

04

ПРІЙДИТЕ КО МНІ ВСІ

КНИЖОЧКА

К. В.

МИСІЙНА

1902.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНСКИЙ
Редакторъ „Посланникъ“
и „Нижнотокъ иносѣйскъ“
ВЪ НАШНЕМЪ ПОЧТА ВЕРЕЖАНЫ

88200, 1/2

Джуньский

ПРІЙДИТЕ КО МНѢ ВСИ

КНИЖОЧКА

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫ

МІСІЙНА

83200

КНИЖОЧКА МИСІЙНА

Число перше

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКИЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАНИКА“ И „КНИЖОЧОКЪ МИСІЙНЫХЪ“
ВЪ ПЕРЕМЫШЛИ.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІЙ“
виходять кожного мѣсяця и коштують рѣчно:
по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;
по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокї числа по 3 кр.
— Менше якъ 5 не посилає ся. —

ПЕРЕМЫШЛЬ

ЗЪ ПЕЧАТНЬ Н. ДЖУЛЫНЬСКОГО.

1902
СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКИЙ
Редакторъ „Посланника“

Св. Павелъ, пустиножитель,

ЛВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА

АН УРСР

№

1689557

Благослови Господи Боже
Благослови въ щасну годину,
Всю руску родину,
На долю ясну, на щастє гоже,
Щобъ миръ стеливсь за каждыѣ крокомъ,
Благослови ѿй, зѣ новымъ тыѣ рокомъ.

Благослови и Ты Пречиста,
Благослови, щобъ завитала,
И всѣхъ озаряла
Любовь правдива. Судьба терниста,
Щобъ ся змѣнила въ благословенє,
Вѣ потѣху серця, въ души спасенє!

Благословѣтъ и вы великѣ
Святѣи Божѣ — щобы печальный,
Народъ страдальный,
Все богомольный во вѣчнѣ вѣки,

*Правдѣ и чести святой преданный,
Живъ все для Бога, Богомъ избранный.*

І. Я. Луцкѣ.

Символь вѣры.

Благословеня и освященя.

Царь вавилонскій Вальтазаръ да-
вавъ велику вечеру своимъ вельмо-
жамъ. Напивши ся вина, приказавъ
принести золотѣ и срѣбнѣ посуды,
якѣ еще Навуходносаръ забравъ зъ
храма Єрусалимского. Зъ тыхъ
посудъ пили всѣ вельможѣ и хвалили
поганьскихъ божковъ. Въ томъ часѣ
показали ся на стѣнѣ супротивъ лам-
пы пальцѣ руки челоуѣчои и написа-
ли слова, якихъ нѣхто зъ присутныхъ
не мѡгъ перечитати. Сѣ божѣ слова
перечитавъ пророкъ Даніиль и звѣ-
стивъ имъ, що вкоротцѣ покарае Го-
сподь державу сю за грѣхи єи. Єще

той ночи напали Персы, зруйновали мѣсто а царя, все еще гулявшего, убили.

Вже въ старомъ Завѣтѣ грѣхомъ уважалось не мати въ почитаню рѣчей посвященныхъ въ честь Богу.

Молитовъ благословеня уживавъ часто Спаситель. Хлѣбъ и рыбы благословивъ въ пустыни передъ чудеснымъ накормленемъ людей, хлѣбъ и вино при тайнѣи вечерѣ а воскресшого Его пѣзнали ученики по тѣмъ, що благословивъ хлѣбъ въ Емаусѣ. И апостоламъ повелѣвавъ благословити кождый дѣмъ, въ якій мали стулати.

За Его примѣромъ благословили и Апостолы и благословеня та освященя завела Церковь, щобы силою І. Христа, якою въ молитвахъ призываеся, вѣддалювати сей проклѣнъ, якій тяжить на грѣсѣи первороднѣмъ на цѣлѣи земли и котрый утруднивъ чолѣвѣкови его первѣсне пановане надъ цѣлымъ сотворѣнемъ. „Проклята бу-

де земля въ дѣлахъ твоихъ“ казавъ тогда Господь. А Сынъ Божій, що вѣдкупивъ насъ вѣдъ сего проклятя казавъ: „Все, що будете просити Отця въ имя Мое, дасть вамъ“ и дававъ ученикамъ силу благословити, бо дававъ имъ власть въ Его имени выганяти бѣсовъ, а на хорыхъ класти руки и ихъ тымъ уздоровляти.

Коли умоляєсь для особъ або рѣчей ласки Божой то зве Церковь сей обрядъ благословенемъ, а коли молитвами и обрядомъ призначе особы або рѣчи на Службу Божу то называе се освященемъ.

Въ IV. столѣтѣ живъ великій ка-
янникъ св. Иляріонъ. До него спѣшили товпы народу а навѣтъ епископы и священники просячи у него хлѣба и олѣю благословенного, бо тѣ рѣчи, надъ котрыми вѣдмовивъ молитвы благословеня св. Иляріонъ, мали силу цѣлющу.

Въ пошанованю держимо предме-

ты освященї, такъ пр. образы, кресты, якъ мѣся посвяченї Богу.

При войсковыхъ виравахъ выпавъ молодому жовнярови Орестови золотый крестъ, якій носивъ вѣнъ на грудяхъ. Поганьскій вождъ спытавъ его що се за знамя а св. Орестъ вѣдповѣвъ: „Я слуга розпятого Владыки и Бога и ношу сей св. крестъ на вѣдалене всякого лиха“. Вождъ велѣвъ его за се звязати и вкѣнци замучено св. Ореста на розпаленѣйшій ложі. Було се 13. Грудня року 304. Л. Л.

(Выкладъ 11. и 12. члена вѣры буде выложеный въ слѣдующѣмъ числѣ книжочокъ мис.)

Редакція.

С в. П А В Е Л Ъ,

пустиножитель.

Въ III. вѣцѣ по Рожд. Хр. начало розвиватись пустинне жите и

8

одинъ изъ первыхъ пустыножителей
бувъ св. Павелъ, родомъ изъ Тива-
иды въ Египтѣ. Бувъ онъ сыномъ
побожныхъ и праведныхъ родителей
и уродився около 240 року по Рожд.
Хр. Осиротѣвши въ 15-омъ роцѣ сво-
го житя и обавляючись, щобы и его
яко христїянина не схвачено пѣдчасъ
переслѣдованя, котре именно въ тую
пору начало було лютитись, укrywся
въ ѡтлюдную окрестнѡсть, где зани-
мався пильно читанемъ св. Письма.
Въ тѡмъ уединенїю такъ перенявся
богомолїемъ, що въ кѡлька лѣтъ пѡз-
нѣйше переселився въ пустыню,
щобы вести покаянне житє. Найшов-
ши случайно въ однѡй скалѣ выжо-
лоблену пещеру, поселився тамъ и
начавъ жити на самотѣ въ безпере-
станныхъ молитвахъ и строгихъ по-
стахъ. О тѡмъ его покаяннѡмъ житїю
довѣдався чудеснымъ способомъ св.
Антонїй Великій, котрый и посѣтивъ
его, а будучи самъ дуже строгимъ
пустиножителемъ, сказавъ, що єму

еще учиться бы отъ св. Павла, якъ належить вести пустынное житє. Не мавши черезъ цѣлый часъ своего пустыножительства ніякихъ сообщеній съ людьми, св. Павелъ упокоився около 350 року по Рожд. Хр. въ 113 роцѣ своего праведного житя.

НАШЬ ОБРЯДЪ.

Юліанъ Дзеровичъ.

(Дальше).

III. Пѣсни церковнѣ.

55. Пыт. Чи спѣвъ въ церквѣ завела доперва церковь христіянсько-католицка?

Отп. Нѣ; бо вже въ старомъ завѣтѣ свѣвали при богослуженю.

56. Пыт. А на якôй основѣ завела церковь католицка пѣсни при своихъ богослуженяхъ?

Отп. Церковь завела у себе спѣвъ тому, бо :

1. Церковь все призывала и призываетъ всѣ красныя штуки, якъ рѣзбярство, малярство, поезію, музыку въ свою службу.

2. Бо мала прикладъ на своимъ законодателью Іисусъ Христъ который при послѣдней вечерѣ заспѣвавъ похвальную пѣсню. А апостоль Павелъ заохочуючи Ефесевъ до пѣнія пише: „Исполняйтеся духомъ, глаголюще въ псалмѣхъ и пѣніихъ и пѣснехъ духовныхъ воспѣвающе и поюще въ сердцахъ вашихъ Господеви.“ (Ефес. 5. 19.)

3. Спѣвъ есть дуже отвѣтне средство до выражения выжшихъ чувствъ сердца, вѣрою проникнутаго и для Бога возторженнаго.

57. Пыт. Кто особливо въ нашомъ обрядѣ вѣдзначивъ ся уложенемъ пѣсней духовныхъ?

Отп. Въ нашомъ обрядѣ заслужили ся особенно: св. Игнатій епископъ Антіохійскій, ученикъ св. Апостола Іоанна; св. Єфремъ Сирскій, св. Григорій Назіанзенскій, св. Василій Великій; св. Іоаннъ Златоустъ, св. Романъ Сладкопѣвецъ, св. Андрей Критскій, Козма пѣвецъ, св. Іоаннъ Дамаскинъ, Теодоръ и Іосифъ Студійскіи.

58. Пыт. А чому въ латиньскихъ костелахъ уживаєсь оріановъ а у насъ нѣ?

Отп. Бо въ костелахъ, де богослуженѣ вѣдиравляєсь въ языцѣ для бѣольшой части народа незрозумѣломъ, оріаны могутъ причинити ся до возвеличеня торжествености и до возбужденя набожности; а у насъ де богослуженѣ вѣдиравляєсь въ языцѣ для народа зрозумѣломъ, спѣване слово само поѣдноситъ нашу ревностъ и побожностъ.

59. Пыт. Поѣдъ якими назвами приходять у насъ церковнѣ пѣсни?

Отп. Пѣсни спѣванѣ въ нашѣй церковѣ называютъ ся, або: 1) Тропарь; 2) Кондакъ; 3) Стихира; 4) Икосъ; 5) Прокимень; 6) Антифонъ; 7) Канонъ; 8) Ирмосъ; 9) Ипакой; 10) Тройченъ; 11) Богородиченъ; 12) Крестобогородиченъ; 13) Догматикъ; 14) Свѣтиленъ; 15) Ексапостиларій; 16) Сѣдаленъ.

А теперъ пояснимо всѣ тѣ названя.

(Дальше буде.)

Церковъ св. о. Николая въ Старомъ Самборѣ.

О. Дан. Ленкій.

Однимъ зъ найстаршихъ мѣсть на Галицкѡй Руси е Старый Самбѡръ, положеный 18 кильометрѡвъ въ простѡмъ захѡднѡмъ напрямѣ вѡдъ нового Самбора, надъ горѣшнымъ русломъ Днѣстра. Само мѣсто числитъ нынѣ до 5.000 мешканцѣвъ, межи котрыми е надъ 2.000 Русинѡвъ. — Мѣщаны Русины по наибѡлышѡй части занимають ся кушнѣрствомъ, протое лѣтомъ розходятъ ся по далекихъ Галицкихъ горахъ за баранами и вѡвцями, заходятъ не разъ на Угорщину, Буковину и Молдаву, де закупають стадами вѡвцѣ, спроваджують ихъ до Старого Самбора, пасуть по горахъ або дають на выпасъ до посторонныхъ селъ, а опѡсля партіями рѣжуть; мясо або спродають на мѣсци, або вывозять на рынки бѡльшихъ мѣсть; по наибѡлышѡй же части транспортують до Вѣдня; шкѡры же самѣй выправляють, шиють зъ нихъ кожухи, котрѣ спродають нашимъ селянамъ по ярмаркахъ и вѡдиустахъ. — Протое такъ селяне посторонній, якъ и мѣщани другихъ мѣсть, ба навѣть мѣсцева

інтелігенція называє старо-самбѣрскихъ мѣщанъ баранярами.

Хто, коли и при якій нагодѣ оснувавъ Старый Самбѣръ, того напевно дойти не можна задля браку писанихъ жерель; однакъ намъ здає ся, що оснували тото мѣстечко въ глибокій старинѣ купцѣ, котрѣ русломъ Днѣстра старали ся добитись до Угорщини; а може оснували Старый Самбѣръ рускій князь, котрѣ дуже часто заглядали въ тотѣ стороны; досыть, що церковь въ Старомъ Самборѣ була уже въ XII. столѣттю церквою катедральною епископѣвъ самбѣрскихъ, котрѣ постѣйно мешкали въ своєй палатѣ въ Спасѣ вѣддаленѣмъ 4 кѣльом. на пѣвдень вѣдъ Старого Самбора. Ба хто знає, чи навѣть назвиско своє „Самбѣръ“ не переняло тото мѣсто вѣдъ назвы „соборъ“, якъ въ давнинѣ звичайно називали еписк. городскѣ церкви. До нынѣшного же дня задержала ся надъ царскими вратами въ Саросамбѣрскѣй церквѣ написъ: „Древными времени здѣ бысть епископ. кадр. градъ“.

Теперѣшну церковь побудувавъ для Русинѣвъ рядъ австрійскій въ роцѣ 1832 на згоры накинєный такъ званый Іосифиньскій шаблонъ. Церковь сама простора, мурована въ формѣ корабля зъ малыми, магазиновыми округлыми вѣкнами и вежею,

що служити за звѣдѣницю, обернена головнымъ престоломъ до западу. — Давнѣйша стара цервовъ стояла троха низше надъ невеличкимъ потокомъ и була збудована зъ кедрового дерева въ р. 1305. Зъ неѣ задержали ся въ добрѣмъ станѣ царскіѣ врата хорошей работы, „царъ славы“, намѣснѣ образы и апостолы. Тамъ, де бувъ головный престолъ стоить нынѣ мурована каплиця св. о. Николая, старе же передане вказуе на тоѣ мѣсце яко на могилу двоухъ самбѣрскихъ епископѣвъ. — Зъ дерева зѣ старой церкви побудовано парохіальный шиѣхлѣръ.

Конецъ буде.

(Образокъ теперѣшной церкви псдамо въ ч. 2. Книжочки мисійной).

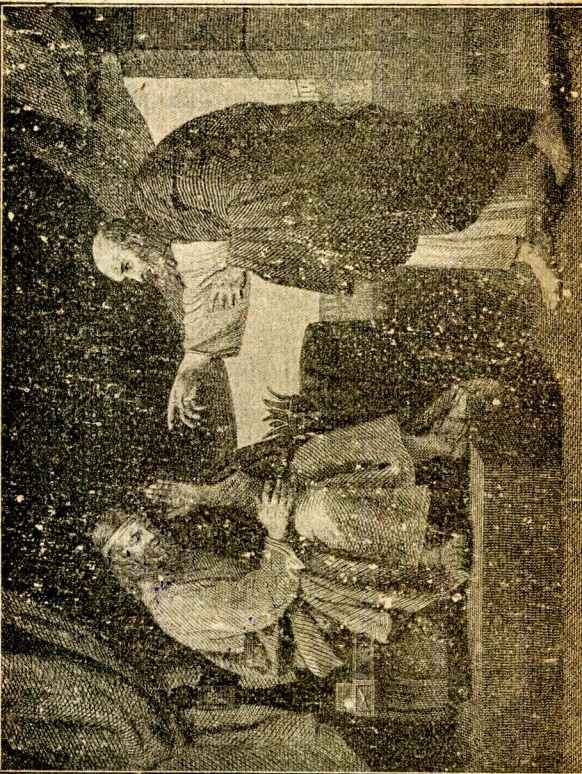

Царъ Давидъ и Натанъ

(диви образокъ.)

Царъ Давидъ не все бувъ Господу Богу вѣрный — и вѣнъ попавъ бувъ разъ въ тяжкій грѣхъ. Вѣнъ намовивъ жену Уріи до вѣроломства, а самого Урію выславъ на вѣйну,

щобы его тамъ убили. Господь по-
славъ до него пророка Натана, щобы
представивъ тяжесть его грѣхѣвъ. Въ
другой книзѣ Царствъ (12 роздѣль)
такъ описано тую стрѣчу: „И рече
ему: (Давидови Натанъ). Двохъ чо-
ловѣкѣвъ жило въ одномъ мѣстѣ, о-
денъ богатый, а другой бѣдный. Бо-
гатый мавъ великій стада овецъ и
буйволѣвъ. А бѣдный не мавъ ничо,
лише одиноку малу ягничку. Вѣнь
собѣ ю выховавъ разомъ зъ дѣтьми,
она ѣла его хлѣбъ и пила зъ его
чашѣ, спала ему на колѣнахъ, такъ
ему мила була, якъ донька. — Одно-
го разу заѣхавъ до богача подорож-
ный, а богачъ жаловавъ свое стадо,
лише пошовъ до бѣдного, забравъ ему
его ягницю, и зарѣзавъ на обѣдъ для
подорожного“. — Давидъ, що зъ по-
чатку се оповѣдане взявъ за прав-
диву исторію, розгнѣвавъ ся дуже
на того богача и сказавъ: „той богачъ
повиненъ бути укараный смертію а
за ягницю вернути сѣмъ ягниць!“

Царъ Давидъ и Натанъ

А тогды пророкъ Натанъ каже:
Ты еси тымъ чоловѣкомъ, бо такъ
безбожно поступивъ есь зъ Уріємъ
и ему жену взявъ! Ты не памятавъ
на добродѣйства, якѣ тобѣ Господь
зѣславъ — и теперъ за твоѣй учинокъ
покарае тебе Господь на твоєй ро-
динѣ. А Давидъ каже: „согрѣшивъ-емъ
передъ Господомъ“.

Натанъ на се: „не умрешъ, Го-
сподь прощае тобѣ твои грѣхи — але
сынъ твоѣй умре“.

На тѣмъ примѣрѣ бачимо, що за
грѣхъ жде чоловѣка кромѣ кары
вѣчной и кара дочастна.

Левъ Несторовичъ.

Предбрачна катехизація

(Катехизація передъ вѣнчаніємъ).

Помѣщає Г. А. П.

Вступъ. Всѣ христіянські родителѣ повинні старанно учить своїхъ дѣтей тѣмъ молитвамъ, котрі кождий христіанинъ щоденно, рано и въ вечеръ, передъ обѣдомъ и вечерею, по обѣдѣ и вечери, передъ сповѣдею и св. причастіємъ, ѣтмавляти має.

Если гдєякѣ дѣти рѣднихъ родичей не мають, повинні ихъ молитвъ учить мачихи и ѣтчими, або ихъ опѣкуны. А если бы не сповняли дѣтямъ той обовязокъ мачихи, ѣтчими або опѣкуны, то мусять єго сповнити крестніи родителѣ, бо они ручили при крещенію своихъ покрестникѣвъ публично въ церквѣ, що будуть они (тѣ ихъ покрестники) молитвы умѣти и щоденно ѣтмавляти.

Кромѣ того обовязку, щобы дѣти умѣли щоденніи молитвы, повинні родителѣ,

опѣкуны або крестніи родичѣ научити дѣтей головныхъ правдъ вѣры.

Чи умѣють христіянській дѣти щоденні молитвы и головні правды вѣры, о томъ має знати конечно ихъ священникъ (душпастырь) тогда, коли идутъ они первый разъ до св. сповѣди и до св. причастія. Священники не повинні допустити здорову дитину до св. тайнъ сповѣди и причастія (Евхаристіи) доти, доки они не научать ся добре щоденныхъ молитвъ и головныхъ правдъ вѣры.

Но кождый священникъ (душпастырь) не має тымъ бути доволенъ, що умѣли дѣти щоденні молитвы и головні правды вѣры тогда, коли ишли первый разъ до принятія св. Тайнъ сповѣди и причастія; онъ має святой обовязокъ пытати ихъ о тій молитвы и о ширшее понятіе правдъ вѣры передъ ихъ вѣнчаніємъ. Если бы гдеякѣ молодята черезъ лѣнивство, отъ первой сповѣди до намѣренія вѣнчатись, молитвы забули и теперь ихъ тѣлько пята черезъ десяте умѣли, то не може ихъ душпастырь доти до вѣнчанія принять, доки

поновно добре молитовъ не выучать ся. Бо якъ же выучать мужъ и жена свои дѣти, котрѣ имъ Богъ дастъ, христіянскихъ молитовъ, если самѣ знати ихъ не будутъ? И за хорошее знаніе правдъ вѣры мусить священникъ пытати молодять, бо зачинаючи ôтъ вѣнчанія самостоятельне житє, не умѣли бы они по христіянски жити и по христіянски дѣти виховувати, если бы самѣ головныхъ правдъ вѣры не знали и не розумѣли.*)

Коляда**).

Повôльно.

М. Копко.

*) Въ слѣдующихъ числахъ выложена буде цѣла катехизація женихôвъ, въ спосôбъ дуже практичный и понятный. — (Ôгъ Редакціи).

**) Коляда тая вынята зъ ораторіи „Нôчь Виелеска“.

Вѣстку голосить свѣту зѣрниця,
 Зродила Сына чиста Дѣвиця,
 Въ стайни зродила,
 Въ яслахъ сповила,
 Сѣномъ прикрыва,
 Грудевъ кормила
 Божого Сына Марія!...

Ангель пастырямъ се возвѣщае,
 До Виелеема ихъ завзывае,
 Щобъ поспѣшали,
 До нѣгъ припали,
 Поклонъ ѡтдали
 И повитали
 Бога живого въ вертепѣ...

Бѣднѣй пастырѣ вчувши протое,
 Бѣжать вытати Дитя малое,
 Бѣжать всѣ радо,
 Цѣловъ громадѣ,
 Лишивши стадо,
 Въ серци съ ѡтрадовъ,
 И несутъ дары съ собою...

Тай и три волхви царского роду
 Идутъ зъ далека, десь ажъ зѡ всходу,
 Идутъ въ покорѣ,
 За блескомъ зорѣ,
 Тамъ де въ оборѣ,
 Въ свѣтлости мори
 Царь спочивае вселенной...

Гей и мы такожь, братя, сестрицѣ,
 Днесъ поспѣшаймо зъ руской землицѣ,
 Щобъ честь ѡтдати
 Христу — Дитяти

И ублагати:
 Ласкъ — благодати
 И лучшей долѣ, гаразду !...

Блаженства евангельскіѣ.

(Конецъ).

7. Блаженіи миротворци, яко тѣи сынове Божіи нарекутъ ся, т. е. щастливѣи миротворцѣ (згѣдливѣи), бо тѣи сынами Божиими назвуть ся.

Змысль тыхъ слѣвъ такій: Щастливѣи суть тѣи, що для святого спокою много жертвуютъ; бо они вже теперь будутъ ся тѣшили особлившою опѣкою Божою, а по смерти въ небѣ за свои жертвы вѣчну осягнуть нагороду.

Когожь одже называемо миротворцемъ (згѣдливымъ)? Миротворцемъ называемо того, що зъ охотою и жертву поносить, щобы лише въ спокою жити зъ своими ближними.

Такимъ миротворцемъ бувъ Авраамъ, що абы мати спокôй зъ слугами брата Лота, уступивъ ся на гôршу землю. — Миръ (спокôй) есть великимъ добромъ людей. Такого мира (спокою) желали ангелы людямъ при Рождествѣ Христовôмъ. Такій миръ (спокой) прирѣкає Христось Апостоламъ и словами: „миръ вамъ“ витає ихъ по своимъ Воскресенію. Безъ мира не булобъ добре на земли, бо тогдѣ не моглибысьмо въ спокою уживати своихъ дôбръ. Миротворцѣ суть дуже подôбнѣ до Бога, бо якъ говорить св. Ап. Павель: „Нѣсть бо настроєнія Богъ, но мира“, „Самъ же Господь мира да дасть вамъ миръ“. Пророки предсказали Спасителя яко „Князя мира“ (Ис. 9. 6).

Миротворцѣ (згôдливѣ люде) тѣшать ся вже тутъ особлившою опѣкою Божою. Бачимо се на Авраамѣ, бо на него не напали постороннѣ царѣ и не забрали єго майна, якъ то власне стало ся зъ Лотомъ. Єсли одже пожертвуємо що зъ нашого майна, щобы лише спокôй заховати, то Богъ стократно намъ за се надгородить.

Лучше бо есть прощати и перетерпѣти, нѣжъ ся сварити и нарѣкати. Дятого кождый повиненъ о скѣлько лише може, всего того уникати, що могло бы заколотити спокѣй.

Особливо не повинно ся нѣкому супротивляти безъ важной причины, а то дуже важнымъ есть въ родинѣ. Каждый членъ родины повиненъ пѣдѣбнымъ бути до ока. Якъ коли одно око звертаєсь то въ сю то въ ту сторону, а то само робить и друге, такъ само члены родины повинни жити всегда въ згодѣ.

Однакъ не повинно ся нѣколи залишити, хотьбы и зъ нарушенемъ мира (спокою), того, що Богъ наказує. Такого спокою Бсгъ не хоче; въ тѣмъ змыслѣ и Христось говорить: „Не мните, яко прійдохъ вовреши миръ на землю: не прійдохъ вовреши миръ, но мечъ“ (Мат. 10, 34). — Зъ певными людьми жити въ спокою не можна, хйба щобы ся похваляло ихъ злобу та грѣхъ, а такій власне спокѣй есть не позволенимъ.

8. Блаженій изгнаніи правды рады, яко тыхъ есть царствіе небесное, т. е. щасливій гоненій (переслѣдованій) за правду, бо тыхъ есть царство небесне.

Змысль тыхъ слѣвъ есть слѣдующій: Щасливій суть тѣ, що терпять за вѣру, або яку христіянську чесноту; бо они вже тутъ наповнять ся невысказаною радостію, а по смерти осягнуть вѣчну щасливѣсть.

Якою неописаною радостію наповнений бувъ св. Стефанъ пѣдчасъ свого каменованя! Онъ бачивъ небо отверте и самого Христа въ славѣ. Подѣбну радѣсть и потѣшене мѣгъ мати и св. Лаврентій, котрого мучено въ Римѣ въ той спосѣбъ, що го печено на розжаренѣмъ желѣзѣ; пѣдчасъ тыхъ катѣвскихъ мукъ бувъ веселый а навѣтъ зажартувавъ собѣ зъ присутного намѣстника, та сказавъ: „Кажі мене обернути на другій бѣкъ, бо на оденъ вже всѣмъ спеченый“. Св. Ап. Павло сказавъ: „Исполнихся утѣхи, преизбыточествую радостію о всякой печали нашей“. (2. Кор. 7. 4.). Якъ одже могли бы

св. мученики такъ великѣ муки та катованя зносити зъ такою великодушностію, колибъ тѣ муки не були заправленѣ небесною солодою? — пытае св. Августинъ. Велика то радѣсть терпѣти задля Христа. Самъ І. Христосъ говорить о тыхъ задля Ёго имени переслѣдованыхъ: „Яко мзда ваша многа на небесѣхъ“. (Мат. 5, 12). — Переслѣдованя суть неначе тыми дорогоцѣнными камѣнями, котрыми будуть украшенѣ вѣнцѣ святыхъ въ небѣ. Тожъ если хочемъ зъ Христомъ колись царствовати въ небѣ, терпи зъ Христомъ на земли, бо терпѣти для Бога, есть наибѣльшою честію и хвалею, яка тѣлько на земли бути може.

Важне для жѣнокъ-господынь.

Хто зъ насъ не знае о тыхъ крестикахъ, прикростяхъ та долегливостяхъ жѣн-

ки-господынѣ! Оденъ зъ ученыхъ сказавъ навѣтъ: що найтруднѣйшимъ становискомъ на свѣтѣ єсть становиско жѣнки господинѣ. А якъ тамъ оно остаточнѣ и є, то все таки кождый признати мусить, що нема родины, котра бы не мала своихъ крестикѣвъ, а мѣжь тыми крестиками займають перше мѣсце три, зъ котрыхъ кождый поодинокѣ глубоко ранить сердце матери. А тѣ три крестики суть: „зла свекроха, злый мужъ и непоправный дѣты“.

На теперъ не буду розводивъ ся анѣ о злыхъ свекрохахъ, анѣ о непоправныхъ дѣтяхъ, возьму лише пѣдъ розвагу оденъ крестикъ, а именно! „злый мужъ“.

Чи дѣйстно суть „злый мужъ“? Но погадає собѣ не одна жѣнка, той що се пише, певно не бувавъ мѣжь людьми, тай не знає, що ся въ свѣтѣ дѣє, бо инакше такого пытаня навѣтъ бы не ставлявъ. — Хоть собѣ такъ не одна подумає, я такой припускаю, що суть „злый мужъ“: оденъ є великимъ злѣстникомъ, що то за найменьшу дрѣбницу злостить ся, трѣскає, клене громами, шляками, холѣрами; другий

е великимъ пїячиною, що сѣмъ разы на тыждень є цѣлковито п'яний, не до пѣзної ночи, и приходить до дому зъ крикомъ и стукомъ, витаючи своєю жѣнку словами: „ты вѣдьмо, варятко, гадино, чорте, єндзо“ — и єсли жѣнка лише словомъ вѣдозве ся, ого, вже лѣтають лелѣна, горшки, миски по хатѣ и опиняють ся розбиваючись о твердї плечѣ або голову жѣнки; иншій зновъ є прелюбодѣйникомъ, що пѣзнавъ ся зъ сусѣдкою, до неї заходить, и єи все, що вѣ дома захопитъ, приносить: чи то горнець збѣжа, чи муки, полотна и т. п. — Але, честнїй господинѣ та жѣнки, я васъ ся пытаю: „хто сему виненъ?“ Вѣдповѣдь на то одна: „Вѣ загальнѣй мѣрѣ — вы самї“.

„О певн-о!“ закричите всѣ вѣ оденъ голосъ, „мы не виноватї; чоловѣки все суть якъ той Іовъ невинными и праведными, лише мы, жѣнки, все за другихъ терпѣти мусимо“.

Прошу васъ, лише не огѣрчайте ся дуже! То що скажу дальше, покаже, чи я маю слухнѣсть, чи нѣ.

„Нѣчо въ свѣтѣ“, пише св. Іоанъ Золотоустый „не е въ силѣ чоловіка поправити и на добру дорогу навернути, якъ честна и розсудна жѣнка“. Уважаешь жѣнко? Чи знаешь, где перець росте? Бачишь, где корѣнь зла? Понеже сама не еси честною и розсудною, але сварливою и злѣсницею, длятого то и твоѣй чоловікѣ е такимъ „злымъ“, такимъ злѣстникомъ, пиячиною, прелюбодѣйникомъ. И то не е нѣчо дивного, бо св. Письмо каже: „лучше жити зъ львомъ и зміємъ, ниже жити зъ женою лукавою. Мала естъ всяка злоба противъ злѣбъ женстѣй“. (Сір. 25. 18.). А одень проповѣдникъ каже, що въ послѣднѣй просьбѣ молитвы Господной „и избави насъ отъ лукавого“, просимо, щобы насъ Богъ хоронивъ вѣдъ злои жѣнки.

Якъ зновъ каже св. Письмо о добрыхъ, честныхъ жѣнкахъ? Въ кнызѣ Сирахъ зновъ знайдешъ вѣдповѣдь; тамъ такъ стоить написано:

„Жены добрыя блаженъ естъ мужъ, и число дней его сусубо“.

„Жена добрая веселить мужа своего, и лѣта его исполнить миромъ“.

„Жена добра часть блага... Богатого и убогого сердце благо, во всяко время лице тихо.“ (Сир. 26, 1, 2, 3, 4).

Бачишь ^{бачи} одже жѣнко-господине, що мало-помало позналась, що то щомъ выше сказавъ не є такъ дуже безпѣдставнымъ.

„Овва“, скаже не одна, „тымъ мене не переконаєшь, бо то все сказали такъ самѣ мужчины, бо и св. Іоан. Золот. бувъ мужчиною и Сирахъ той проповѣдникъ а мужчина тягне все за мужчиною.

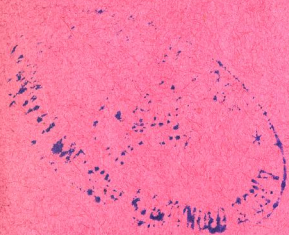
Добре! коли такъ, то я ти еще наведу слова такой жѣнки якъ и ты и то не якои будь але дуже праведной и святой Моніки, матери великого Учителя церковного св. Августина. А щожъ то она вѣдповѣдала тымъ жѣнкамъ, що до неї приходили на розраду, та показували єи синцѣ вѣдъ побоївъ обвиняючи о то своихъ злыхъ чоловѣкѣвъ? „Тримай языкъ за зубами“ говорила св. Моніка, „а того не буде.“ А щожъ теперъ скажешь, честна жѣнко?

Для старыхъ и молодыхъ.

Разъ перейшовъ І. Христось зъ Галилеѣ на другій бѣкъ Іордану. Тамъ стрѣнувъ Его челоуѣкъ опанованный злымъ духомъ. Злый духъ вѣдобравъ нещасному розумъ и вѣнъ вже не одѣвавъ ся, а нѣ не мешкавъ въ домѣ, лише межи гробами. — А и тамъ не мавъ свободы, бо его звязували желѣзными путами. — Христось увѣольный его вѣдъ злого духа и привернувъ ему здоровле душѣ и тѣла.

А ты, бѣдныи рускій народе, подѣбныи до сего божевѣольного. Черезъ темноту и пѣяньство вѣддавъ ся ты въ неволю злому духови, а вѣнъ такъ вѣдобравъ тобѣ розумъ, що давъ есь ся обрарувати мало не зъ вѣхъ людскихъ правъ, жѣешь далеко вѣдъ культурного свѣта, въ хатахъ мало що яснѣйшихъ и здоровѣйшихъ вѣдъ темного гроба. Зъ бѣды ледви маешь чимъ вкрыти наге тѣло.

Але не впадай въ роспуку! Середъ каждой твоѣи оселѣ естъ присутныи Сынъ Бсжій въ церквѣ. Приступи до Него, вѣдай Ему свое сердце, а опустить ты нечиста сила. Вѣнъ просвѣтитъ твоѣи розумъ, приверне людску свободу и заживешь зновъ въ гараздѣ. Лише наверни свое сердце до Христа и Его закона! Ю. Г.

Рѣкъ 1902.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число друге.

Накладомъ свящ. Л. Джулыньского

РЕДАКТОРА „ПОСЛАННИКА“.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІЙ“

выходять кожного мѣсяця и коштують рѣчно :

по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокї числа по 3 кр.

❖ Менше якъ 5 не посилає ся. ❖

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Зъ печатнѣ Н. Джулыньского.

1902.

Св. Северинъ.

Заходить сонце, въ нѣтъму ся крыє,
Тихо докола, тѣлько горю
Плыве небесный Ангель спокою
И крыломъ мира свѣтъ Божій крыє,
Надходитъ нѣчь.

Боже великій, хто може знати,
Чи нѣчь ся тиха, мирна, погѣдна,
Може то наша нѣчка послѣдна,
Нѣчь, въ котрѣй треба на судъ намъ стати,
На Божій судъ.

Славный и сильный, Отче всеміра
Дай, щобы въ серцю у кождѣй хвили
Мы миръ и совѣсть чисту хранили,
Щобъ щастемъ нашимъ була намъ вѣра,
На кождый часъ.

Заходить сонце, вже погасає,
Отче небесный, хочъ сномъ сповита

*Цѣла природа — всѣ части свѣта,
Цѣла вселенна най прославляе
Имя твоє!*

І. Я. Луцыкъ.

Символь вѣры.

Одинайцятый членъ вѣры.

„Чаю воскресенія мертвыхъ“.

Всѣ люде согрѣшили въ Адамѣ и всѣ мусяць умирати, бо до всѣхъ сказавъ Господь: „доки не обернешь ся въ землю, зъ котрой єси взятый“. Зб смертію чоловѣка душа розлучає ся зъ тѣломъ и стає передъ Божиимъ судомъ (судъ частный) а тѣло повертає въ землю. Тамъ остане оно до послѣдного дня а въ тѣмъ дни воскресить его Богъ и зновъ сполучить зъ душею на вѣки. Теперь въ небѣ суть святі лише зъ душею, окрѣмъ Пре-

чистой Дѣвы. Тѣла святыхъ суть въ земли або въ престолахъ церквей.

Исусъ воскресить тѣла, щобы они разомъ зъ душею одержали нагороду або кару, а тогды такожь буде побѣда І. Христа надъ смертію повна.

Та тѣла всѣхъ не будутъ однакѣ, бо праведникѡвъ будутъ свѣтити якъ солнце и подобніи будутъ тѣлу Ісуса, преобразившого ся, або воскресшого. Дуже гидкѣ будутъ тѣла грѣшникѡвъ. Они будутъ се бачити, але не будутъ могли укрытись. „Вы горы упадьте на насъ, скажуть проклятѣ Господомъ, вы горбы покрыйте насъ“ але даремно.

Мы хочемо воскреснути до вѣчного житя, а не на осуждене, тому не уживаймо до злого анѣ змыслѡвъ, анѣ членѡвъ тѣла.

Дванайцятий членъ вѣры.

„И жизни будущаго вѣка. Аминь“.

Богатый чоловѣкъ грѣшивъ по всѣхъ дняхъ. Дбавъ лише про дорогѣ

одежи та веселивъ ся кожного дня. У ворѣтъ его лежавъ убогій Лазарь, обложеный струпами. Вѣнъ терпѣвъ великій голодъ та не мавъ навѣтъ сихъ окрушинъ, якѣ падали зѣ стола богача. Лише пси милосердились надъ нимъ и лизали его раны. Умеръ убогій и ангелы занесли его до неба на вѣчне житє, умеръ богачъ и дѣставъ ся на вѣчну муку въ пекло.

Хвиля смерти є рѣшаюча. „Прійде часъ, въ котрѣмъ нѣхто не буде мѣгъ дѣлати“ казавъ Спаситель а се часъ смерти. „На котрѣмъ мѣсци паде дерево, на тѣмъ и буде“.

Прямо зъ землѣ идуть до неба святї, иншї, що сходять зъ сего свѣта безъ смертного грѣха, идуть въ чистилище, де вѣдпокутовавши кары дочаснї, переходять чистї до неба.

Въ небѣ є вѣчне и совершенне щастє. „Анѣ око не видѣло, анѣ ухо не чуло, анѣ въ сердце чоловѣка не вступило, що Богъ приготувивъ любячимъ Єго. Вѣльнї вѣдъ всякои жур-

бы и горя будутъ нагородженъ спокоемъ совѣсти. Цовно щасливыми буде ихъ робило оглядане Бога и се буде жерело всѣхъ радостей. Щось подѣбного бачили апостолы Петро, Яковъ и Іоаннъ на горѣ Таворъ, коли Господь показавъ ся имъ преобра- зившій ся. Они тогды чули ся щасливими та казали: добре намъ тутъ. А се було далеко не то, що святі будуть бачили въ небѣ.

„А щожъ намъ буде за се“ — пытали Апостолы устами Петра — „що мы все опустили а въ слѣдъ за Тобою поѣшли?“ Спаситель вѣдповѣвъ: „Коли Сынъ Чоловѣчій сяде на престолѣ славы своєї, сядете и вы на дванайцяти престолахъ и будете судити дванайцять поколѣнь Израилевыхъ“. Обѣцює имъ Господь бѣльшу нагороду, чимъ другимъ, бо въ небѣ не буде однака щасливѣсть. Деякі уже тутъ на земли стоять житємъ своимъ близше Бога, за се будутъ и

въ небѣ ближе Него, будутъ больше
мали блаженство.

Блаженство въ небѣ буде вѣчно
Тяжко се поняти: по тысячь лѣтахъ
пѣче ся зновъ на ново. Колибъ такъ
не було, въ небѣ не бувъ бы нѣхто
повно щасливый, бо сама гадка, що
щасте мусить скѣнчити ся, не робить
насъ вповнѣ щасливими.

„Богачъ умеръ и погребаный бувъ
въ пеклѣ“. Хто умре въ смертнѣмъ
грѣсѣ, той пѣйде до пекла. Коли сей
богачъ бувъ въ мукахъ, пѣднѣсь очи
и побачивъ Лазаря въ небѣ. Вѣнъ
ставъ просити о милосердіе, бо тер-
пѣвъ страшно въ поломѣни.

Въ пеклѣ есть огонь вѣчный. То
скаже проклятымъ самъ Господь на
страшнѣмъ судѣ, бо повелить анге-
ламъ: киньте его въ огонь вѣчный,
зготованый дїаволу и его духамъ.
Всякї зображеня пекла зворушають
насъ дуже, але все те лише такї му-
ки, якї люди можуть собѣ предста-

вити, а въ пеклѣ будутъ муки понадъ нашъ розумъ.

Въ пеклѣ есть утрата Господа найтяжшою мукою и болестею! Не одинъ стративъ тутъ за житя змыслы, коли однимъ замахомъ стративъ весь свѣтъ маетокъ. Исаавъ плакавъ въ голосъ, коли стративъ право первенства, а проклятїи будутъ въ голосъ плакали и скреготали зубами, бо порозумѣють, що стратили Найвысше добро зъ власной вины. Та сей жаль не поможе ничъ, бо они будутъ Господа ненавидѣти. Якъ-бы они могли Бога любити, то Господь простивъ бы имъ.

Не всѣ муки въ пеклѣ будутъ однакїи. Найсправедливѣйшїй Господь буде судити послѣ сего, хто больше ласкъ мавъ на свѣтѣ, хто больше Тайнъ приймавъ, хто больше вѣдѣ Него мавъ талантѣвъ а запропастивъ.

Въ пеклѣ „червь не умирае и огонь не угасаетъ“, тамъ кары вѣчны. Въ наибольшомъ несчастїи має неща-

сній хотѣбы надѣю, що горе его скѣнчить ся зѣ смертію. „Коли выженешь мене вѣдѣ лица Твого, то хто-будь мене стрѣтити и убѣ“ казавъ Каинъ и мавъ надѣю, що его горе и кара скѣнчить ся. Лише въ пеклѣ не буде тои надѣѣ на конецъ мукъ. Оно справедливо и милосердно зѣ стороны Бога. Грѣхъ, се безконечна вина взглядомъ Господа, тожъ и безконечна кара жде насъ за него. И тому люде жѣючі боять ся пекла та старають ся о небо.

Послѣдній рѣчи чоловѣка.

„При всѣхъ словахъ (и дѣлахъ) твоихъ памятай на послѣдній твои рѣчи а въ вѣки не согрѣшишь“.

Якѣжъ то рѣчи обмерзують намъ грѣхи? 1) Смерть. Нѣхто зъ насъ нелепный свого житя. Мы всегда въ небезпеченьствѣ смерти а коли єсмо въ грѣсѣ смертнѣмъ, то єсмо въ небезпеченьствѣ вѣчной смерти.

Кажуть, що по шѣстьохъ тыждняхъ

вѣдъ смерти, тѣло чоловіка зовсѣмъ
єсть перегниле — представмо собѣ,
якъ оно виглядає!

2) Судъ. Кажуть, що св. Кате-
рина зъ Сієны говорила часто людямъ
ихъ грѣхи. Она знала се черезъ осо-
блившій даръ Божій. Богато було грѣ-
шникѣвъ, що за жадну цѣну не хо-
тѣли до неї ити, а тѣ, що мусѣли,
сповѣдались передъ тымъ. А теперъ,
чи Господь насъ не бачить? Якій то
соромъ буде, коли станемо на судѣ
Господнѣмъ.

3) Небо. Коли Европейцѣ заѣха-
ли вперве до Америки, дикарѣ давали
имъ золото и дорогі камѣня за малі
зеркальця. Кождый грѣшникъ продає
небо за коротку грѣховну роскошь.

4) Пекло. Хто часто думає о пе-
клѣ, сей не поїде до него. Одинъ е-
пископъ посѣтивъ тяжко [хорого чо-
ловіка и хотѣвъ его заосмотрити св.
Тайнами. Хорый не вѣривъ въ рели-
гійні правды нашої вѣры и теперъ
передъ смертію желавъ вѣдъ епископа

доказовъ, що есть пекло. Епископъ вѣдповѣвъ: „Того не треба вамъ до-
водити. Завтра будете о томъ що есть
пекло, певно знали, бо до завтра у-
мрете“. Згадка на пекло зворушила
єго такъ, що вѣнъ просивъ о сновѣдъ
зъ цѣлого житя.

* * *

Символь вѣры кѣнчить ся словомъ
„Аминь“. Се значить: такъ есть, а
симъ высказуемо, що крѣпко вѣримо
все, що учить Церковь въ тыхъ
дванайцяти членахъ символа вѣры и
мы пѣсля сєи вѣры хочемо жити и
умирати.

Л. Л.

Св. Северинъ

Св. Северинъ живъ въ пятѣмъ
столѣтїю; называє ся вѣнъ Апостоломъ
Нурсїи т. є. нынѣшной Баварїи го-
рѣшной а долѣшной Австрїи, а то

для того, бо вѣнъ въ тыхъ краяхъ першій голосивъ слово Боже въ половинѣ пятого столѣтія. Для себе бувъ дуже строгимъ, спавъ на твердѣй землі, ходивъ босо и зъ вѣдкритою головою; одягавъ ся въ грубу одѣжъ, безнастанно постивъ, заледви вечеромъ приймаючи якій такий покармъ. Край сей нападали дуже часто поганьскі племена, а кождый такий нападъ приносивъ нужду и хоробы а для многихъ и неволю. Середъ тыхъ нещастъ бувъ св. Северинъ лѣкаремъ, и осолодою и потѣхою всѣхъ. Его святѣсть, любовь Бога и ближнього еднали му серця; навѣтъ погане мали для него честь и пошановане, и неразъ на его прошеня выпускали на свободу невольникѣвъ, полоненыхъ пѣдчасъ нападѣвъ.

Слово Боже голосивъ вѣдважно такъ убогимъ якъ и князямъ та можнымъ сего свѣта; отверто ганивъ ихъ грѣшне жите и нелюдске ихъ обхожденє ся зъ ближними, грозячи имъ

судомъ Всевышняго, передъ котрымъ и найможнѣйшій сего свѣта будутъ мусѣли здати рахунокъ зъ всѣхъ дѣлъ своего житя.

Чуючи ся близкимъ смерти, просивъ, щобъ прикликано до него короля Ругера и єго жену Гейзу, котра не по людяному обходила ся зъ своими пѣддаными а особливо зъ невѣльниками. Пригадавъ имъ зновъ на судъ Божій, а положивши руки на сердце короля, такъ вѣдозвавъ ся до королевы: „Гейзо, чи любишь тую душу бѣльше, нежели все золото и сребро?“ А коли тая зацѣвила го о томъ, сказавъ дальше: „тожь перестань переслѣдувати невинныхъ, щобысь черезъ се переслѣдуванє не стягнула на себе самыхъ вѣчной згубы. Прошу васъ, щобысьте вѣдъ той хвилѣ, коли я вѣдойду до мого Бога, занехали всего злого“.

По смерти перенесено тѣло Святого до Неаполю, где поховано въ церквѣ пѣдъ єго именемъ. Тожь лю-

бый читателю, вправляй ся и ты въ
любвѣ ближняго, котра не лише о
потребахъ тѣла, але и о душѣ па-
мятає.

НАШЬ ОБРЯДЪ.

Юліянъ Дзеровичъ.

(Дальше).

60. Пыт. Що то есть тропарь?

Отп. Тропарь есть то коротка пѣ-
сня, котра представляє або значѣне пра-
зника, або жите якогось святого, або вы-
ражає въ короткихъ словахъ нашу моль-
бу передъ Господомъ Богомъ, прим. Тро-
парѣ на всякое прошеніє, о Усопшихъ и т. п.

61. Пыт. Що то есть кондакъ?

Отп. Кондакъ есть такожь коротка
пѣснь въ честь Святого або праздника або
яко выразъ нашей мольбы.

62. Пыт. Що то есть стихира?

Отп. Стихира есть то пѣсня, котра
на вечерни, на утрени и иныхъ богослу-
женяхъ разомъ зъ стихами псалмѣвъ спѣ-
ває ся.

63. Пыт. Якѣ стихиры розличаемъ?

Отп. Розличаемъ такі стихиры :

- 1) Самогласні, котрі мають власну мелодію.
- 2) Подобні, котрі суть на подобу тихъ першихъ уложені.
- 3) Стиховні, котрі при самомъ кінці вечерни и утренѣ спѣвають ся, однакожь не зъ стихами псалмѣвъ, лише зъ своими власными стихами.

64. Пыт. Що то есть икосъ ?

Отп. Икосъ есть такожь похвальна пѣсня Святого але ширша нѣжь кондакъ.

65. Пыт. Що то есть прокимень ?

Отп. Прокимень есть то стихъ, вынятый зъ псалмѣвъ або пророкѣвъ, котрый спѣвае ся звычайно передъ чтанемъ апостола и парамѣвъ.

66. Пыт. Що то суть антифоны ?

Отп. Антифоны, суть стихи, выняті зъ псалмѣвъ або на ихъ подобу уложені, котрі попеременно на обохъ крылосахъ спѣвають ся.

67. Пыт. Що то есть канонъ ?

Отп. Канонъ есть то звязъ девяти пѣсень, уложеныхъ посли певныхъ правилъ (зъ вѣдти походить и слово „канонъ“ по руски „правило“) а въ котрыхъ приносить ся славословіе Господу Богу.

68. Пыт. Чому канонъ мае точно девять пѣсень ?

Отп. Бо Ангелѡвъ, котрѣ такожь безустанно славословятъ Господа Бога, есть такожь девять ликѡвъ, або чинѡвъ.

69. Пыт. А зъ чого складає ся кожда поодинокѣ пѣсня?

Отп. Кожда пѣсня складає ся зъ ирмоса и бѡльше тропарей.

70. Пыт. А чимъ суть тѣ девять пѣсней передѣлені?

Отп. Що трета пѣсня приходитъ Ектенія тому, щобы:

- 1) выразити честь Пресвятѡй Тройцѣ,
- 2) выразити, що тѣ девять ликѡвъ Ангельскихъ подѣлені суть на три степенѣ.

71. Пыт. Що еще приходитъ кромѣ тыхъ ектеній въ канонѣ?

Отп. Кромѣ того по третѣй пѣсни буває сѣдалень, по шестѡй ипакой и икосъ.

72. Пыт. Що оспѣвуютъ тѣ девять пѣсень?

Отп. Они оспѣвуютъ такі подѣи зъ старого завѣта, котрѣ були прообразомъ якоисъ подѣи новозавѣтной благодати.

73. Пыт. Що отже оспѣвує перша пѣсня?

Отп. Перша пѣснь основуєсь на благодарственной пѣсни, котру заспѣвала Маріямъ, сестра Мойсея, по переходѣ Израильтянъ черезъ Червоне море. (Поимъ Господеви, славно бо прославися. Исх. 15.)

74. Пыт. На чомъ основуєсь втора пѣснь?

Отп. Друга пѣснь має свое основане въ грозьбахъ Мойсея народови Израильскому за ихъ непокорнѣсть заповѣдямъ Божиимъ. (Воньми небо и возглаголю. Втор. 32.)

75. Пыт. Що маємъ еще що до тои пѣсни запримѣтити?

Отп. Та пѣсня есть завсѣгды покаянна, тому лишъ въ канонахъ великого посту приходить, въ прочихъ же пропускає ся.

76. Пыт. На чомъ основуєсь трета пѣсня канона?

Отп. Тая пѣсня основуєсь на двоухъ подѣяхъ старого завѣта:

1) на тѣй подѣи, що Мойсей на приказъ божій зъ камня выпровадивъ воду.

2) Що мати Самуила Анна выпросила собѣ у Бога сына, за що зъ серця Богу дякувала.

77. Пыт. Щожь предобразують тѣ двѣ подѣѣ?

Отп. Они предобразовують плодови-тѣсть церкви Христовой, въ чесноты и добрый дѣла, якими за помѣцію благодати Божой вѣдзначали ся Святѣ Божѣ.

78. Пыт. На чомъ опираєсь четверта пѣсня?

Отп. Четверта пѣснь опираєсь на пророцтвѣ Авакума, котрый мавъ видѣніє приходячого зѣ всходу незаходячого сонця Христа.

(Дальше буде.)

Церковь св. О. Николая въ Старомъ Самборѣ.

О. Дан. Ленкій.

(Конецъ).

Зѣ окопѣвъ, якій слѣдно въ парохіяльнѣмъ огородѣ, зѣ позѣсталыхъ мурѣвъ на такъ званѣмъ „Повалищи“, може каждый догадати ся, що Старый Самборъ бувъ колись укрѣпленный; коло самой же церкви задержали ся дуже докладный слѣды двоухъ ставѣвъ. Въ мѣстѣ тѣмъ колись кипѣло досыть бундючно жите, були розличный цехи ремѣсничій, а зѣ межи Самборского мѣщаньства мавъ выйти славный гетманъ запорожскихъ козакѣвъ, Петро Конашевичъ Сагайдачный. Деякій назвиска мѣщанъ вказують на тоє, що въ Старомъ Самборѣ поселявали ся Нѣмцѣ, Татары,

Половцѣ и др., принимали руску культуру и ставали ся Русинами.

Въ XIV. столѣтїю постигло Старый Самбѣръ велике нещастє, бо въ мѣстѣ появила ся морова зараза; бѣльша часть мѣщаньства вымерла, а сї, що лишили ся при житїю, покинули свои оселѣ и пѣйшли долѣ Днѣстромъ та заложили другїй Новый Самбѣръ. Въ короткѣмъ часѣ Новый Самбѣръ такъ своимъ топографічнымъ положенємъ якъ и зарядомъ а може и протекцією можныхъ Полякѣвъ, зачавъ чимъ разъ бѣльше розрастати, забираючи навѣтъ гербъ и привілеѣ своей матери. Старый Самбѣръ якъ слѣдно зъ старыхъ грамотъ, рядивъ ся правомъ магдебургскимъ, мавъ свое майно, своихъ судѣѣвъ, лавникѣвъ и вѣйта, свои цехи; а все тое було майже руске.

Королева Бона побудовала въ Старѣмъ Самборѣ латиньскїй костелъ.

Самбѣрске епископство прилучено до Перемыского въ р. 1422 и вѣдъ того часу церковь въ Старѣмъ Самборѣ стала церквою чисто парохїальною. Если згадаємъ, що въ монастыри въ Спасѣ умеръ въ р. 1301 князь галицкїй Левъ, сынъ Данила, що до Лаврова положеного дальше въ горахъ о 11 кїльом. вѣдъ Старого Самбора, навѣдували ся навѣтъ литовскїй кня-

зѣ якъ Лавро Тройдиновичъ та др., то зрозумѣмъ, що они мусѣли переѣзджати черезъ Старый Самбѣръ, вступали до ту-тешной церкви и обдаровували єѣ различными церковными ризами и рѣчами. На се вказують шовковї старї останки церковныхъ ризъ, сребрїи окладины писаныхъ Євангелїй, сребрїи чашѣ и одинъ зъ XIII. або XIV. вѣку проходячїй сребрїи крестъ.

Якї були парохі въ Старѣмъ Самборѣ въ давнѣйшї часы на певно ихъ именъ знати не можна, хотяй въ старѣмъ зъ р. 1763 помянику згадує ся о священ. єрею Іларїонѣ, Симеонѣ, Петрѣ и др., однакъ умѣщена въ комнатѣ при хорахъ досыть численна бібліотека книжокъ переважно латиньскихъ, богословского змѣсту, вказує, що парохами при церквѣ въ Старѣмъ Самборѣ були люде якъ на тотї часы ученїй. Доперва вѣдъ р. 1776, можемо певно подати рядъ именъ священникѣвъ, що управляли старосамбѣрскою парохїєю, бо вѣдъ того часу Юрїй Здренкевичъ почавъ вести метрики первѣстно по руски а опѣсля по латинѣ. Юрїй Здренкевичъ бувъ старосамбѣрскимъ парохомъ 40 лѣтъ и умеръ дня 18. цвѣтня 1807. По нимъ слѣдувавъ Григорїй Глинковскїй, за котрого правительство розпочало будову теперѣ-

шної церкви; о. Григорій умеръ дня 1. червня 1829 р. По смерті о. Глиньковського дуже коротко завѣдувавъ старосамбѣрскою парохією бл. п. Іоаннъ Пацлавскій, опѣсля же станувъ парохомъ Григорій Лѣтынський, за котрого въ р. 1836 єпископъ Снѣгурскій посвятивъ теперѣшну церковь. По смерті о. Лѣтынського, котрый упокоивъ ся дня 9. жовтня 1838 р. прійшовъ на завѣдателя о. Николай Городыскій. Дня 24. марта 1840 обнявъ руску парохію о. Василій Желеховскій, котрий въ короткомъ часѣ опѣсля зоставъ почетнымъ крылошаниномъ єпархіи Перемыскої. Бувъ вѣнъ батькомъ бл. п. Юстына Желеховського, недавно помершого катихита гимназії Перемыскої а дѣдомъ незабутої памяти професора Желеховського, що зложивъ першій руско-нѣмецкій словарь. Могила того покѣйника пароха знаходить ся на старомъ цвинтарі зъ желѣзнымъ крестомъ. По смерті бл. п. Василя Желеховського, котра слѣдувала 20. мая 1858 р., село Тершѣвъ разомъ зъ присѣлкомъ Завадкою вѣдорвали ся вѣдъ парохіи въ Старомъ Самборѣ и зъ нихъ утворено самостѣйну експозитуру.

Вѣдъ того часу стратила руска парохія въ Старомъ Самборѣ ще бѣльше на значѣню; задля маленької ерекції въ

грунтахъ (16 морг. поля разомъ зъ луками) рускїй парохі не мали зъ чого прилично удержати ся, протое на парохію въ Старомъ Самборѣ подавали ся або люде бездѣтнї або старенькї, котрї при со-труднику хотѣли въ супокою дожити свого вѣку; одже не дуже журили ся парохією и еѣ ладомъ.

По бл. п. Василю Желеховскѣмъ прїйшовъ на завѣдателя Илярїй Будзиновскїй; а дня 16. мая 1859 р. подыбуемъ въ Старомъ Самборѣ рускимъ парохомъ бл. п. о. Константина Ганасевича. Бувъ то чоловѣкъ веселый, любивъ зѣ всѣми жити, гостивъ на приходствѣ розличныхъ панѣвъ и пѣдпанкѣвъ и за него правдоподѣбно завѣвъ ся бувъ такїй звичай, що мѣщаньске братство св. о. Николая въ день св. о. Николая справляло гучнїй празники, на котрї спрощувало всѣхъ панкѣвъ зъ мѣста и выдавало неразъ на се приняте 300 або и бѣльше зол. О. Ганасевичъ бувъ священникомъ безженнымъ, служивъ межи нѣмцями за вѣйскового капеляна и тамъ здає ся набавивъ ся недуги, котра єго выганяла неразъ зъ дому въ заграничнїй купелѣ ратувати пѣдорване здорове. Умеръ въ червни 1871 р. въ Карльсбадѣ.

Довшїй часъ завѣдувавъ рускою парохією въ Старомъ Самборѣ о. Зиновїй

Паславскіѣ по смерти о. Ганасевича, дня же 2. мая 1874 прійшсѣ на завѣдательство о. Теофиль Калужняцкій, а дня 29. жовтня 1874 р. ставъ парохомъ Амврозій Ильницькій, чоловікъ тихій, лагôдний а при тôмъ маючій велику охоту до писаня. О. Амврозій спорядивъ своєю рукою 200 помяникôвъ для мѣщанськихъ родинъ, въ кôтрыхъ помѣстивъ докладні родоводы поодинокихъ фамілій. По смерти о. Амврозія Ильницького дня 14. падолиста 1887 р. завѣдувавъ парохією о. Александеръ Струсевичъ; въ роцѣ же 1888 дня 22. падолиста обнявъ парохію о. Левъ Щавинський, котрый поклавъ не малі заслуги коло пôднесеня парохіи въ Старôмъ Самборѣ. Ёго заходами и трудами вôдреставровано опущене и здезольоване помешканя парохіяльне, збудовано хорошу, положену въ ринку одноповерхову каменицю братства кушнѣрського и зôбрано кôлька тысячъ золотыхъ на вôдреставроване мѣсцевої церкви. О. Щавинський бувъ кôлька лѣтъ старосамбôрскимъ деканомъ, вѣвъ парохію енергично а въ поведеню бувъ консеквентнымъ. Дня 9. марта 1896 р. перевѣсь ся о. Левъ Щавинський на пароха до Самбора, а на завѣдателя прійшовъ о. Іосифъ Преторіюсъ, однакъ въ лютôмъ 1897 р.

обнявъ завѣдательство тои парохіи о. Теодоръ Крушиньскій.

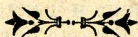
Дня 1. Лютого 1900 р. обнявъ тоту парохію о. Данило Ленкій.

Въ внутрѣ Старосамбѣрской церкви находятъ ся деякіи цѣнныя рѣчи и образы, мѣжь котрыми перше мѣсце занимає образъ намѣстный Богородицѣ, убранои въ дуже хорошу, цвѣтну рызу срібну, та образъ св. о. Николая въ побочномъ престолѣ, на котромъ архіерейска одежа зроблена зъ чистого срібла, однакъ работа не є такъ хороша и гладка, якъ на намѣстномъ образѣ Богородицѣ. Крѣмъ тыхъ образѣвъ знаходять ся въ церквѣ кадилиця срібна въ готицкомъ стилу, походяча правдоподѣбно зъ XVІІІ. вѣку, одинъ слутскій мѣщаньскій ноясь та др.

Церковь въ Старомъ Самборѣ обдарили вѣдпустами П.П. Урбанъ VІІІ. и Пій ІХ.; при церквѣ той є кѣлька братствъ, котры управляютъ ся на взѣръ давныхъ цехѣвъ.

Недалеко Старого Самбора на пѣвнѣчь, при цѣсарскомъ гостинци, що веде зъ Самбора на Хирѣвъ одною вѣдною а другою на Старый Самбѣръ и Турку, лежать на горбку звалища монастыря Василянѣвъ. Монастырь той знѣсь цѣсарь Іосифъ ІІ. а маєтокъ монастырскій въ по-

ляхъ положеныхъ до полудня, и въ лѣсѣ, передавъ релігійному фондови. Опѣсля сиродано сю землю однѣй нѣмецкѣй родинѣ, котра вже въ другѣмъ поколѣннѣ ся спольщила. Зъ знесеного повасиліяньского монастыря на Смѣльниці мае знаходити ся въ котрѣйсѣ сельскѣй церквѣ Старосамбѣрского говѣта иконостасъ чудной работы, однакъ на жалѣ я не мѣгъ розвѣдати ся, въ котрѣй церквѣ находить ся сей свѣдокъ нашої славной бувальщины.

Г. Богъ карає тыхъ, що спиняють будову церкви.

Св. Пахомій одержавъ бувъ вѣдъ свого Епископа мѣсце пѣдъ будову церкви и монастыря. Коли той святой мужъ розпочавъ будову, прійшло ночію кѣлькохъ злобныхъ людей — заслѣпленихъ ненавистію діавола — и збурили все, що доси вымуровано. Однакъ за ихъ злобу постигла ихъ кара: Ото коли прійшли они знова

бурити муры, зôстали вôдъ Ангела Господнього спаленî — дѣло же розпочате св. Пахоміємъ таки довершено.

Щось подôбного дѣе ся и въ те-перѣшныхъ часахъ. Вправдѣ зачатыхъ мурôвъ нîяка злôбна рука не бурить, зате проявляєсь тая злôба въ иншôмъ видѣ. Случаєсь бо дуже часто, що члены громады а особливо начальникъ и комîтетъ церковный, котрыхъ обовязкомъ єсть дбати про добрый станъ божого дому, перешкаджають до розпочатя будовы, а буває и такъ, що зволѣкають будову новои церкви длятого, що шукають такого будôвничого, котрый бы ихъ пôдкупивъ; кєр-вавицею людскою хотѣли бы обловитись!... Ой за такую роботу кара бôжа мутить ихъ постигнути!...

Предбрачна катехизація.

(Катехизація передъ вѣнчаніємъ).

Помѣщає Г. А. П.

(Дальше.)

И котрѣ же молитвы мають конечно умѣти на изусть (изъ памяти) всѣ молодята?

Слѣдующій: Во имя Отца и Сына и св. Духа, Аминь. (3 разы.) Боже, милостивъ буди мнѣ грѣшному. — Молитвъ ради пречистыя твоея Матере и всѣхъ Святыхъ, Господи Іисусе Христе Боже нашъ, помилуй насъ. — Слава тебѣ Боже нашъ, слава тебѣ. — Царю небесный... Святый Боже, святый крѣпкій, святый безсмертный, помилуй насъ. (3 разы.) — Слава и нынѣ: — † Приидите, поклонимся Цареві нашему Богу. † Приидите, поклонимся Христу Цареві нашему Богу. † Приидите, поклонимся и припадемъ самому Господу Іисусу Христу, Цареві и Богу нашему. — Вѣрую... Ослаби... Богородице Дѣво... Подъ твою милость... Достойно есть... Упованіе намъ Отець... Десять Божихъ заповѣдей. — Пять церковныхъ заповѣдей. — Сѣмъ св. Тайнъ. — Сѣмъ

головныхъ грѣхѣвъ. — Сѣмъ дѣлъ милосердія що до тѣла ближняго и сѣмъ дѣлъ милосердія що до души ближняго. — Четыри рѣчи послѣднѣи и: Боже, милостивъ буди мнѣ грѣшному. Боже, очисти грѣхи моя, и помилуй мя. Безъ числа согрѣшихъ Господи прости мя. — Во имя Отца, и Сына, и св. Духа, аминь. (3 разы.)

Кто изъ молодять кромѣ повысшихъ молитвъ умѣе еще псаломъ 50 „Помилуй мя Боже...“ и Шѣсть грѣхѣвъ противъ св. Духа, и четыре грѣхи о пѣмсту до неба вызывающіи, и девять чужихъ грѣхѣвъ, той заслугоуе на похвалу, бо дае довѣдь, що любивъ молитвъ учитись и ихъ старанно ѣтмавляти.

Кто изъ молодять умѣе изъ руской книжки молиться и хотя умѣе молитвы щоденнѣи на изусть (изъ памяти) молится все изъ молитвенника щоденными и другими молитвами, честь тому и слава.

Спосѣбъ катихизованія молодять.

Если священникъ переконався, що

молодыта приписанѣ, повысше надмѣненѣ, щоденнѣ молитвы добре умѣють, тогда зачинае имѣ ставити вопросы (пытаня) изъ катехизма, а якъ они ѡтповѣдати мають, о тѣмъ хочу ихъ тутъ поучити.

Вопросъ: (пытане) Що то есть молитва? Дайте отвѣтъ не по ученому, лишь по просту а добре.

Отвѣтъ: Молитва есть розмова съ Г. Богомъ.

Вопр.: На що треба намъ о тѣмъ знати, що молитва есть розмовою съ Богомъ?

Отв.: Если бы мы о тѣмъ не знали и не памятали, що молитва есть розмовою съ Богомъ, то могли бы мы молиться неѡтповѣдно, недостойно. Иначе розмавляє человекъ съ братомъ або сестрою и съ своимъ рѣвнымъ, якъ съ родичами и старшими въ родинѣ. Иначе говорить простый жовнѣръ съ простымъ якъ съ капра-лемъ, фѣреромъ, а еще иначе съ поручникомъ, капитаномъ, майоромъ, генераломъ. Иначе бесѣдуе человекъ съ начальникомъ громады якъ со старостою, еще иначе съ намѣстникомъ, а еще иначе съ цѣсаремъ.

Чимъ вышу видить челоуѣкъ особу передъ собою, тымъ скромнѣйше, чемнѣйше и осторожнѣйше бесѣдує ѡнъ съ нею.

Вопр.: А кто есть на свѣтѣ найвысшій?

Отв.: Г. Богъ.

Вопр.: То съ кимъ треба розмавлати найскромнѣйше, найчемнѣйше, найосторожнѣйше и съ наибольшимъ достоинствомъ?

Отв.: Съ Г. Богомъ.

Вопр.: Що н. пр. не выпадає при молитвѣ робити?

Отв.: Не можна при молитвѣ обертати ся, крутити ся, съ другимъ челоуѣкомъ гдешо бесѣдовати, смѣяти ся, корови дойти, худобу въ поле гнати и пѡдчасъ молитвы ѣсти.

(Дальше буде.)

Любите враги ваша... молитесь
за творящихъ вамъ напасть.

Одень бѣдный, молоденькій, бо заледви десятилѣтний мурынъ африканскій чувъ науку одного місіонаря и та здѣлала, що вѡнъ принявъ вѣру христову. Коли єго панъ, великій ворогъ місіонарѣвъ

и церкви христової о тѣмъ довѣдавъ ся, приказавъ мѹ пѣдъ карою смерти учащати на тѣ духовнѣ науки. Незважаючи однакъ на той приказъ пѣйшовъ зновъ на науку, а коли вернувъ, казавъ мѹ нелюдскѣй панѣ дати дваццять пять кѣвъ.

— Щожъ, може твоѣй Христосъ тобѣ помочи?

— Дастъ ми силу! — вѣдповѣвъ хлопчина — зъ покорою то перетерпѣти.

— Влѣцѣтъ мѹ еще дваццять пять! сказавъ лютый. Розказъ выповнено.

— Щожъ теперь здѣлає для тебе Христосъ?

— Дастъ ми ласку надѣяти ся на будущу заплату — вѣдповѣвъ молодой мученикъ.

— Дати мѹ еще дваццять пять — закричавъ звѣрь-чоловѣкъ зъ лютости.

Стало ся, и коли нелюдъ нарозкошувавъ ся болями и стономъ жертвы, запытавъ зновъ зъ дѣвольскимъ усмѣхомъ:

— А щожъ теперь еще може здѣлати для тебе твоѣй Христосъ?

Молодой мученикъ добуваючи послѣднихъ силъ вѣдповѣвъ:

— Поможе менѣ еще за васъ, мѣй пане молитись! а се сказавши, скѣнчивъ свое мучениче жите.

Книжочки мисійні

**виходять точно кожного мѣсяця. Цѣна 3 кр.
Сотка книжочокъ зъ минувшихъ лѣтъ 2 зл.
Оправні рѣчники 50 кр.**

Театральна бібліотека „Посланика“

**Нѣчь Виолеемска, ораторія 30 кр.; ноты
до ней 25 кр., Св. Николай на Руси. 20
кр., Выворожили. 20 кр., Три брати 20 кр.,
Пекло въ хатѣ. 20 кр., Образки драматич-
ні. 20 кр., Перехитрила. 20 кр.**

БИБЛІЯ старого и нового завѣта
въ 50 кольоровыхъ
образкахъ 1 зл. 50 кр.

**Збѣрникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. 3 выпуски по 10 кр.**

Молитвы щоденні

съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр.

Образки „Посланика“

по 1 кр. Сотка 80 кр. Меншій 50 кр.

МОЛЕБНІ ЧАСЫ.

**Молитвы щоденні въ пѣсняхъ съ нотами
10 кр.**

**Боянѣ. Збѣрникъ рускихъ квартетѣвъ
(50 пѣсень) 1 зл. 50 кр.**

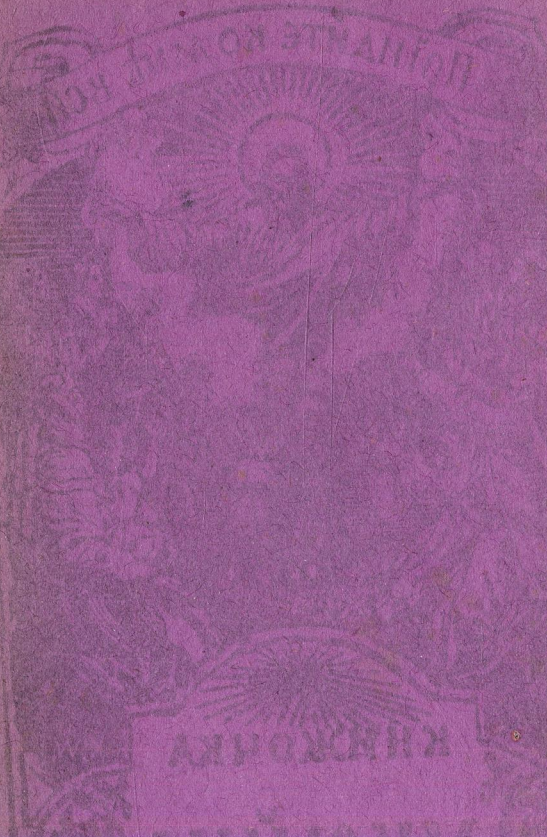
Всѣ книги церковні можна у насъ получить.

8 1/2

1891

8 1/2

Рѣкъ 1902.

КНИЖОЧКА МИСИЙНА.

Число трете.

Накладомъ свящ. Л. Джулыньского

РЕДАКТОРА „ПОСЛАНИКА“.

„КНИЖОЧКИ МИСИЙНІЙ“

выходять каждого мѣсяця и коштують рѣчно :

по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокї числа по 3 кр.

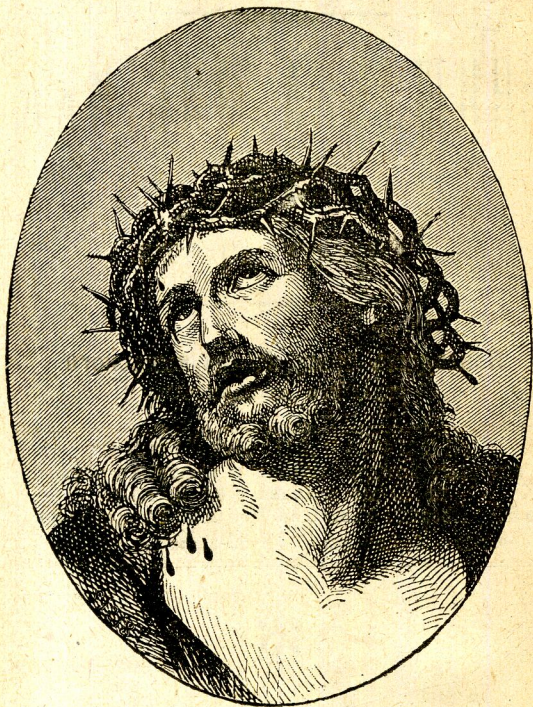
❖ Менше якъ 5 не посылає ся. ❖

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Зъ печатнѣ Н. Джулыньского.

1902.

СЕ ЧЕЛОВѢКЪ !

Предбрачная катехизація.

(Катехизація передъ вѣнчаніємъ).

(Помѣщае Г. А. П.)

(Дальше).

Вопр.: А чи выпадае пѣдчасъ молитвы голову до горы задерти и по пѣдъ боки взяти ся, або сидѣти, розперти ся и голову на когось звалити, якъ бы пьяна була ?

Отв.: Нѣтъ, не выпадае.

Вопр.: Якъ бы назвати такого чело-вѣка, котрый бы при молитвѣ голову до горы здеръ и пѣдъ боки взявъ ся, або сѣдачи широко розперъ ся ?

Отв.: Такого чело-вѣка треба назвати гордымъ.

Вопр.: А чи гордого чело-вѣка молитва Богу подобае ся ?

Отв.: Нѣтъ.

Вопр.: Чи не знаєшь таку исторію изъ Евангелія, що Богъ молитву гордого челоуѣка собѣ не сподобавъ?

Отв.: Знаю. Исторія тая читає ся въ мясницѣ, въ недѣлю о митарѣ и фарисеѣ. Фарисей моливъ ся гордо, то Богъ его молитву ѡтकिनувъ.

Вопр.: А якъ молився митарь?

Отв.: Онъ моливъ ся покѣрно, длятого принявъ Богъ его молитву.

Вопр.: Якъ-же мѡгъ принять Богъ его молитву, коли онъ бувъ грѣшный?

Отв.: То правда, що онъ бувъ грѣшный, но онъ пѡзнавши свои грѣхи почавъ каяти ся и упокоряти ся. Онъ уклѣкъ въ кутику церкви, зложивъ руки и моливъ ся сердечно, а не могучи пѡднести очи на небо, бивъ ся въ груди и говоривъ: Боже буди менѣ грѣшному милостивый.

Вопр.: Отже якъ треба молити ся, щобы Богу подобатись?

Отв.: Покѣрно, прилично и достойно.

Вопр.: А кто есть Богъ?

Отв.: Богъ есть Панъ неба и земли, ѡтъ которого все добре походитъ.

Вопр.: А где Богъ перебувае ?

Отв.: На небѣ, на земли и на кождомъ мѣстци.

Вопр.: А кѣлько есть Богѣвъ ?

Отв.: Богъ есть тѣлько одинъ.

Вопр.: А чули вы молодята, що говорить ся о Бозѣ Отцѣ, о Богу Сынѣ и о Бозѣ Духу святѣмъ ? То може есть три Боги ?

Отв.: Мы то чули и самѣ въ молитвѣ говоримъ о Отцѣ, Сынѣ и св. Дусѣ, но мимо того есть тѣлько одинъ Богъ, а въ тѣмъ однѣмъ Бозѣ есть три Божіи особы, нерозлучнѣ, нероздѣльнѣ, одной натуры, одной силы и одной славы.

Вопр.: Чи бувъ коли такій часъ, що бы не було Бога ?

Отв.: Нѣтъ не було ; Богъ есть безъ початку.

Вопр.: А чи Богъ есть всегда и чи буде на вѣки ?

Отв.: Богъ есть всегда и николи не перестане бути, бо есть Онъ вѣчный.

Вопр.: А земля, мѣсяць, звѣзды, сонце

и небо? Чи также вѣчнѣй? Чи они не мають початку и чи будуть на вѣки?

Отв.: О нѣтъ; було таке время, що не було ни земли, ни мѣсяця, ни звѣздъ, ни сонця, ни неба, и прїйде така хвиля, що цѣлый видимый свѣтъ розпаде ся, скѣнчить ся.

Вопр.: Если колись земли, звѣздъ, сонця и неба не було, то зъ ѡтки они взяли ся?

Отв.: Богъ ихъ сотворивъ.

Вопр.: Изъ чого?

Отв.: Изъ ничего.

Вопр.: Длячого не говоримо, що Богъ свѣтъ зробивъ, ино сотворивъ?

Отв.: Зробити значить передѣлати одну рѣчь на другу, а сотворити значить произвести щось изъ ничего. Понеже Богъ выпровадивъ свѣтъ изъ ничего, прото не говоримо, що Богъ свѣтъ зробивъ, ино що Ѡнъ его сотворивъ.

Вопр.: А за якій часъ сотворивъ Богъ свѣтъ?

Отв.: За шѣсть днѣвъ.

Вопр.: А за меньше днѣвъ не мѡгъ Богъ свѣтъ сотворити?

Отв.: Богъ мѡгъ сотворити свѣтъ и за мину́ту, а навѣтъ за одну секунду, но Онъ сотворивъ свѣтъ для́того за шѣсть днѣвъ, а кажды́й день святковавъ, щобы люди научили ся шѣсть днѣвъ робити, а кажды́й святковати.

Вопр.: Якъ и где приказуе Богъ, щобы мы недѣлю святковали?

Отв.: Богъ приказуе намъ то въ третьей заповѣди, коли мовить: Помни день недѣльный святити.

Вопр.: А якъ треба недѣлю святити? Чи то значить ничъ въ недѣлю не робити, тѡлько ѣсти, лежати и спати?

Отв.: Нѣтъ, въ недѣлю не треба роботою за́ниматься, но треба Богу молитись и Божи́мъ словомъ кормитись.

Вопр.: Чи треба то робити лишъ въ недѣлю?

Отв.: И въ святы́й день середъ ты́ждня.

Вопр.: А где о тѡмъ сказано?

Отв.: Въ другой церковной заповѣди:

Въ недѣлю и въ праздникъ Службы Божой и церковной науки побожно слухати.

Вопр.: Що сотворивъ Богъ первого дня, насамый передъ?

Отв.: Небо невидиме, — безчисленне множество Ангелѣвъ.

Вопр.: Що суть Ангелы?

Отв.: Ангелы суть чистѣи духи, котрі мають розумъ и свободну волю, а тѣла не мають.

Вопр.: Чи зѣстали всѣ Ангелы въ небѣ?

Отв.: Нѣтъ, одна часть изъ нихъ согрѣшила грѣхомъ гордости и выпала за то изъ неба. Тое мѣстце, где впади злі ангелы, называе ся пекломъ.

Вопр.: Кого сотворивъ Богъ послѣд-ного, шестого дня, по сотворенію всѣхъ четвероножныхъ звѣрятъ?

Отв.: Человѣка, на образъ и подобіе свое.

Вопр.: Изъ чого?

Отв.: Изъ глины.

Вопр.: Чи человѣкъ той бувъ уже живый?

Отв.: Нѣтъ, но Богъ сотворивъ осѣ-

бно душу не смертєльну и вдунувъ тую душу въ чєловѣка зробленого изъ глины, и ѡнъ оживъ. Богъ назвавъ єго Адамомъ, т. зн. изъ глины зроблєнымъ.

Вопр.: Чи вдоволивъ ся Богъ сотворєніємъ Адама ?

Отв.: Нѣтъ ; Богъ сотворивъ Адамови товаришку, помѡчницу, потѣшительку, жену Еву.

Вопр.: Якъ сотворивъ Богъ Еву ?

Отв.: Спустивши на Адама твердый сонъ, вынявъ Богъ єму изъ лѣвого боку одно ребро и сотворивъ зъ него Еву.

(Дальше буде).

НАШЪ ОБРЯДЪ.

Юліанъ Здєровичъ.

(Дальше).

79. Пыт. На чѡмъ основуєсь пята пѣсня ?

Вѡдп. Пята пѣсня основуєсь на исторіи пророка Іоны, котрый тридневнымъ

пробуванемъ въ черевѣ кита прообразивъ воскресеніе Христове въ третій день.

70. Пыт. На чѣмъ оснѹвають ся се-
ма и осьма пѣснь канона?

Вѣдп. Тѣ обѣ пѣсни оснѹвают ся
на чуднѣмъ выбавленю молодцѣвъ зъ печи
огненной вавилоньской и на похвальнѣй
ихъ пѣсни за тоѣ выбавлене.

81. Пыт. Що оспѣвѹе девята пѣ-
сня?

Вѣдп. Девята пѣсня величае пресв.
Дѣву Марію, зъ котрой воплотивъ ся Сынъ
Божій и оснѹе ся на пророцтвахъ Исаѣ
и Захаріи о Іисусѣ Христѣ, яко о свѣтлѣ
правдивѣмъ, просвѣчающѣмъ весь свѣтъ.

82. Пыт. Чи лишъ девята пѣсня о-
спѣвѹе честь пресв. Богородицѣ?

Вѣдп. Нѣ, послѣдній тропарь каждой
зъ тыхъ девяти пѣсень есть посвященный
Пресв. Богородицѣ, яко выжшѣй всѣхъ
святыхъ и сильнѣйшѣй заступницѣ нашѣй
передъ Богомъ.

83. Пыт. Яка еще честь вѣддаеь въ
канонѣ Пресв. Богородицѣ?

Вѣдп. По осмѣй пѣсни завзываетъ свя-
щенникъ нарѣдъ словами: „Богородицу и
Матерь свѣта въ пѣснѣхъ безвеличимъ“
до принесеня почести Пресв. Дѣвѣ.

84. Пыт. Въ якій спосѣбъ оказѹе на-
рѣдъ тѹю почесть?

Вѣдп. Нарѣдъ сказаетъ тую почесть спѣваючи ѿ власнѣхъ слова:

Величитъ душа моя Господа, и возрадовася духъ мой о Бозѣ спасѣ моемъ.

Яко призрѣ на смиреніе рабы своєї, се бо отъ нынѣ ублажать мя вси роды.

Яко сотвори величіе сильный, и свято имя его и милость его въ родъ боящихся его.

Сотвори державу мышцею своею, расточи гордыя мыслию сердца ихъ.

Низложи сильныя со престоль и вознесе смиренная, алчущія исполни благъ и богатыяся огнустити ти.

Воспріятъ Израиля отрока своего, помянути милости, якоже глагола къ отцу нашему Авраму и съиени сего до вѣка“.

85. Пыт. Що припѣвае ся до каждого зъ тыхъ стихѣвъ?

Вѣдп. До каждого зъ тыхъ стихѣвъ припѣвае ся: „Честнѣйшую Херувимъ и славнѣйшую безъ сравненія Серафимъ, безъ истлѣнія Бога слова рождающую, сущую Богородицу тя величаемъ“.

86. Пыт. Що то есть ирмосъ?

Вѣдп. Ирмосъ есть пѣсня, котра показуе, якъ другій пѣсла неї спѣвати належить.

87. Пыт. Що есть инакой?

Вѣдп. Ипакой есть пѣсня, котру зѣ напруженѣмъ слухати належитъ.

88. Пыт. Що есть Тройченъ?

Вѣдп. Есть то пѣснь въ честь Пресвятой Троицы.

89. Пыт. Що е Богородиченъ?

Вѣдп. Богородиченъ есть то пѣснь въ честь Пресв. Богородицы.

90. Пыт. Що то есть Кресто богородиченъ?

Вѣдп. Есть то пѣснь въ честь страждующей Богородицы.

91. Пыт. Що то есть догматикъ?

Вѣдп. Догматикъ есть то Богородиченъ, въ котрѣмъ мѣститъ ся наука церкви о зъединеню Божества и чоловѣчества въ одной особѣ Іисуса Христа.

92. Пыт. Що то есть свѣтиленъ?

Вѣдп. Свѣтиленъ есть то пѣсня, въ котрой просить ся о зѣслане духового свѣтла. Тому то при тыхъ пѣсняхъ освѣчвано церковь.

93. Пыт. Що то есть ексапостилярій?

Вѣдп. Есть то пѣснь въ честь Апостоловъ розѣйшовшихъ ся для проповѣди Евангелія.

94. Пыт. Що есть сѣдаленъ?

Вѣдп. Есть то пѣсня, при котрой можна було сидѣти.

95. Пыт. Що у насъ належить еще до пѣсней церковныхъ?

Вѣдп. До пѣсней належать такожъ псалмы, котрі або вѣдчитують ся або припѣвають ся до иншихъ пѣсней.

(Дальше буде).

Церковъ въ Загôрю.

(Написавъ Г. А. П.)

Загôре, мѣстцевôсть лежащая близко Сянока, совсѣмъ теперь не такое, якимъ было оно передъ 25 роками. Передже было оно собѣ маленькимъ, мало извѣстнымъ сельцемъ, а нынѣ хоче оно бути и называтись мѣсточкомъ (городкомъ). 1879 року числило сельце Загôре тôлько 335 душъ, а теперь живетъ въ немъ самыхъ Русинôвъ 756. То великое розличіе. Дочерное сельце, приналежное до Загôря, по названію Долина, мало тогда душъ 172, теперь же о сто душъ бôльше. Приселокъ Загôря, Заславе, числило тогда душъ 172, теперь однако живетъ въ немъ русскихъ людей

263. И такъ выросла цѣла парохія Загôре за 27 лѣтъ изъ 679 душъ руск. на 1289.

Въ Загôрю есть тоже костель ôтъ многихъ лѣтъ, а новѣйшими часами побудовали собѣ и жиды свою божницю. Маєсь розумѣти, що ôтъ 1879 року пôднеслось значно и число душъ лат. обряда, а безъ сомнѣнiя и число жидôвъ.

И яка причина такъ значному приростови людей въ Загôрю?

Причиною тому було проведенiе черезъ Загôре одной желѣзной дороги на Мокре, Щавне, Команьчу и Лупкôвъ на Угры и другой такой дороги черезъ Сянокъ въ Рыманôвъ, Кросно въ Ясло, а тоже въ Тарнôвъ, Новый Сончъ, Величку въ Кракôвъ.

Еще до 1887 р. славилось Загôре великою стацією въ серединѣ села. Вкоротцѣ потôмъ перенесено головный желѣзнодорожный дворець на чистое поле близко филіи Долина, а черезъ то повстала стація и мѣстцевôсть „Новое Загôре“. Про тоє „Новое Загôре“ почало называтись самое село „Старымъ Загôремъ“.

Село Загôре положене съ своєю фiлією и приселкомъ въ прокрасной окрестности и на дуже плодородной землѣ надъ берегами рѣчки Ославы, впадающей въ Загôрю до рѣки Сянъ. Красоту положеня Загôря пôдносятъ и лѣсы, котрѣ мимо вырубки еще все таки около села значно зеленѣють ся. На горѣ, надъ Ославою виднѣють ся муры-розвалины лат. монастыря Кармелитôвъ. О тôмъ исторія въ „Временнику“ Ставроп. изъ 1899.

Посередъ села, въ Старôмъ Загôрю, на лѣвôмъ березѣ Ославы, близенько коло головной цѣсарской дороги, ведущой черезъ Тернаву, Чашинъ, а вкôнцѣ черезъ Радошицѣ на Угры, збудовано 1838 року *муровану церковь* храма св. Архистратига Михаила.

Въ историчнôмъ схиматизмѣ перемыской епархіи изъ 1879 р. выданôмъ бл. п. професоромъ каноничного права, докторемъ св. богословія Никоровичемъ, сказано о загôрянскôй церкви слѣдующее: „Ведля преданія була церковь деревяна за рѣкою Ослава. Коло церкви було и кладбище.

Мѣстце тоє есть теперь орнымъ полемъ пароха и зове ся „Цминтариско“. Ту находятъ ся еще и нынѣ слѣды давныхъ гробницъ. Пѣзднѣйше поставлено деревляну церковь зъ лѣвой стороны Ославы. — Якъ довго она стояла не можна дѣзнати ся. Отъ 40 лѣтъ стоитъ теперѣшная мурованная церковь. Она була будована за грѣши тогдашного дѣдича Трускулявского“.

До того извѣстія додаю я еще слѣдующее :

Одновременно съ мурованною церквою въ Загôрю будовались однимъ и тымъ самымъ майстромъ (имя его згубилось изъ памяти людей) еще двѣ сусѣднѣ церкви : въ Тернавѣ и въ Лупковѣмъ. Но майстеръ згодивъ ся за будову тыхъ церквей за дешево, покинувъ ихъ и недокѣнчивъ. За докѣнчене и обновлене церкви въ Лупковѣмъ взявъ ся теперѣшний парохъ, о. Антоній Барновичъ, за докѣнчене и обновлене церкви въ Тернавѣ новый парохъ, о. Романъ Чайковскій.

Церковь въ Загôрю обновивъ и докѣнчивъ бл. ц. о. *Теофілій Калужняцкій*,

Церковъ въ Загôрю.

который всехвально душпастворовавъ тутъ черезъ 17 лѣтъ. Якъ и що здѣлавъ онъ при церкви скажу пониже, а теперъ скажу еще пару слѣвъ о попередныхъ душпастворяхъ, о метрикахъ парохіи, и о посѣщенію Загôря Епископомъ.

Найстаршіи метрики пропали не зна-ти зъ якої причини. Теперѣшні метрики мають початокъ вписѣвъ ôтъ 1836 року. На первой сторонѣ пѣдписаный священникъ о. *Андрей Карпинскій*. Онъ трудився до 24. цвѣтня 1875 року. Въ тѣмъ роцѣ умеръ онъ. Дня 27. червня 1836 року бувъ въ Загôрю Епископъ, бл. п. Іоаннъ Свѣгурскій. Каноничное посѣщеніе парохіи Загôре тымъ Епископомъ, еще въ старôй деревянôй церкви помнитъ старенькій господарь Николай Книшъ. Два лѣтъ пѣзнѣйше поставлено теперѣшную мурованую церковь, маєсь розумѣти за душпастврства о. Карпиньского. По смерти того завѣдовавъ парохією до 29. сѣчня 1876 о. Аполинарій Менцинскій, а по немъ бувъ въ Загôрю парохомъ до 2. серпня 1884 о. Маркелій Криницкій,

который на парохію съ о. Теофілемъ Калужняцкимъ замѣнявшись, въ Баранчицѣ (коло Самбора) забрався.

И такъ ставъ бути парохомъ въ Загôрю ôтъ 2. серпня 1884 року за согласіємъ Епископа Ступницкого, и дѣдича Баранчицѣ, и дѣдича Загôря, Еразма Лобачевского, молодой еще священникъ, полный силы до труда, и полный хорошихъ свойствъ до веденія душпастврства, о. Теофілій *Калужняцкій*. Вкоротцѣ удалось ему поставить собѣ новый приходскій дômъ. Спровадившись въ новый дômъ звернувъ ôнъ всю свою увагу на докôнченіе церкви, а взглядно церковной вежи. Постаравшись ôтъ одного кракôвского будовничого о плянь на тую вежу (про недостатокъ грошей — о плянь на вежу деревляную) поставивъ тую вежу на мурѣ по 1892 року. Якъ тая вежа выглядає видно на фотографіи церкви. Черезъ докôнченіе тои вежи стала руская загôрянская церковь окрасою цѣлого села, кто ѣдетъ желѣзницею „Загôріе-Лупкôвъ“ примѣтитъ изъ вагона сейчасъ хорошо устро-

еную вежу. О грошѣ на тую постройку и о грошѣ на обновленіе церкви въ серединѣ старався о. Теофілій всячески, у своихъ и чужихъ, ну и выстарався. Церковь зѣстала обновлена хорошо. Теперѣ задумавъ о. Теофілій придбати до вежи хорошіи звоны, щобы звонили въ квартетѣ (въ 4 согласнѣ голоса.) Переписуючись часто съ Петромъ Гильцеромъ въ Вѣнернайштатѣ, осягнувъ ѡнъ свою цѣль и поставивъ 4 новѣи звоны, которѣ премило въ квартетѣ прихожанъ ко богослуженіямъ кличуть. Много насуетився о. Теофілій съ осушеніемъ церковныхъ, камѣнныхъ мурѡвъ и съ придбаніемъ для церкви церковныхъ ризъ и другой церковной утвари. Пѡдчасъ всѣхъ такихъ стараній занимався о. Теофілій пѡднести парохіянъ просвѣтительно, религійно, морально и въ добробытѣ. Прото склонивъ ѡнъ прихожанъ къ основанію читальнѣ и церковного братства тверезости. Въ читальнѣ учивъ ѡнъ молодѣжь церковному и свѣтскому пѣнію, а церковное братство склонивъ ѡнъ основати собѣ крамницю. Громада

отжила всесторонно. Въ читальни стали даватись вечерки и театральнѣ представленія и приличнѣ забавы. Но по 17 лѣтахъ видныхъ дѣлъ навѣстивъ о. Оеофілія тяжкій недугъ и онъ умеръ 1. листопада 1901 року. Вѣчная ему память! Память о дѣлахъ его поїде въ Загôрю въ громадѣ и церкви отъ рода въ родъ.

Для христiянськихъ родичей!

Заправляйте дѣти вашi до правдомовности.

Послѣднѣй разъ писавъ-емъ Вамъ, щобысте вѣдъ маленькости выкорѣняли у вашихъ дѣтей упертѣсть. Нынѣ хочу васъ, честнѣй родичѣ, захотити, щобысьте свои дѣти заправляли вѣдъ ранной молодости до правдомовности, щобы вашi дѣти вѣдъ маленькости учили ся любити и говорити лише правду.

Правдомовнѣсть есть честнѣта, котра душу чоловѣка ублагородняе и ро-

бити ю милою, если одже дѣти суть до правдомовности склонні, то виховане вашихъ дѣтей буде о много, дуже много улукшене.

Неразъ однакъ появляє ся у дѣтей вѣдъ найпершої молодости склонность говорити неправду, а невинною причиною сего буває жива сила ихъ выображеня.

Родичѣ одже повинні на то дуже уважати, и если тільки зауважають, що! дитина щось уроznego, неправдоподѣбного оповѣдає, якобы сама то бачила, за кождымъ разомъ ей то остро зганити.

Часто дитина стараєсь говорити неправду зъ боязни передъ карою за своѣй злыѣй учинокъ, дитина бо зъ природы своєї є слабою и плохою и легко длятого уживає ложь, щобы лише оминуги кару. Длятого треба сказати дитинѣ и показати, що ложь гѣршою є и строгше буде покарана, нѣжъ за свою нечемнѣсть.

Вѣдъ часу до часу треба дитинѣ пригадати на всевѣдучѣсть и всюды присутнѣсть Бога. Дитина вже молоденька почує вѣдразу до ложи, наколи ей тѣлько зъ любовію и повагою кѣлька разы ся скаже: що Богъ есть сама правда, и правду лише любить, и лише такі дѣти любить, що правду говорятъ, — що отцемъ ложи есть дѣволъ, и кѣлько разѣвъ говоришь неправду, вѣдступаєшь вѣдъ Бога а зближаєшь ся до дѣвола.

Коли дитина має щось для себе прикрого визнати, буде найлучше, если ся ю перше напѣмне не тсворити ложи и дасть ся ей часъ до намыслу, чтобы вѣ поспѣху не сказала неправды.

Найпевнѣйше однакъ дитина научить ся говорити неправду, коли зауважає, що старші неправду говорятъ. Совѣстнѣсть дитины есть тогдѣ захитана. Случає ся одже, що дѣти вже семи-осьмилѣтні стараются обду-

рити молодшихъ и то майже тыми самими словами. якими имъ щось ложно грожено або обѣцяно.

Коли дитина зауважає, що самі родичѣ щось ложного говорятъ, або взаимно себе обдурюють, то ложь тогдѣ не здає ся ей нѣчимъ злымъ, заразомъ однакъ тратить для родичей честь и пошанованє. Если дитина запытає о щось такого, чого на теперъ не повинна знати, то родичѣ не повинні ю заспскоити говорячи ей щось ложного, але повинні дати ей вѣдповѣдь выминаючу менше-бѣльше таку: ты того теперъ не розумѣєшь, або: довѣдаєшь ся о тѣмъ, якъ прийде на то часъ.

Есть то одже великою безбожно-стію, если ся дѣти злымъ примѣромъ захохоче до лжи. До старшихъ одже, котрі дають злый примѣръ, вѣдносять ся тѣ слова Христові: „да обѣситъ ся жерновъ осельскій на выи ихъ и потунуть въ пучинѣ морстѣй.“

Родичамъ, що самѣ суть правдо-
мовнѣ и всякои ложѣ выстерѣгають
ся, не трудно приѣде своимъ дѣтямъ
вщѣпити любовь до правды. Дитина
любить се що красне, и що ся дру-
гимъ подобає. Тожъ треба єї пред-
ставити, якъ то всѣ люди поважають
и люблять таку дитину, що нѣколи
неправды не скаже, що Богъ самъ
вѣчна правда, тѣшитъ ся такою ди-
тиною и буде ю все благословити.

Заправляй, христіянскій отче и
ты христіянська мати, свои дѣти до
послуху вѣдь найраньшой молодости,
а унѣръ и самоволю зломлюй вже и
у малой дитины.

Щобьсь сказавъ о такѣмъ спо-
собѣ вихованя?

Докола стола сидять: тато, мати
и дѣти. Бабуня тримає наймолодшу,
пѣвторарѣчну дитину на рукахъ, и
та дитина бавить ся молитвословцемъ
своеи старшой сестрички. Дитятко се

виправдѣ не має еще найменшого понятя о образкахъ, оно лише перевертає картки своїми еще немѣчними рученятами. Але въ тѣмъ нагло запало рученятами образецъ, якій знаходивъ ся въ молитвословѣ, и роздерло на два кусники. Се вразило дуже сестричку, властительку сеи книжочки, и она вѣдбирає ю вѣд дитятка. То однакъ не подобає ся маленькому, попадає въ великій гнѣвъ и зачинає кричати, якoby не знати, що страшного єму ся стало. А щожъ робить мати? Замѣсть малого крикуна успокоити, по пальцяхъ легенько вдарити, щобъ знало, що дерти не можна, — або, що еще лучше помагає, дати му пляцка тамъ где ся належить и где не зашкодить, мати лає и сварить старшу донечку: „дай заразъ дитинѣ книжку, хто таке дурне робить и дитину до злости допроваджує?“

„Алежъ бо мамо, оно пѣдре менѣ мѣй молитвословець?“

„Дай му заразъ!“ приказує мати, „щожъ ся такого стане? дѣстанешъ новий.“

Можнабы ся було сподѣвати, що тато буде розумнѣйшимъ и не по-зволить на таке дурне вихованє. Але єму то не въ головѣ, вѣнъ вдоволеный, що малый крикунъ вже не рипить.

Уважай! таке вихованє не є жаднымъ вихованємъ. Такъ ся не повинно нѣколи робити. Самоволю и упѣръ треба заразъ вѣдъ разу выкорѣнювати.

Той упѣръ, якій у дитини, дуже вчасно ся показує и виявляєсь непогамованимъ крикомъ, не можна дозволити, щобы ажъ ся ставъ великимъ. Не повинно ся нѣколи выповнити волѣ дитини, коли ся видить и чує, що оно лише зъ упору такъ рипить. Коли зъ причини упору кричить, то най кричить коли хоче, доки ся му подобає; змучить ся тай само перестане.

Спробуй тільки разъ; потребуєшъ лише на пр. посадити малого крикуна — розумѣєсь коли кричить задля упору — на землю въ кутику и тамъ го не зважаючи цѣлкомъ на него, лишити. Першій а другій разъ буде кричало еще довшій часъ, але небавомъ успокоить ся, перестане рипѣти, бо пѣзнає, що тому нѣчо не поможе.

Коли однакъ сповнишь его волю разъ, другій и третій разъ, то дитина заразъ змѣркує, що плачемъ и крикомъ виборить собѣ то, що само хоче. О, дитина на такихъ штучкахъ розумѣє ся добре; потребуєшъ лише здѣлати тое, що хоче, коли зачинає кричати. Тогдѣ забagne навѣть бритвы або забagne зновъ щобысь му знявъ мѣсяць и давъ до забавы, що якъ одно есть найнебезпечнѣйшимъ такъ друге не можливимъ. А коли ты не будешъ мѣгъ сповнити его волѣ, то зачне кричати на всѣ, якъ то

кажутъ заставки тай еще зачне зъ злости ногами тупотѣти.

Коли вже ажъ до такого степени прійшло, то знай, щось зле виховавъ свою дитину, и довго будешъ ся мусѣвъ намозолити занѣмъ той упоръ зможешъ выкорѣнити.

Коли однакъ будешъ выкорѣнювавъ той упоръ вѣдъ самого початку, коли лише у дитины появиться ся, то тогдѣ така дитина буде и послушною и терпеливою и лагѣдною и зъ такои дитины будешъ потѣху мати.

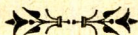
Вже передъ 3000 лѣтами сказавъ мудрецъ :

„Ласкай чадо и устрашитъ тя, играй зъ нимъ а опечалить тя“...

„Не даждъ ему власти въ юности и не презри невѣдѣнія его.“

„Слаци вию его въ юности а сокруши ребра его, дондеже младъ есть: да не когда ожестотѣвъ не покорити ся.“ (Сирахъ 30, 9—12). Уважай же одже на тоє слово правды

и досвѣдченя, а буде добре для тебе
и твоєї дитини.

Зъ исторіи христіянської церкви.

Вôдбудованє святынѣ Єрусалимской !

(*М. Кинашъ.*)

Цѣсарь Юліанъ Апостата (се є Вôд-
ступникъ вôдъ Христовои вѣры) бувъ
однымъ зъ найзавзятѣйшихъ ворогôвъ
Христовои науки. Цѣле его жите то без-
приривне гоненіє Христіанъ. За жита по-
ставивъ собѣ за задачу всѣми можливими
способами нищити вѣру Божу, бо якъ самъ
казавъ, доты не умре доки не зобачить
послѣдного христіанина на шибиници. Та
хотяй якъ лютивъ ся, то все такой умира-
ючи мусѣвъ зъ соромомъ признати що не
„ему на пую зъ Господомъ стати“. — Пô-
сля достовѣрныхъ свѣдоцтвъ пысателѣвъ

сучасныхъ, мусѣвъ на смертнѣй постели
зъ гнѣвомъ выречи ти памятнѣ слова:
Побѣдивъ єсь Галилейчику!

Той то ославленный, своими звѣрствами
цѣсарь выдавъ въ половинѣ четвертого
вѣку, запрошенє до всѣхъ жидѣвъ, щобы
на перекѣрь „совѣтамъ божимъ“ взяли ся
разомъ зъ нимъ до вѣдбудованя своего
храма въ Єрусалимѣ. Жиды, котрѣ вже
за цѣсарѣвъ Адрияна и Константина си-
лували ся надармо взнести нову святиню
(на мѣсце давной збуреной), тое несподѣ-
ване запрошенє приняли дуже радо и зѣ
всѣхъ сторонъ горнули ся до Єрусалима
абы взяти участь въ такѣмъ славнѣмъ
дѣлѣ. Сердечный приятель цѣсаря Алипій
мавъ надзирати надъ будовою а намѣ-
стникъ одержавъ повелѣнїє въ тѣмъ дѣлѣ
помагати. Потрѣбна до того, велика сума
грошей була вже призбирана. Зъ невыска-
заною ревностію взято ся до будовы,
звожено потрѣбный матеріаль и копано
фундаменты. Якъ свѣдчить св. Григорій
Незізеньскій, навѣть невѣсты працювали
при будовѣ. Не досыть що жертвовали

свои дорогоценности, золото и сребро, але навѣтъ цеглу и камѣне своими руками зносили.

Але всеильный Господь поругавъ ся надъ ними; протягнувъ свою карающую руку и зяѣвчивъ всѣ ихъ заходы и пляны. Бо ото зѣрвала ся страшна буря, порозносила нагромаженный матеріаль на всѣ стороны; громы поторожили знаряды и машины а страшне землитрясенє выкидывало камѣне, що еще лишило ся було въ земли зѣ старыхъ фундаментѣвъ.

(Конецъ буде.)

И Н И Ж И М Н И К И Н И

ИЗДАНИЕ ТРЕТЬЕ. СКАЖИТЕ СЕБЕ
ОБЪЕМЫ РАБОТЫ И ПОСЛЕДСТВИЯ
ОБЪЕМА РАБОТЫ И ПОСЛЕДСТВИЯ

ТРЕТЬЕ ИЗДАНИЕ. ПОСЛЕДСТВИЯ

ИЗДАНИЕ ТРЕТЬЕ. СКАЖИТЕ СЕБЕ
ОБЪЕМЫ РАБОТЫ И ПОСЛЕДСТВИЯ
ОБЪЕМЫ РАБОТЫ И ПОСЛЕДСТВИЯ

ИЗДАНИЕ

ИЗДАНИЕ ТРЕТЬЕ. СКАЖИТЕ СЕБЕ
ОБЪЕМЫ РАБОТЫ И ПОСЛЕДСТВИЯ
ОБЪЕМЫ РАБОТЫ И ПОСЛЕДСТВИЯ

ИЗДАНИЕ ТРЕТЬЕ. СКАЖИТЕ СЕБЕ
ОБЪЕМЫ РАБОТЫ И ПОСЛЕДСТВИЯ
ОБЪЕМЫ РАБОТЫ И ПОСЛЕДСТВИЯ

ИЗДАНИЕ ТРЕТЬЕ

ИЗДАНИЕ ТРЕТЬЕ. СКАЖИТЕ СЕБЕ
ОБЪЕМЫ РАБОТЫ И ПОСЛЕДСТВИЯ
ОБЪЕМЫ РАБОТЫ И ПОСЛЕДСТВИЯ

ИЗДАНИЕ ТРЕТЬЕ

ИЗДАНИЕ ТРЕТЬЕ. СКАЖИТЕ СЕБЕ
ОБЪЕМЫ РАБОТЫ И ПОСЛЕДСТВИЯ
ОБЪЕМЫ РАБОТЫ И ПОСЛЕДСТВИЯ

ИЗДАНИЕ ТРЕТЬЕ

ИЗДАНИЕ ТРЕТЬЕ. СКАЖИТЕ СЕБЕ
ОБЪЕМЫ РАБОТЫ И ПОСЛЕДСТВИЯ
ОБЪЕМЫ РАБОТЫ И ПОСЛЕДСТВИЯ

ИЗДАНИЕ ТРЕТЬЕ. СКАЖИТЕ СЕБЕ
ОБЪЕМЫ РАБОТЫ И ПОСЛЕДСТВИЯ
ОБЪЕМЫ РАБОТЫ И ПОСЛЕДСТВИЯ

Книжочки мисійні

виходять точно кожного мѣсяця. Цѣна 3 кр.

Сотка книжочокъ зъ минувшихъ лѣтъ 2 зл.

Оправні рѣчники 50 кр.

Театральна бібліотека „Посланника“

Нѣчь Виолеемска, ораторія 30 кр.; ноты до ней 25 кр., Св. Николай на Руси. 20 кр., Выворожили. 20 кр., Три брати 20 кр., Пекло въ хатѣ. 20 кр., Образки драматичнѣ. 20 кр., Перехитрила. 20 кр.

БИБЛІЯ старого и нового завѣта въ 50 кольоровыхъ образкахъ 1 зл. 50 кр.

Збѣрникъ новихъ церковно-народ. пѣсень съ нотами. 3 выпуски по 10 кр.

Молитвы щоденні

съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр.

Образки „Посланника“

по 1 кр. Сотка 80 кр. Меншій 50 кр.

МОЛЕБНІЙ ЧАСЫ.

Молитвы щоденні въ пѣсняхъ съ нотами 10 кр.

Боянъ. Збѣрникъ рускихъ квартетѣвъ (50 пѣсень) 1 зл. 50 кр.

Всѣ книги церковні можна у насъ получить.

сло 4.

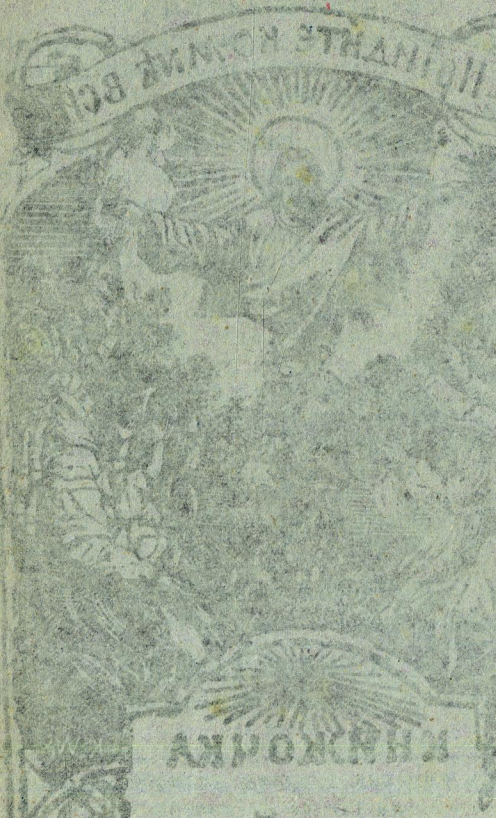
1902.

Цѣна 3 кр.

Літа 2 р.

1903.

Рѣкъ 1902.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число четверте.

Накладомъ свящ. Л. Джулыньского

РЕДАКТОРА „ПОСЛАННИКА“.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІ“

выходятъ каждого мѣсяця и коштують рѣчно:

по 10 що мѣсяця: 3 вл. 60 кр.;

по 5 що мѣсяця: 1 вл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.

❖ Менше якъ 5 не посылає ся. ❖

ПЕРЕМЫШЛЬ.

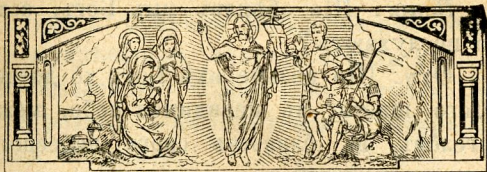
Зъ печатнѣ Н. Джулыньского.

1902.

Св. Діонисій Ареопагита.

(Оригиналь' сего образа находитъ ся
въ катедр. церквѣ въ Атенахъ.

Предбрачная катехизація.

(Катехизація передъ вѣнчаніємъ).

(Помѣщає Г. А. П.)

(Дальше).

Вопр.: Що значить имя Ева?

Отв.: Ева значить: матеръ всѣхъ людей.

Вопр.: Що здѣлавъ Богъ съ Адамомъ и Евою?

Отв.: Онъ запровадивъ ихъ до раю, до найкрасшого на земли огорода. Тамъ приходивъ Богъ до нихъ часто, учивъ ихъ бесѣдовати и давъ имъ заповѣдь.

Вопр.: Яку заповѣдь давъ имъ Богъ?

Отв.: Щобы изъ одного дерева яблока (овочь) не ѣли.

Вопр.: Що обѣцявъ имъ Богъ, если его послушаютъ?

Отв.: Що возьме ихъ Богъ до досконалого щастя, въ невидимое небо, межи Ангелѣвъ, въ близость своего небесного престола.

Вопр.: Що обѣцявъ имъ Богъ, если Его не послушаютъ?

Отв.: Що выжене ихъ зъ раю, а за раємъ будуть робити въ потѣ чола на кусокъ хлѣба, и будуть бѣдовати, нездужати и умирати.

Вопр.: Чи Адамъ и Ева послушали Бога?

Отв.: Нѣтъ. Взявши на себе тѣло вужа, зближився въ раю до Адама и Евы діяволъ (злый духъ) и намавлявъ ихъ такъ довго всякими солодкими словами и обѣтництвами, доки обое не вкусили заперщеного (непозволеного) яблока.

Вопр.: Що обѣцявъ имъ злый духъ за то, що вкусятъ непозволенное яблоко?

Отв.: Онъ обѣцявъ имъ, що будуть такіи мудрі якъ Богъ.

Вопр.: И чи зѣстали такими?

Отв.: Совсѣмъ нѣтъ ; они вмѣсто стати мудрѣйшими, зѣстали черезъ вкушене не позволеного яблока якъ отроєнными : ихъ розумъ побаламутився и натура ихъ цѣла зѣсеулася.

Вопр.: Чи були Адамъ и Ева до вкушеня не позволеного яблока щастливыми ?

Отв.: Они були дуже щастливыми.

Вопр.: Чому ?

Отв.: Бо були святыми, бо не мали грѣха.

Вопр.: А якъ вкусили Ева и Адамъ запрещеное яблоко то уже не були святыми ?

Отв.: Нѣтъ, бо про сдѣланный грѣхъ стратили спокѣй души, почали стыдати ся своею нагости, поховали ся въ буряны и взяли укрывати ся листемъ.

Вопр.: Якій грѣхъ зробили въ раю Адамъ и Ева ?

Отв.: Грѣхъ непослуху.

Вопр.: Якъ называється тотъ грѣхъ еще иначе ?

Отв.: Грѣхомъ первороднымъ.

Вопр.: Чому ?

Отв.: Бо зробили єго всѣхъ насъ людей первіи родичѣ.

Вопр.: Чи стали ся Адамъ и Ева черезъ первородный грѣхъ несчастливими?

Отв.: О дуже несчастливими! Богъ выгнавъ ихъ изъ раю, щобы за стѣнами раю тяжко трудили ся и бѣдовали, а по́здвѣйше щобы поумирали.

Вопр.: А не мѡгъ имъ за первый грѣхъ Богъ кару дарувати?

Отв. Нѣтъ; если они покаяли ся за своѣй грѣхъ, то Богъ имъ простивъ, но кару не мѡгъ имъ Богъ даровати, бо Богъ есть справедливый судія. Если були бы Адамъ и Ева Бога послухали, бувъ бы ихъ взявъ по своей справедливости до неба, и коли зановѣдь Єго переступили, то мусѣвъ ихъ изъ раю выгнати, бо такъ имъ загрозивъ.

Вопр.: Чи первородный грѣхъ пошкодивъ тѡлько Адамови и Евѣ?

Отв.: Первородный грѣхъ пошкодивъ не тѡлько Адамови и Евѣ, но и всѣмъ людямъ. Первородный грѣхъ перейшовъ изъ Адама и Евы на ихъ дѣти и на ихъ

внуки и всѣ пра и правнуки, т. е. на насъ всѣхъ людей.

Вопр.: Чи ѿткинувъ Богъ Адама и Еву и ихъ потомкѡвъ за грѣхъ первородный ѡтъ себе на вѣки?

Отв.: О нѣтъ, Богъ не только не ѿткинувъ Адама и Еву ѡтъ себе на вѣки, во выганияючи ихъ зъ раю обѣщавъ имъ и всѣмъ людямъ послати Спасителя.

Вопр.: Кого обѣщавъ Богъ прислати людямъ на Спасителя? Чи якого другого чловѣка, чи може Ангела?

Отв.: Не обѣщавъ Богъ на Спасителя ни другого чловѣка, ни Ангела, бо ни чловѣкъ ни Ангелъ не могли бы принести Богу достойную офѣру за переступленіе Божой заповѣди въ раю, и про то обѣщавъ Богъ-Отецъ прислати на людского Спасителя своего Божого Сына, Сына едиnorodного, Іисуса Христа.

Вопр.: Чи пославъ Богъ-Отецъ своего едиnorodного Сына "людямъ" на Спасителя вкоротцѣ, неодо́лго, чи може по́здно?

Отв.: Богъ-Отецъ приславъ своего Сы-

на Божого людамъ на Спасителя за бѣль-
ше якъ 4.000 лѣтъ.

Вопр.: А чому такъ пѣздно?

Отв.: Разъ изъ того powodu, щобы кара за первородный грѣхъ довго тягнула ся, а другій разъ для того, що зѣпсувшіи ся дуже потомки Адама и Евы такъ о Бозѣ и заповѣдяхъ забули, що они були бы въ своей грѣховности Спасителя не пѣзнали и въ Него не увѣрили, а также для того, щобы люди, пѣзнавши свою непоряднѣсть, самі Спасителя забажали.

Вопр.: А що стало ся въ свѣтѣ на половинѣ лѣтъ межи изгнаніємъ прароди-
чей изъ раю и пришествіємъ Спасителя?

Отв.: Въ половинѣ тыхъ лѣтъ, такъ бѣльше-меньше за 2.000 лѣтъ по сотворенію свѣта бувъ потопъ свѣта.

Вопр.: Про що же ѣтбувся тотъ потопъ свѣта?

Отв. Про страшні людскіи грѣхи. Люде полюбили грѣшное жите такъ дуже, що о ихъ поправѣ уже и мыслити не можна було.

Вопр. Чи пропали въ потопѣ свѣта всѣ люде и всѣ звѣрята?

Отв. Нѣтъ. Изъ людей не утопивъ ся праведный человекъ *Ной* съ своею родиною, а изъ звѣрятъ такое число звѣрятъ домовыхъ и лѣсовыхъ, какое въ корабель, Ноемъ на приказъ Божій збудованный, вмѣстится могло.

Вопр. Чи потомки Ноего показалися бути добрыми?

Отв. За пару согокъ лѣтъ зѣпсулись и потомки Ноего; они забули о правдивѣмъ Бозѣ и стали ся поганями, балванохвальцами, т. е. такими людьми, котрѣ кланяются балванамъ изъ золота, серебра, мѣди и дерева, а тоже сонцю, мѣсяцю, звѣздамъ, громови и звѣрятъ якъ Богови.

Вопр. Чи всѣ потомки Ноего сталися поганями?

Отв. О нѣтъ; Богъ выпровадивъ изъ помежи зѣпсутыхъ людей праведного патріярха *Авраама* и его братанка *Лота* до нового краю, въ Канаанъ, и розвѣвъ ѿтъ Авраама народецъ свѣй избранный, щобы

въ немъ все вѣра въ правдивого Бога удержовалась.

Вопр. Що обѣцявъ Богъ Авраамови коли припровадивъ его до Канаану?

Отв. Що изъ его потомкѣвъ родится людемъ Спаситель, Іисусъ Христосъ.

Вопр. Якимъ способомъ удержовавъ Богъ въ избранѣмъ народѣ правдивую вѣру?

Отв. Черезъ патріархѣвъ и черезъ своихъ послѣвъ.

Вопр. Якъ называются тотѣ послы въ св. книгахъ?

Отв. Пророками.

Вопр. Чому называются они пророками?

Отв. Бо они мали даръ ѿ Бога проповѣдати судьбу своего народа и означати время, обстановки, дѣла и терпѣнія людского Спасителя, Іисуса Христа.

Вопр. Чи пророки говорили самѣ отъ себе?

Отв. Нѣтъ; черезъ нихъ говорилъ Духъ святой.

Вопр. Чи сказано где о тѣмъ въ нашихъ щоденныхъ молитвахъ?

Отв. О тѣмъ сказано въ молитвѣ „Вѣрую“: и „въ Духа св. Господа животворящаго — глаголавшаго пророки“.

Вопр. Чи знаєшь якіи пророчества о прибытію Спасителя?

Отв. Знаю. Проповѣли пророки, що народится Спаситель изъ потомкѣвъ царя Давида, въ такое время, коли избранный нарѣдъ перейде пѣдъ пановане поганьскаго царя, и що народится въ мѣстѣ Виолеемѣ.

Вопр. И чи проповѣданя тоті сповнились?

Отв. Они сповнились якъ найточнѣйше, бо по правдѣ родився Іисусъ Христосъ въ Виолеемѣ ѡтъ св. Духа и Пречистой Дѣвы Маріи, котрая була потомкомъ израильскаго царя Давида. А тогды, коли Христосъ въ Виолеемѣ, въ убогѣмъ вертепѣ пародився, пановавъ надъ Израильтянами римскій цѣсарь Тиверій.

Вопр. А чому называєсь избранный народъ Израильскимъ?

Отв. Одинъ внукъ Авраама, пророкъ и патріархъ *Яковъ* зоставъ самымъ Богомъ названный Израилемъ, а понеже ътъ него, черезъ єго 12 сынѡвъ великій нарѡдъ розмножився, то назвався тотъ народъ израильскимъ.

Вопр. Якъ называли ся родителѣ Преч. Дѣвы Маріи?

Отв. Они называли ся Іоакимъ и Анна.

Вопр. Чи мали они кромѣ Маріи еще бѡльше дѣтей?

Отв. Нѣтъ; они и тоту Марію дѡстали въ старости, коли дѣтины уже не надѣялись. Якъ тѡй Маріи 3 лѣта минуло завели ю родителѣ въ славеую ерусалимскую церковь, збудсвану царемъ Соломономъ, щобы тамъ Богу служила.

Вопр. Якъ довго перебувала Марія при той церкви?

Отв. До 15 року житя. Потѡмъ пѡйшла она проживати въ мѣсточко Назаретъ.

Вопр. Чи довѣдалась Марія о тѡмъ, що избравъ ю Богъ бути Матерію Спасителя людей?

Отв. Она о тѣмъ довѣдала ся. Одно-го разу явився ей въ Назаретъ ангель Гавріилъ, и онъ сказавъ ей: „Радуйся благодатная Марія, Господь съ Тобою, благословенна Ты въ женахъ! Ты будешь мати сына и дашь Ему имя Іисусъ. Онъ буде называти ся Сыномъ Вышняго, а народится изъ Духа святаго; Ты же будешь Дѣвою и Матерію разомъ“.

Вопр. Коли есть у насъ память о тѣмъ, якъ ангель Гавріилъ сказавъ Маріи, що буде она Матерію Спасителя?

Отв. Кождого року въ праздникъ Благовѣщенія, 25. марта.

Вопр. А коли творимо память о тѣмъ, якъ народився въ Виолеємѣ Спаситель Іисусъ Христосъ?

Отв. Въ праздникъ Рождства Христо-вого, 25. грудня.

Вопр. Кто бувъ при Маріи въ вертепѣ коли Іисусъ Христосъ народився?

Отв. Обручникъ Маріи, старенькій Іосифъ, походившій тоже изъ роду царя Давида.

Вопр. Чи бувъ онъ отцемъ Ісуса Христа ?

Отв. Нѣтъ. Яко чловѣкъ не мавъ Ісусъ Христосъ ѡтця ; Онъ мавъ тѣлько матеръ Марію, а Іосифъ бувъ Ісусу Христу тѣлько онѣкуномъ.

Вопр. Говоришь, що Ісусъ Христосъ не мавъ ѡтця яко чловѣкъ, чи есть онъ еще кимъ другимъ ?

Отв. Такъ есть, Ісусъ Христосъ есть не тѣлько правдивымъ чловѣкомъ, но и правдивымъ Богомъ. (Дальше буде.)

Св. Діонисій, ареопагита.

Діонисій уродився вскорѣ по Рождествѣ Христовѣмъ. Воспитанный якъ найстараннѣйше въ языческѣй вѣрѣ, посвятився наукамъ, особливо фильософіи и астрономіи. Въ тыхъ наукахъ пеступивъ Діонисій такъ далеко, що бувъ свого ча-

су однимъ изъ замѣчательнѣйшихъ ученыхъ астрономовъ и философовъ. Коли перебувивъ на наукахъ въ мѣстѣ Геліополісѣ, наступила именно тогда мученическа смерть Іисуса Христа, якъ также извѣстне затьмѣне сонця и землетрясенє, котрѣ сопровождали тую страшенну хвилю. Діонисій, будучи астрономомъ, пѣзнавъ, що тоє затьмѣне не наступило въ обчисленну пору и высказавъ отже памятнѣй слова, що Творецъ природы или терпить, или розпадаєсь цѣлый составъ сотворенного свѣта.

Повернувши до мѣста Атенъ, Діонисій бувъ именованнѣй членомъ найвысшого судового трибунала, котрый назывався ареопагомъ, и для того онъ называєсь ареопагитъ. Въ тую именно пору зайшовъ до сего мѣста св. апостолъ Павелъ, котрый за призволенемъ старшины начавъ проповѣдати слово Боже въ ареопагу. Число вѣрующихъ увеличалось съ каждымъ днемъ, а межи ними бувъ такожъ и Діонисій. Окрестившись, начавъ онъ пѣзнавати чимъ разъ глубше Божѣ правды, и

ôтбуваючи съ св. Павломъ апостольскій подорожи, просвѣтився его умъ до того степени, що списавъ онъ ôттакъ нисьма такъ глубоко ученій, що св. церковь причислила его до найлучшихъ церковныхъ писателей.

Коли въ мѣстѣ Атенахъ збôльшилась христіянъка громада, св. Павелъ посвятивъ Діонизія на Епископа сего мѣста, и онъ бувъ разомъ 'съ апостолами на похоронѣ Пресвятои Дѣвы Маріи. Ôттакъ порадившись съ св. Іоанномъ евангелистомъ, ôтправився св. Діонизій до краю Галіи, т. е. нынѣшной Франціи, где съ векикимъ успѣхомъ проповѣдавъ слово Боже и построивъ много храмôвъ Божихъ. Однакò прійшовъ часъ, на котрôмъ за свои апостольскій труды мавъ перенести тяжкій муки, а вкôнци и мученическу смерть, що и дѣйстно сталося. Яко старикъ, числившій сверхъ сто лѣтъ, перетерпѣвъ онъ тяжкій муки, середъ котрыхъ величавъ славу Божу, а ôттакъ положивъ свою голову пôдъ топôръ. При смерти св. Діонизія случилось незвычайне чудо, именно:

туловище Святого, по ôтрубаню головы, встало само, а взявши въ руки свою голову, занесло кусникъ за мѣсто и вложило святую голову въ руки одной праведной женщины, котра называлась Катула, а ôттакъ упало. На тѣмъ мѣстци построили пѣзднѣйше вѣрнѣй церковь въ честь св. Діонизія.

Зъ исторіи христiянської церкви.

Вѣдбодованє святынѣ Єрусалимской.

(М. Кинашъ),

(Конецъ).

На одеждахъ всѣхъ присутныхъ появили ся кресты, котрѣ пѣсля свѣдоцтва Теодорета, були въ день чорнѣй, а ночью блескучѣй; немовъ вшитѣ — такъ що знищити не дали ся жаднымъ способомъ. Навѣть на облакахъ зъявивъ ся въ ночи крестъ великѣй, обведеный вѣнцемъ. А вже найбѣльшою перешкодою въ будованю була

огненна поломѣнь, вибухаюча зъ землѣ, котра смертельно ранила робѣтникѣвъ. — Въ наслѣдокъ такихъ перешкодъ мусѣли жиды и цѣсарь залишити розпочате дѣло. О тыхъ чудахъ згадують въ своихъ писемяхъ: Теодоретъ, Сократъ, Руфинъ и инші; крѣмъ тыхъ свѣдчать въ тѣмъ часѣ жиючі церковні отцѣ, якъ: Амброзій, Хризостомъ, Григорій, а навѣть поганинъ и то щирый приятель Юліяна, Марцелинъ. Вѣнъ такъ пише въ своихъ историчныхъ споминахъ: „Пѣдчасъ того, коли Алипій разомъ зъ намѣстникомъ взяли ся до будовы, вибухла страшна поломѣнь зъ фундаментѣвъ, попарила много робѣтникѣвъ и треба було закинути розпочату будову“.

Видко, що нарѣдъ жидѣвскій, погордивши Христомъ и вѣдцуравши ся ожидаемого Мессіи, не достоинъ бувъ тои ласки, щобы славу божому имени приносити въ святынѣ. Абожь се не очевидна кара божа, що такіи колись славный, выбранный Богомъ нарѣдъ, оставъ ся днесъ безъ жертвы, безъ жертовника, безъ святынѣ и безъ священникѣвъ. А вже, якъ не можъ лутше

сповнили ся при задуманѣй будовѣ слова св. писанія: „Аще не Господь созиждеть домъ, всеуе трудиша ся зиждущіи“.

Страшна, але правдива исторія.

Одень священникъ, парохъ села Н. пустивъ ся лѣтною порою выйти въ поле подивитись. Дорога обсажена зъ одного и другого боку густо деревами, вела попри долину. Глянувъ на ту долину и побачивъ дѣвчину около двайцять лѣтъ маючу, котра тою долиною то ишла непевнымъ крокомъ, то зновъ приставала, руки пѣдъ гору вносячи, то до грудей притискаючи, якъ колибы хотѣла все горе въ своихъ грудяхъ притлумити. Въ тѣмъ розкинула руки, взнесла ихъ до горы и голосомъ повнымъ горя и розпуки закликала: О Боже мѣй, Боже мѣй! що я нещастна вчинила! — Припала до землѣ и гѣрко и довго плакала.

Нещастна дитино, щожь-єсь такого здѣлала, що въ таку розпуку попадаєшь? Щожь то такого, що мовь камѣнь грудь твою тисне? — Такъ роздумувавъ парохъ, мимоволѣ станувши за деревомъ и маючи намѣренє зближити ся до дѣвчины и потѣшити ю въ ей горю; але оставъ ся, бо голосъ совѣсти шептавъ му, що може лучше для дѣвчины, коли непостережено вѣдѣйде. Тихою одже ходою, але зъ тяжкимъ серцемъ пустивъ ся дальше. Тѣ слова: „Боже мѣй, що я вчинила!“ довго звенѣли въ его ухахъ, а еще довше въ его серцю. Щожь та дѣвчина могла такого вчинити, пытавъ себе. Вѣнъ жежь ю добре знавъ: то дѣвчина здорова и богацка, побожна и красна, радѣсть и потѣха своихъ родичей, найкрасшій цвѣтъ цѣлого села! Що ся стало?

Кѣлька тыжднѣвъ пѣзнѣйше, поодинокѣ люде шептали собѣ на ухо, що то она здѣлала, а небавомъ було вже всѣмъ звѣсно и явно о тѣмъ говорили, що то она вчинила, бо наслѣдки учинку не дали ся вкрыти !...

Розвѣялась радѣсть бѣдныхъ родичей, завстыдженихъ и пригнобленихъ. Бувъ то тяжкій ударъ для нихъ тымъ бѣльшій, що нѣколи того по своѣй любѣй донечцѣ не сподѣвались. За щасте бы собѣ уважали, коли-бъ смерть положила конецъ тому ихъ житю; доживали свого вѣку зъ похиленою до землѣ головою, мовъ шукаючи гробу, до которого зближались.

Минуло зновъ кѣлька тыжднѣвъ. — Одного разу взывають о. пароха о пѣв-ночи до хорои. Тою хорою була власне та дѣвчина. Середъ тяжкихъ болѣвъ породила нещастна дѣтину, на жаль неживу, а и самой конецъ зближавъ ся, години еи почислені. И нѣмъ зачало днѣти, душа еи улетѣла на судъ Божій, розстала ся зъ симъ свѣтомъ. О. парохъ станувши передъ тѣломъ помершої роздумувавъ о тѣмъ, що ся стало въ єго очахъ. О якжежъ сумна єго душа, якъ тяжко єму на серцю, якъ-жежъ грѣмко хотѣвъ бы закликати, щобъ голосъ єго чути було на весь свѣтъ! — Найперше до всѣхъ зводителѣвъ-гѣршителей: Пристуи тутъ зводителю и глянь

на овочѣ твого дїавольскаго учинку! Ото лежить она, зьогиджена и безьображена, тобою убита! Позавтра вынесуть ю звѣдси и спустять до темнаго гробу, и тамъ буде чекала на тебе! А небавомъ вынесуть и тебе и спустять такожь до гробу. А коли ангелы затрублять на послѣдний, страшный судъ, воскресне разомъ зъ тобою и буде ти товаришила ажъ передъ престолъ справедливого Судїа, передъ котрымъ выступить яко твоя обвинителька. Ты еси убѣйцею еи душѣ, ты пхнувъ ю на дорогу тяжкаго грѣха! Ты еси убѣйцею еи тѣла, бо зъ причины твого звѣрячаго учинку она умерла! Чи засудъ для тебе выпаде лагѣдный?! — Але глянь! еше одень обвинитель выстунае противъ тебе, бѣдне дитятко, що умерло безъ св. крещенїя, а черезъ те не може дѣстатись до неба.... Чи може для тебе бути засудъ ласкавый? — Але бо глянь, еше двоухъ обвинителѣвъ выстунае противъ тебе, нещастливїи родичѣ тои дѣвчины, котрымъ есь черезъ завдалый встыдъ и ганьбу жите скоротивъ. Чи може одже засудъ выпасти для тебе ласкавый?

А теперь приступѣть и вы дѣвчата, а то найперше тѣ, що легкодушнѣи и слѣпѣи єсьте на голосъ вашои совѣсти, на упомненя вашого (сповѣдника) отца духовного и вашихъ родичей, що завѣруєте обѣцянкамъ и пѣдхлѣбствамъ розпустника, — приступѣть и огляньте, що васъ чекає! Збезобразене тѣло тои дѣвчины було передъ кѣлькома мѣсяцями повне въ цвѣтъ и гоже мовъ рожа, а невинне и чисте мовъ лілія; але дикій звѣрь огиднои розпусты здоптавъ тую рожу, убивъ невинну лілію; веселою и любою була она у Бога и у людей, але не зважаючи на голосъ совѣсти и упомненя о. сповѣдника, стала ся ганьбою своихъ родичей, покинула сей свѣтъ, щобъ стати передъ страшнѣи судъ справедливого судѣѣ, где ю випередило нещастне єи некрещене дитятко! Гляньте и добре застановѣть ся, що здѣлати и вѣдповѣсти маєте, коли и до васъ прійде розпустникъ зъ своими обѣцянками и пѣдхлѣбствами!

А дальше и вы, що еще заховалисьте своѣй вѣнецъ невинности, або черезъ прав-

диву покуту звернулись зъ дороги грѣха, приступѣть и кинѣть окомъ на трупъ нещасной дѣвчины! Тутъ передъ лицомъ помершої вѣдують вашъ добрый постановленя и зложѣть присягу хоронити свою невинность яко найдорожшого скарбу свого, присягнути вѣрно-заховувати заповѣдь Божу! — О колибъ та дѣвчина напевно знала, що конецъ грѣха такій буде, що за кѣлька мѣсяцѣвъ и еи грѣшне тѣло умре, певно лучше булабъ хоронилась передъ ядовитою покусомъ! Чижь вы, дѣвчата, меньше схочете дбати про свои душѣ?

А наконецъ приступѣть и вы родичѣ и гляньте! Передъ симъ трупомъ въ имени Христа кажу вамъ: Горе тымъ родичамъ и наставникамъ, що черезъ свое недбалство не заправляютъ своихъ пѣдвластныхъ до честоты! Горе тымъ, що забувши на свои обовязки, не вѣддають вѣдъ нихъ небезпеченствъ и случайностей грѣховныхъ! — Горе и тымъ, що своимъ злымъ примѣромъ дають оказію до упадку грѣховного! Противно, щастливѣ суть родичѣ

и наставники, що добрымъ примѣромъ своимъ до чесноты заправляютъ, що своєю чуйностію и печаливістію вѣдъ грѣха вѣддаляють, що своєю запонадливістію о добро ближнихъ вже упавшихъ до скорого покаянiя и совершенной поправки проводить!

В. К.

Церковь а корчма.

Всюда где христiяне ставлять Г. Богу храмъ, тамъ звичайно буд уе дiаволь свою капліцію-корчму. Сеся знана, но сумна правда представляе намъ ясно вѣд-ношене, яке заходить межи церквою а корчмою т. е. показуе намъ, якъ не повинно бути, а якъ въ дѣйствості і дѣе ся. Корчма есть наибѣльшимъ ворогомъ церкви.

Розважмо тую рѣчь насампередъ зѣ стороны бѣльше невинной. Тая полагае на тѣмъ, що люде виправдѣ ходять до церкви въ дни святочнiй, але за те цѣ-

мый вечеръ проводятъ по корчмахъ. Припустѣмъ навѣтъ, що побыть въ корчмѣ не есть полученый зъ жаднымъ грѣхомъ и що люде не запиваютъ ся — але вже прецѣнь сама розсѣяна балаканина при-тлумляє або и цѣлкомъ затирає позыскані въ домѣ божомъ добрій впливы. Бо хтожь то въ корчмѣ думає надъ наукою, котру чувъ въ церквѣ?! Если приглянемо ся тѣй справѣ по христіянськи—а христіянами прецѣнь хочемо бути — то запытаймо ся: Чижь се не есть оплаканя гѣдна шкода, если тысячи и тысячи христіянъ дни святочнѣ т. е. недѣлѣ и свята вечеромъ такъ проводятъ, що тратятъ всѣ благословенства набуті въ церквѣ?! А если се потреває такъ кѣлька лѣтъ, то дасть ся дуже вѣдчути упадокъ житя морального, тымъ бѣльше, що тѣ, що люблятъ посѣщати корчмы, вже и такъ суть звичайно оспалыми христіянами.

Але на тѣмъ не конецъ. Тѣ, що ходять до корчмы — звичайно не ходять до церкви и не молятъ ся. Чимъ частѣйше они ходять до корчмы, тымъ бѣль-

ше упадає у нихъ релігійно́сть. Въ корчмѣ говорить ся о всѣмъ можливо́мъ, безъ взгляду на се, чи ся тую рѣчь розумѣе чи нѣ. Тутъ полагаджують ся часто-густо справы громадскій, політичній — ба порушають ся неразъ и справы релігійній, божій. Корчма — се мѣстце обмовъ и очерненъ. Сотки и сотки безпѣдставныхъ клеветъ ширить ся неразъ по громадѣ, взявши своій початокъ при корчемно́мъ столѣ. Въ корчмѣ выкривають ся тайні справы, — бо тутъ при келѣшку все выговорить ся. Можна загально сказати, що христіянській законъ моральности, котрый заказує очернення яко грѣхъ тяжкій, при корчемныхъ столахъ уважаєсь яко бы его зовсѣмъ не було.

О коли тѣ, що посѣщають корчмы стануть колись на судѣ божѣмъ, то судъ сей хочьбы лишъ за тѣ плюгаві очернення буде для нихъ дуже страшный!

Щобы показати, якъ сильно шкодить корчма моральности, згадаю лишъ про двѣ рѣчи. По перше, се рѣчь певна, що посѣщеня корчемъ та запиване ся тамъже

суть въ ммогихъ случаяхъ головною причиною, що молодѣжь допускаея легкодушно грѣхѣвъ нечистоты и тымъ самымъ робить себе нещасливою. Друге — се рѣчь такожь певна, що именно уживане алькоголѣвъ дае пѣсля досвѣдѣвъ лѣкарѣвъ и управителѣвъ заведенъ карныхъ 90 процентъ всѣхъ провинъ противъ моральности якъ нпр. злодѣйства, пѣдпаленя, убѣйства, самоубѣйства, божевѣльнѣсть, нервовѣсть и т. д. Тому то слушно можна сказати, що той, що по борюе пѣяньство, тымъ самымъ по борюе и неморальнѣсть.

А хотяйбы навѣть корчма ничимъ иншимъ не провинилабы ся, якъ лишь тымъ, що выховуе значне число пѣякѣвъ, то и се есть великимъ лихомъ. Бо чижь може бути щось огиднѣйшого вѣдѣ пѣяка, котрый самъ себе позбавляе майже силомѣць уживаня розуму, затирае въ собѣ образъ божій и знижае ся до звѣрины?! Се справдѣ рѣчь страшна, якъ то алькоголь въ тыхъ людяхъ, що ходять до корчмы, заглушае ихъ найсвятѣйшій обовязки, уби-

вае любовь супружеску и родину и зводит на крайну нужду. Вправдѣ не всѣхъ що посѣщаютъ корчмы, можна назвати пияками, але все таки есть за великій процентъ пиякѣвъ, а мало такихъ, котрымъ ходжене до корчмы не приносить моральной шкоды.

Можна запримѣтити, що и найтвердѣйші характеры, найсильнѣйша вѣра и релігійность, наибѣльші чесноты мужа и отца родины о стѣлько зменшаютъ ся, слабнуть, о скѣлько посѣщаетъ корчму. Чимъ хто частѣйше нересиджуе въ корчмѣ, тымъ гѣршій зъ него христіанинъ, мужъ и отецъ родины. Такъ отже рѣчь ясна, що зѣ столѣвъ корчемныхъ веде ся борба противъ церкви т. е. противъ релігии и вѣры, противъ житя родинного и добрыхъ обычаѣвъ. Сотки, ба тысячи зъ мужѣвъ и отцѣвъ родины пѣдкѣнуе христіанство а вина по бѣльшой чисти сладае на — корчму. Вже крайный часъ опамятати ся!!

О. Іосифъ Выгнаньскій.

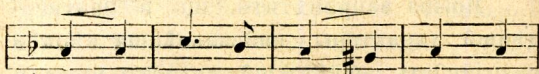
Пѣснь страстна*).

Повѣльно,

М. Копко.

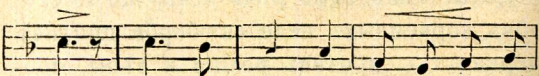
Мукъ збли - жа - есь вже го - ди - на

въ Гет - се - ма - нѣ на ко - лѣ - на

Нашъ Спа - си - тель при - па - да -

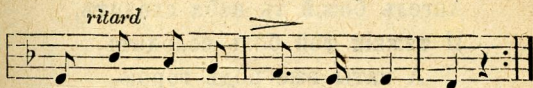

е Пѣтъ кро - ва - вый Го злы - ва - е

бѣль тя - же - лый грудь сти - ска - е

*) Тая пѣснь на три голоса, вравъ съ другими страстными пѣснями, есть помѣщена въ „Библіотецѣ музыкальнѣй“ о. Копка. — Выпускъ 6, цѣна 25 сот.

pp
бѣль тя - же - лый грудь сти - ска - е.

Мука зближаеся вже година,
Въ Гетсманѣ на колѣна
Нашъ Спаситель припадае,
Пѣтъ кровавый Го зливае,
Бѣль тяжелый грудь стискае. (2)

*

А въ терпѣню, болю тому
Отцу молить ся Онъ своему:
„Пренебесный Отче милый!
Укрѣпи Ты въ менѣ силы,
Щобъ мя въ страсти не лишили! (2)

*

Но я, Отче, Тебе молю
Отверни ту чашу болю!
Но якъ всегда, якъ и всюды,
Въ кождѣмъ сердцу, въ кождѣй груди
Нехай Твоя воля буде!“ (2)

*

Ангелъ божій зъ неба сходитъ,
 И тяжкій той бѣль солодитъ,
 А каты вже пѣдъ горою,
 По Іисуса йдуть юрбою,
 Ведуть Юду изъ собою. (2)

*

Ставъ зъ молитвы нашъ Спаситель,
 Свѣта того Ѡткупитель,
 Юда скоро ся зближає,
 Поцѣлункомъ Го витає,
 Лихимъ — добре ѡтвдячає. (2)

*

Вже начались страсти. муки,
 Вже звязали войны руки,
 На судъ Спаса проважають,
 Святе Лице зневажають,
 Хмары небо покрывають. (2)

І. Я. Луцкѣ.

НИЖНИЙ МОНЕТНИЙ

ВЫХОДЯТ ТОЖЕ ОДНОГО МОНЕТНОГО
ГОДА КНИЖНОЕ 22 МИНУТЫ
ОДНОЕ ДОБРОЕ 20 КР.

ТОВАРЫ И СТОИМОСТЬ

ВЫХОДЯТ ТОЖЕ ОДНОГО МОНЕТНОГО
ГОДА КНИЖНОЕ 22 МИНУТЫ
ОДНОЕ ДОБРОЕ 20 КР.

НИЖНИЙ

ВЫХОДЯТ ТОЖЕ ОДНОГО МОНЕТНОГО
ГОДА КНИЖНОЕ 22 МИНУТЫ
ОДНОЕ ДОБРОЕ 20 КР.

ВЫХОДЯТ ТОЖЕ ОДНОГО МОНЕТНОГО
ГОДА КНИЖНОЕ 22 МИНУТЫ
ОДНОЕ ДОБРОЕ 20 КР.

НИЖНИЙ МОНЕТНИЙ

ВЫХОДЯТ ТОЖЕ ОДНОГО МОНЕТНОГО
ГОДА КНИЖНОЕ 22 МИНУТЫ
ОДНОЕ ДОБРОЕ 20 КР.

НИЖНИЙ МОНЕТНИЙ

ВЫХОДЯТ ТОЖЕ ОДНОГО МОНЕТНОГО
ГОДА КНИЖНОЕ 22 МИНУТЫ
ОДНОЕ ДОБРОЕ 20 КР.

НИЖНИЙ МОНЕТНИЙ

ВЫХОДЯТ ТОЖЕ ОДНОГО МОНЕТНОГО
ГОДА КНИЖНОЕ 22 МИНУТЫ
ОДНОЕ ДОБРОЕ 20 КР.

ВЫХОДЯТ ТОЖЕ ОДНОГО МОНЕТНОГО
ГОДА КНИЖНОЕ 22 МИНУТЫ
ОДНОЕ ДОБРОЕ 20 КР.

ВЫХОДЯТ ТОЖЕ ОДНОГО МОНЕТНОГО
ГОДА КНИЖНОЕ 22 МИНУТЫ
ОДНОЕ ДОБРОЕ 20 КР.

Книжочки мисійні

виходять точно кожного мѣсяця. Цѣна 3 кр.
Сотка книжочокъ зъ минувшихъ лѣтъ 2 зл.
Оправні рѣчники 50 кр.

Театральна бібліотека „Посланника“

Нѣчь Виелеемска, ораторія 30 кр.; цоты
до ней 25 кр., Св. Николай на Руси. 20
кр., Выворожили, 20 кр., Три брати 20 кр.,
Пекло въ хатѣ. 20 кр., Образки драматич-
нїй. 20 кр., Перехитрила. 20 кр.

БИБЛІЯ старого и нового завѣта
въ 50 кольоровыхъ
образкахъ 1 зл. 50 кр.

Збѣрникъ новихъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. 3 выпуски по 10 кр.

Молитвы щоденні

съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр.

Образки „Посланника“

по 1 кр. Сотка 80 кр. Меншїй 50 кр.

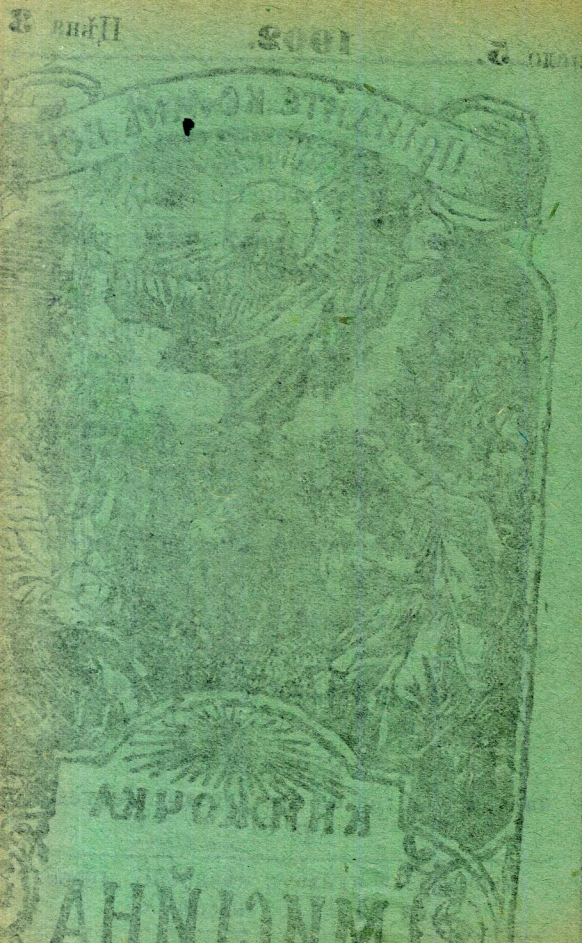
МОЛЕБНІЙ ЧАСЫ.

Молитвы щоденні въ пѣсняхъ съ нотами
10 кр.

Боянъ. Збѣрникъ рускихъ квартетѣвъ
(50 пѣсень) 1 зл. 50 кр.

Всѣ книги церковні можна у насъ получити.

Рѣкъ 1902.

КНИЖОЧКА МИСИЙНА.

Число пѣте.

Накладомъ свящ. Л. Джулыньского

РЕДАКТОРА „ПОСЛАННИКА“.

„КНИЖОЧКИ МИСИЙНЫ“

выходятъ каждого мѣсяця и коштуютъ рѣчно:

по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокій числа по 3 кр.

— Менше якъ 5 не посылае ся. —

ПЕРЕМЫШЛЬ.

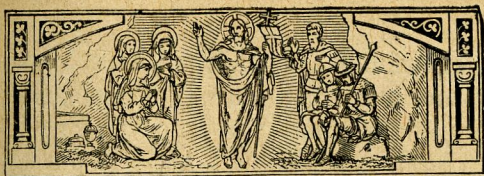
Зъ печативъ Н. Джулыньского.

пѣдъ управою І. Лаворъ.

1902.

„Востà, нѣсть здѣ: се мѣсто, и дѣж
положиша єго. (Марко зач. 70).

Христосъ воскресе!

Подоствою, основаніемъ Христіанства есть вѣра въ божество І. Христа. И въ тѣй то мысли мовить ся въ св. Евангелію: „Иже вѣру иметь, спасется.“

Вѣра въ божество І. Христа має бути въ сердцахъ нашихъ и має основуватись не на самѣмъ тѣлько чувствѣ, слѣпѣмъ повинованю ся наущѣ церкви, але вѣра тая, если має побороти всякѣ покусѣ нынѣшнихъ богохульникѣвъ и ихъ безбожнѣ науки словомъ и письмомъ голошенѣ, має опиратись и на скалѣ розумного переконаня, въ мысль слѣвъ св. Апостола Павла „розумна служба Христови.“

Нынѣшнѣй недовѣрки тымъ наибольше воюють, що представляють вѣру, якобы она була „противною“ розумови и яко „слѣпе приimanе того, що голосять слуги Христовѣ т. є. священники. Зъ ѡдси то походить, що вже нынѣ не оденъ селянинъ думає собѣ, що ѡнъ „стає ся дуже мудрымъ“, коли за тими премудрыми, радикальными головами повтарає богохульства або сомнѣнія о рѣчахъ вѣры. Знаймо и памятаймо о тѣмъ, що вѣрити въ тое, що І. Христосъ есть правдивымъ Богомъ, то есть рѣчь розумна а не вѣрити въ Ёго божество, то власне есть наибольшимъ нерозумомъ.

Якѣжь отже доказы подає намъ самъ розумъ людскій на стверджене вѣры, що І. Христосъ есть Богомъ?

Самъ І. Христосъ подає чотыри розумнѣйшы доказы свого божества а именно :

1. Пророчества старого завѣта.

2. Свою науку.

3. Дѣла свои.

4. Воскресеніе свое.

„Читайте писанія вашѣ, мовивъ І. Христосъ до жидѣвъ, а они даютъ свѣдоцтво о мнѣ.“

„Наука моя, не есть моя, але того, котрый мене пославъ.“

„Если менѣ не вѣрите, то вѣрте дѣламъ моимъ“ — якихъ никто другій не здѣлавъ.

А въ концѣ: „Убіете мене — але по трехъ дняхъ воскресну.“

И той послѣдній доказъ воскресенія есть найсильнѣйшимъ доказомъ божества І. Христа.

Смерть для чоловіка то найстрашнѣйше слово. Все, що людске, кончить ся смертію. Передъ могуществомъ смерти не оставъ ся еще ніякій володѣтель анѣ мудрецъ свѣта. Смерть сокрушила каждого, она грозитъ каждому, кто возлюбивъ свѣтъ а освободжуе всѣхъ „труждающихъ и обремененныхъ.“

Кто смерть побѣдивъ, той есть зъ поза свѣта, той есть бѣльшій якъ чоловікъ, той має въ собѣ „ж и в о т ь в ѣ ч н ы й“ — есть Богомъ.

Воскресеніе Христово есть событіемъ историчнымъ, ствердженымъ не черезъ его друзей, але черезъ его ворогѣвъ и тыхъ, котрі Его на крестъ розпяли.

Отже той, котрый воскресъ власною своєю силою, котрый есть па номъ житя и смерти — есть Богомъ правдивымъ.

Длятого то такою радостію наповнене есть наше серце, коли творимо память свѣтлого Воскресенія І. Христа. „Сей день, егоже сотвори Господь, возрадуемся и возвеселимся въ онъ.“

Пасхальна св. Сповѣдь и св. Причастіе.

Кто ихъ належито вѣдправивъ, назватись може щасливымъ чловѣкомъ. Вѣнъ якобы на ново на свѣтъ народивъ ся и сплалену одежу невинности, яку на св. Крещенію одержавъ, выбѣливъ, хотяйбы она чорною була, якобы уголь.

Черезъ належите вѣдправлене св. пасхальной Сповѣди и св. Причастія стаеь чловѣкъ на ново дитиною божою и въ такѣмъ станѣ освящающей ласки, кожде его добре дѣло — хотяйбы найменше — еьтъ заслужиельне для царства небесного, чого нема, если ихъ чловѣкъ сповняе въ станѣ грѣховнѣмъ.

Коли мы належито вѣдправили св. Сповѣдь, то тогды принялисьмо достойно Найсвятѣйше Тѣло и Кровь и Христосъ перебувае въ насъ а мы перебуваемъ въ Немъ и такій чловѣкъ мае въ собѣ жите вѣчне и сего

воскресить Господь — въ послѣдній день. Такъ навчає письмо святе.

Такій чоловікъ знаходить миръ въ своимъ серцю — а се найбольше щасте, найбольшій скарбъ на земли. Кто має сей миръ, сей не боить ся никого на свѣтѣ. И длятого справедливо каже оденъ зъ Отцѣвъ св.: „Сохрани мене Боже вѣдѣ грѣха а я не бою ся а нѣ смерти а нѣ пекла.“

Такій чоловікъ має повну заповіду, що Г. Богъ выслухає его молитовъ, бо „грѣшниковъ Богъ не послушаєтъ“ и може надѣятись благословенія божого и въ рѣчахъ дочастныхъ для себе и для своєї родини.

Противно

кто не вѣдиравивъ належито св. Сповіди и недостойно и святотатеско принявъ св. Причастіе, сей переставъ бути дитиною божою, допустивъ ся тяжкого, смертельного грѣха и въ

тѣмъ станѣ — яко ворогъ божій — колибы зѣйшовъ зъ того свѣта, знайшовъ бы вѣчну погибель. Добріи дѣла, якѣ вѣнъ въ тѣмъ станѣ мѣгъ творити, не мають передъ Богомъ ніякои вартости и не заслугують на ніяку надгороду.

Такій чоловікъ зневаживъ Найсвятѣйшій Тайны, подоптавъ ихъ ногами, словомъ вирѣкъ ся Христа и Ёго любви. Утративъ ласку божу и надѣю на выслухане своихъ молитовъ. Осталась ему тѣлько ласка навернення, якои ласки Г. Богъ и найбільшого грѣшника не позбавляє. Вѣнъ вѣдкинувъ правдиве щастє — котре основуєсь на супокою душѣ и цѣле житє его єсть затроєне непокоємъ совѣсти а по смерти жде его вѣчна кара.

Ось такѣ то суть наслѣдки зле вѣдправленои каждой сповѣди а передовсѣмъ сповѣди пасхальной!

Доки єще жїємо на тѣмъ свѣтѣ, то часъ намъ навернутись зъ непра-

вои и блудной дороги а передовсѣмъ
вѣдправити добру сповѣдъ и достойно
приняти св. Причастіе!

Предбрачная катехизація.

Помѣщає Г. А. П.

(Продолженіе.)

Вопр. А яко Богъ чи має Іисусъ
Христосъ Отца?

Отв. Такъ есть, яко Богъ має Онъ
Отца, Бога Отця.

Вопр. Чи має Іисусъ яко Богъ мать?

Отв. Нѣтъ, не має.

Вопр. Чимъ занимавъ ся Іосифъ яко
опѣкунъ Іисуса?

Отв. Іосифъ бувъ теслею, и зъ того
ремесла удераковавъ онъ себе и Преч.
Дѣву Марію съ Іисусомъ младенцемъ.

Вопр. А чому родивъ ся Іисусъ такъ бѣдно, въ вертепѣ, и чому воспитовавъ его бѣдный ремѣсникъ, Іосифъ,

Отв. Іисусъ Христосъ родивъ ся тому такъ бѣдно и тому воспитовавъ ся такъ бѣдно, щобы показати людямъ, що Онъ не цѣнить людей по земскѣмъ богатствѣ, и щобы не думали собѣ богачѣ, если бы въ якѣй палатѣ бувъ народивъ ся, що Онъ прійшовъ тѣлько богачѣвъ спасати.

Вопр. Чи виховувавъ ся Іисусъ Христосъ въ Вѣлѣемѣ?

Отв. О нѣтъ. Черезъ злобного Ирода — котрый Іисуса боячись, убити Его хотѣвъ — мусѣвъ Іосифъ и Марія съ Іисусомъ утѣкати въ Египетъ, а коли Иродъ живцемъ розѣгнивъ ся и въ великихъ мукахъ умеръ, вернувъ Іосифъ съ Марією и Іисусомъ до краю и замешкавъ въ Назаретѣ?

Вопр. Якъ довго перебувавъ Іисусъ въ тѣмъ мѣстѣ.

Отв. До тридцятаго року.

Вопр. Чимъ занимавъ ся Іисусъ Христосъ за той часъ?

Отв. Помагавъ опѣкунови Іосифови въ работѣ.

Вопр. Що сдѣлавъ Іисусъ маючи 30 лѣтъ?

Отв. Онъ явивъ ся надъ рѣкою Іорданъ.

Вопр. Кого Онъ тамъ заставъ?

Отв. Пророка и предтечу, крестителя Іоанна и множество людей.

Вопр. Що робивъ надъ рѣкою Іорданъ пророкъ Іоаннъ?

Отв. Онъ научавъ многихъ людей, щобы покаяли ся ѿ своихъ грѣхѣвъ, и щобы тымъ способомъ приготовили ся къ достойному привитанію Спасителя Іисуса Христа, котрый вкоротцѣ появи́ти ся мае.

Вопр. Чому называе ся Іоаннъ прокомъ?

Отв. Бо онъ, исполненный Божиимъ духомъ, заповѣдавъ людямъ прибытіе Месіи (Спасителя.)

Вопр. Чому называе ся Іоаннъ Предтечею?

Отв. Бо онъ ишовъ съ наукою о покаяннію напередъ Іисуса Христа и пред-

уготовлявъ Іисусу Христу дорогу до Ёго учительства.

Вопр. А чому называе ся Іоаннъ крестителемъ ?

Отв. Бо ѡнъ крестивъ Іисуса Христа йорданьскою водою.

Вопр. Чи знавъ Іоаннъ креститель кто есть Іисусъ ?

Отв. Знавъ. Ёму пѡдсказавъ Духъ св., що Іисусъ есть Сыномъ Божимъ и обѣщаннымъ Спасителемъ, и длятого не хотѣвъ зъ разу крестити Іисуса, бо чувъ ся до того недостойнымъ.

Вопр. Чи потѡмъ крестивъ ѡнъ Іисуса ?

Отв. Крестивъ, бо Іисусъ велѣвъ ёму конечно себе крестити.

Вопр. Що стало ся въ той хвилѣ якъ крестивъ Іоаннъ Іисуса Христа ?

Отв. Тогда показала ся св. Троица : Друга особа Божа, Іисусъ Христось, Сынъ Божій, стоявъ въ рѣцѣ и крестивъ ся, третя особа Божа, Духъ святой, возносивъ ся въ видѣ голуба надъ головою Іисуса, а первая особа Божа, Богъ Отецъ,

говоривъ черезъ отворившее ся небо на Иисуса Христа: „Сей есть Сынъ мой возлюбленный, которого я собѣ уиодобавъ.“

Вопр. Коли обходимо мы память крещенія Иисуса?

Отв. Въ йорданское свято, въ праздникъ Богоявленія, 6. сѣчня, коли торжественно на рѣкахъ вода святить ся.

Вопр. Чи Иисусъ потребовавъ крещенія?

Отв. Нѣтъ, но Онъ крестивъ ся для того, щобы за Его примѣромъ всѣ люде крестили ся, бо вознамѣривъ Иисусъ Христосъ установити Тайну крещенія яко такую Тайну, безъ котрой никто спасенымъ бути не може.

Вопр. И чи установивъ Христосъ то-ту Тайну?

Отв. Установивъ, бо сказавъ: „Кто буде крестити ся и вѣрити въ мене, тотъ буде спасенъ, а Апостоламъ повелѣвъ такъ: „Идѣтъ въ свѣтъ и научайте всѣ народы крещаючи ихъ во имя Отца и Сына и св. Духа, аминь.“

Вопр. Чимъ крестивъ Іоаннъ Іисуса Христа?

Отв. Водю и словами.

Вопр. А чимъ треба крестити всѣхъ людей?

Отв. Тоже водю и словами.

Вопр. Якіи треба мовити слова, щоби при поливаню водю чловѣкъ зоставъ крещеный?

Отв. Такіи слова если есть мужчина: Крещаетъ ся рабъ Божій (н. пр. Николай) во имя Отца и Сына и св. Духа, аминь“, а если есть женьщина: Крещаетъ ся раба Божя (н. пр. Ольга) во имя Отца и Сына и св. Духа, аминь.

Вопр. А що хѣснуе чловѣкъ черезъ Тайну крещенія?

Отв. Черезъ принятіе св. Тайны крещенія тратить чловѣкъ всѣ свои грѣхи якіи у него були, и получае ѿтъ Бога освящающую ласку.

Вопр. А где сказано о тѣмъ въ нашихъ молитвахъ, що черезъ св. крещеніе всѣ грѣхи зъ чловѣка спадають?

Отв. О тѣмъ сказано въ молитвѣ

„Вѣрую“ словами: „Вѣрую во єдино крещеніє во оставленіє грѣховъ.“.

Вопр. А що то значить „вѣрую во єдино крещеніє?“

Отв. То значить, що для спасенія потрібно єсть тѣлько одно крещеніє. Два разы крестити не вѣльно.

Вопр. А чи треба и дѣти крестити?

Отв. Треба крестити и дѣти, бо и они суть люде и мають грѣхъ.

Вопр. Якій?

Отв. Грѣхъ первородный.

Вопр. А чому говорить ся въ молитвѣ „Вѣрую“, що служить св. крещеніє на отпущеніє грѣхѣвъ?

Отв. Бо єсли крестить ся старшій чловѣкъ, то ѡтпускають ся єму всѣ грѣхи, якіи въ тѣй хвили має, т. зн. грѣхъ первородный и всѣ особистіи грѣхи, которіи самъ сдѣлавъ.

Вопр. А чи маємъ мы христіяне первородный грѣхъ?

Отв. Мы христіяне не маємъ первородного грѣха, бо мы були крещеніи.

Вопр. А кто має теперь первородный грѣхъ?

Отв. Всѣ некрещеніи люде, и. пр. жиды и погане.

Вопр. Чи можна изъ кого крещеніе зняти, змазати, вытерти?

Отв. Не можна зъ никого крещеніе зняти, бо черезъ св. крещеніе дѣстаетъ челоуѣкъ такой знакъ на своей души, который николи и ничимъ уже змазати и вытерти не дастъ ся.

Вопр. Кто есть на то назначеный, щобы крестивъ людей?

Отв. Священники, но въ случаю небезпеченьства смерти може крестити каждый (кто-ни-будь), кто крестити умѣе и хоче.

Вопр. Длячого есть позволено, щобы въ наглой потребѣ ктобудь крестивъ?

Отв. Се позволено изъ той причины, що безъ крещенія никто спасенымъ бути не може. А кто крещеніе мати хоче, нехай дѣстане его и ѡтъ несвященника, щобы тѣлько спасенымъ зѣоставъ.

Вопр. Чи крестить челоуѣка несвященникъ такъ якъ священникъ?

Отв. Що до основы крещенія такъ само, що до способу иначе. Несвященникъ крестить совсѣмъ поединчо: позиваючи крещаемого водою, говорить слова: крещаетъ ся рабъ божій (н. пр. Владиміръ) во имя Отца, и Сына и св. Духа, аминь."

Вопр. А чи такое крещеніе есть для спасенія достаточнымъ?

Отв. Совсѣмъ; такое крещеніе установивъ Іисусъ Христосъ.

Вопр. Если св. крещеніе такъ дуже важнымъ есть для спасенія, то чому велѣвъ Іисусъ Христосъ крестити такъ короткими словами и водою, а не виномъ или миромъ?

Отв. Власне изъ тои причины призначивъ Іисусъ Христосъ такъ мало слѣвъ для совершенія св. крещенія, щобы тѣ слова легко каждый научивъ ся, и легко въ потребѣ ихъ кто-будь сказати мѣгъ. Довгои молитвы не научивъ бы ся каждый и легко бы замиливъ ю. А велѣвъ Іисусъ Христосъ зливати челоуѣка при крещенію не

виномъ и не миромъ, тільки водою зъ того powodu, що має св. крещеніе такъ умити душу челоуѣка ѡтъ грѣха, якъ у-мыває вода тѣло ѡтъ бруду, и такожь зъ того powodu, що воду не треба купувати, и що найлегче ю на кождѡмъ мѣстци най-ти (бодай трошечка).

Вопр. А въ якѡй спосѡбъ крестить н. пр. дѣтину священникъ ?

Отв. Если дѣтина здорова, то крестить ю священникъ въ церкви торже-ственно, то зн. ѡнъ додає до слѡвъ Іисуса Христа напередъ и потѡмъ всякіи пре-краснѣ молитвы ; помазує дѣтину передъ крещеніємъ елеємъ оглашенныхъ, и дає ей по крещенію крижмо и свѣчку.

Вопр. Чому крестить священникъ дѣ-тину торжественно ?

Отв. Щобы черезъ то назнаменовати якъ високо цѣнить ся у людей тая такъ спасительная св. Тайна крещенія.

Вопр. Въ якѡй цѣли подає священ-никъ дѣтинѣ крижмо ?

Отв. Щобы дѣтина въ цѣлѡмъ сво-имъ житію старала ся жити по правдѣ и

въ бѣлости, т. е. въ чистотѣ ; щобы такъ не було на ней грѣховныхъ плямъ, якъ на бѣлѣмъ, новѣмъ крижмѣ ніякихъ плямъ нема.

Вопр. Въ якій цѣли подає священникъ дѣтинѣ засвѣчену свѣчку.

Отв. Щобы дѣтина присвѣчовала черезъ цѣле жите добрыми дѣлами.

Вопр. Кто приносить дѣтину до св. крещенія ?

Отв. Крестнѣй родичѣ.

Вопр. Длячого ?

Отв. Щобы то за дѣтину говорити, що дѣтина сказати не може.

Вопр. Що пытає ся священникъ дѣтины при дверяхъ ?

Отв. Священникъ пытає ся дѣтины при дверяхъ три разы, чи она ѡтрѣкає ся діавола (злого духа).

Вопр. Якимъ словомъ ѡтповѣдають на то крестнѣй родичѣ ?

Отв. Словомъ : *Отрицаю ся.*

Вопр. Чому не словомъ : „отрицаємъ ся?“

Отв. Крестнѣй родичѣ говорятъ слово „отрицаю ся“, якъ бы говорила то слово самая дѣтина.

Вопр. Що пытае ся священникъ еще бѣльше дѣтины?

Отв. Священникъ пытае ся еи, чи обѣцяе она служити Іисусу Христу, а на то ѡтповѣдають крестнѣй родичѣ словомъ „обѣцяю“, якъ бы то самая дѣтина говорила. Послѣ того велить говорити священникъ дѣтинѣ „Вѣрую“, а тое „Вѣрую“ говорятъ за ню крестнѣй родичѣ.

Бѣгство до Египта

Легенда о Прч. Дѣвѣ.

Переклавъ М. Кинзшъ

Зъ тяжкимъ трудомъ удало ся Пречистѣй Дѣвѣ продерти черезъ густый бѣръ и уйти зъ рукъ Иродовыхъ гонителѣвъ; выйшла на рѣлю покарбовану въ скибы свѣжо зѣрану, але еще не засѣяну.

— Якъ-жежь ту скрыти ся... куда передь погоней утѣкати?... въ яку сторону свои стопы направити?... А тутъ каты не даютъ спокою, зъ мечами, збросченными кровію невинныхъ немовлятъ, гонять и переслѣдуютъ божеску Дитину.

По свѣжо зъоранѣй рѣли ступае Преч. Марія зъ немовляткомъ на рукахъ а бѣля неи старенкій Іосифъ; спотыкаюгъ ся о борозды але идутъ абы дальше абы скорше. Вѣддыхъ въ грудехъ запырае а они такой не спочивають, бо за ними въ слѣдъ царь Иродъ гонить.

Добѣгли до межѣ а за межею хлопъ пшеницю сѣе.

— Дай Боже щастя. милый газдоньку! — каже Преч. Дѣва.

— Дай Боже красна Панѣ, дякую; дай Боже и вамъ!... вѣдповѣвъ сѣвачь.

— Днесъ пшеничку сѣете, завтра будете жати! — каже зновъ до него Преч. Марія — а вѣнъ:

— Щасливою можна бѣ васъ панѣ назвати, еслибѣ такъ пшеничку на правду завтра можѣ було жати.

А Преч. Дѣва маленького Іисуса Іосифови на руки вкладає а сама привязує сѣвню а рѣлею вздовжъ бороздѣ ступаючи, дрѣбненькою ручкою дрѣбненьке зерно розсѣває. Де лише жмѣнку пшенички кине, сей часъ выскакує зъ землѣ колосе, росте въ очахъ, зачинає флювати и на причудѣ виростає пшениця якъ гай. Такъ засѣяла цѣле поле далеко — далеко ажъ до самого кѣнца и вернула ся.

— Єще нынѣ будете жати! — повѣдає зъ улыбною, бере свое Дитинятко на руки и стежкою спѣшити до села. А здивованый газда то на чудо-поле дивить ся, то зновъ за тими трома поглядає, котрымъ навѣть земля послушнѣйша якъ самому сонцю, то вкѣнци на небо взирає. чи не зобачить тамъ ангелѣвъ и анѣ разъ не може зрозумѣти, що то стало ся,

дивуе ся и самъ собѣ не вѣритъ, чи то на явѣ чи во снѣ.

Наразъ якъ бы му въ головѣ розяснило ся, припадае на колѣна, въ грѣшнѣи груды кулакомъ гопае, чомъ до землѣ товче и повторяе однословно: — Слава Богу! — Слава Богу! — Слава Богу!

И якъ Пречиста Марія обѣщала, такъ того дня и жавъ; але скоро лишъ серпомъ загорнувъ пшеницю, выпали дорогою зъ лѣса Иродовѣ каты и почали кричати:

— Гей! мой — чуешь хлопе! чи не ишла, тудя невѣста зъ дитиною на рукахъ и зъ старцемъ?

— Ая! ишла — ишла! — каже жнецъ.

— А коли — коли? — дошытують ся посѣпаки.

— А тогды, колимъ тую пшеничку сѣявъ!

— Ще тогды... а теперъ вже стиглу жнешь! якъ такъ то шкода

нашого труда, годѣ дальше за ними гнати... и вернули ся

А св. Родина була вже далеко, далеко и тамъ провадивъ ихъ Господь безопасно.

НАШЬ ОБРЯДЪ.

Юліянтъ Дзеровичъ,

(Дальше.)

4. Благословенія

словами, кадиломъ и свяченою водою.

96. Пыт. Якимъ способомъ удѣляютъ ся благословенія?

Вѣдп. Благословенія удѣляютъ ся:

а) словами;

б) кадженемъ;

в) кропленемъ свяченою водою.

97. Пыт. Въ якѣй цѣли удѣляеться благословенія?

Вѣдп. Благословенія удѣляютъ ся звичайно загально въ тѣй цѣли:

1. щобы вѣрныхъ нагородити за ихъ побожнѣсть и вытривалѣсть въ молитвѣ;

2. щобы ихъ скрѣпити Божою благодатію въ молитвѣ и увазѣ при важнѣйшихъ дѣйствіяхъ.

а) благословенія словами.

99. Пыт. Якими словами удѣляютъ ся звычайно благословенія?

Вѣдп. Благословенія удѣляютъ ся словами:

1. Благословенно Царство Отца и Сына и святаго Духа и нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ. (На Службѣ Божѣй.)

2. Благословенъ Богъ нашъ, всегда, нынѣ, присно и во вѣки вѣковъ. (При всѣхъ церковныхъ службахъ.)

3. Слава святѣй єдиносущный и нераздѣльный Троицы, Отцу и Сыну и святому Духу, и нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ. (На Утрени.)

4. Миръ всѣмъ.

5. Каждый отпустъ при кѣнцѣ св. Литургіи або Службѣ церковныхъ; прим.: Христосъ, истинный Богъ нашъ, Молитвами пречистыя своея Матере силою честнаго и животворящаго креста, и молитвами преподобныхъ и богоносныхъ отецъ нашихъ и всѣхъ святыхъ помилуетъ и спасетъ

насъ яко благъ и челоуѣколюбецъ; — есть такожь благословеніемъ.

100. Пыт. Що маемъ до тыхъ благословеній запримѣтити?

Вѣдп. Маемъ запримѣтити то, що першій три благословенія начинаютъ богослуженія; четверте: „миръ всѣмъ“ удѣляется посреди нѣ богослужень, абы вѣрнымъ у Бога упросити мира т. е. спокою такъ для тѣла якъ и душѣ, абы они нѣчимъ не занепокоєніи могли вѣддати ся всецѣло молитвѣ; а отпустъ есть прикѣнцы богослуженій, абы вѣрныхъ безъ благословенія не вѣдпускати домѣвъ.

б) благословенія кадиломъ

101. Пыт. Чи кадило ввела въ богослуженія доперва наша христіянсько католицка церковь?

Вѣдп. Нѣ, вже въ старѣмъ завѣтѣ приказавъ Богъ кадити Арону кадиломъ благовоннымъ; вже мудрцѣ зъ Выходу принесли Христу - Спасителю кадило въ дарѣ, а св. Іоаннъ видѣвъ въ своимъ откровенію ангела съ золотою кадильницею, приносячого молитвы святыхъ въ жертву.

102. Пыт. Що означае въ христіянськѣмъ богослуженію каджене?

Вѣдп. 1. Оно освящае мѣсце молитвы и людей;

2. Нимъ выражаєсь особенне пошанованє,*) и торжественнôсть богослуженя!

3. Означає благодать Божу, котра розливаєсь въ храмѣ божомъ ;

4. Означає молитву восходячу вôдъ людей до Бога, та щобы була Господу такъ пріятна, якъ се кадило.

в) кропленє свяченою водою.

103. Пыт. Коли кропить священникъ свяченою водою ?

Вôдп. Священникъ кропить звичайно :

1) По водосвятіяхъ, котрі совершають ся на Богоявленіє або въ день храмовый, або такожъ въ день памятки крещенія Руси и благословеніяхъ.

2) При всѣхъ церковныхъ освященіяхъ.

3) Тѣло, трумну и грôбъ покойника.

104. Пыт. Що означає кропленє свяченою водою ?

Вôдп. Кропленє свяченою водою означає и напoминає, щобы мы очистили себе вôдъ грѣха и беззаконія ; а яко благословеніє очищає оно насъ вôдъ

*) Прим. Архіерея кадить ся девять разôвъ священникôвъ и міранъ по три разы.

меншихъ погрѣшностей, если тѣлько зъ сокрушеннымъ сердцемъ его пріймаемъ.

5. Поученє.

105. Пыт. Що зачислимо до поученій церковныхъ ?

Вѣдп. До поученій зачислимо :

1) Параміи, котрі читають ся на всенощномъ.

2) Дѣянія и Листы Апостольскі.

3) Евангеліе.

4) Синаксарь.

5) Проповѣдь.

106. Пыт. Коли читася синаксарь ?

Вѣдп. Синаксарь читавъ ся давнѣйше по шестой пѣсни на утрени и объяснявъ значенія праздника, або описувавъ житє святого.

107. Пыт. Що то есть проповѣдь ?

Вѣдп. Проповѣдь есть звычайно объясненемъ св. Письма, або выложенемъ правды вѣры и норовственности, або такожъ вѣдповѣдна до певного случая, (пр. похорону, вѣнчаня и т. п.)

108. Пыт. Кто може голосити проповѣдь ?

Вѣдп. Проповѣдь може голосити епископъ, священникъ и діаконъ, а питомецъ лише въ присутности священника.

(Дальше буде)

ПАМЯТАЙ ДЕНЬ СВЯТЫЙ СВЯТКУВАТИ.

Капітанъ одного англійского корабля зробивъ Богови обѣтъ, що нѣколи въ недѣлю не буде vyplувати зъ пристани, а нѣ не буде приплывавъ до берега. А треба знати, що моряки зовсѣмъ не знають недѣлѣ, нѣ свята, божь се навѣтъ булобы досыть прикро. Тогды vyplвають на море, коли вѣсѣ такій вѣтеръ, якъ треба, а прибивають до пристани всегда радо, бо на сушѣ чоловікъ безпечнѣйшій житя.

Тожъ не дивниця, що сего капітана уважали безбожнѣ товаришѣ за божевѣльного. Разъ выбирало ся кѣмъ ка кораблѣвъ зъ товарами. Але нашъ капітанъ „мавъ пехъ.“ Цѣлый тыждень стоявъ корабель готовый и чекавъ на догѣднѣй вѣтеръ, а ту якъ на смѣхъ вѣдъ понедѣлка до суботы вѣявъ противнѣй вѣтеръ, ажъ въ недѣлю повѣявъ такій якъ треба. — Товаришѣ поѣхали, а „божевѣльный“ лишивъ ся въ пристани. Вѣдъ понедѣлка зновъ наставъ вѣтеръ протывнѣй. Такій пехъ повторивъ ся три разы. Ажъ по трехъ

недѣляхъ мѡгъ выплынути. Тожъ пустивъ ся въ дорогу певный, що товаришѣ вже вертають. Та на диво не застѣвъ ихъ ще навѣтъ, коли доставивъ товары на призначене мѣсце. Надплыли ажъ за пару днѣвъ оповѣдаючи, що велика буря загнала ихъ далеко и они ледви живѣ приѣхали.

„Божевѡльный“ капітанъ не жалувавъ теперь що додержавъ обѣту и не знеживъ недѣлѣ.

Для старыхъ и молодыхъ.

Лѣнивство єсть учителемъ неучтва, ночію душѣ, хоробою волѣ, псователемъ обычаѣвъ, гостинницею злыхъ звычаѣвъ, встыдомъ землѣ, гробомъ живыхъ людей.

Св. Василій.

* * *

Лучша честнота въ болотѣ, якъ ганьба (грѣхъ) въ золотѣ.

* * *

Чоловѣкъ дѣйстно мудрый! не погор-
джае никимъ, есть вырозумѣлый для кож-
дого а строгій для самого себе.

* * *

Лихе зѣле найскорше пріймае ся!

* * *

На щожь придадутъ ся чоловѣкови
грошѣ, если не мае честноты. Богатства
нѣколи еще гнѣвливого не перемѣнили въ
лагѣдне ягня, розпустника не научили
скромности, анѣ завидуючого любви або
иной якои честноты. Скажи протое, для
чого гонишь за богатствами?

Св. І. Златоустый.

Исправленіе ошибокъ. Въ ч. 3 „Мис.
кн.“ изъ 1902 року мае бути на стор. 16 въ стисѣ
7 и 10 ѡтъ долу вмѣсто „Лупковѣмъ“ слово:
Луковѣмъ. Въ ч. 4. „Мис. кн.“ въ „Предбрач-
ной катехизаціи“ мае бути на стор. 11 въ 3
ст. ѡтъ долу вмѣсто „Тиверій“ слово: Августъ.

Г. А. П.

НИЖНИЙ МОНЕТНИЙ

Выходит то же количество монет
в том же количестве
Одновременно с этим

Товары, подлежащие
Нова Введенная, отсюда
до ней 25 коп. (в том же
коп. Введенная, 20 коп. (в том же
Нова в том же 20 коп. (в том же
на 20 коп. (в том же 20 коп.)

своего и нового
на 20 коп. (в том же
одновременно с этим

Содержит новыя
содержит 2 монеты по 10 коп.

МОНЕТЫ МОНЕТНИЙ

содержит 2 монеты по 10 коп.

Содержит 2 монеты по 10 коп.

МОНЕТЫ МОНЕТНИЙ

Монеты, подлежащие
10 коп.

Содержит 2 монеты по 10 коп.

Книжочки мисійні

виходять точно кожного мѣсяця. Цѣна 3 кр.
Сотка книжочокъ зъ минувшихъ лѣтъ 2 зл.
Оправні рѣчники 50 кр.

Театральна бібліотека „Посланника“

Нѣчь Вишелемска, ораторія 30 кр.; ноты до ней 25 кр., Св. Николай на Руси. 20 кр., Выворожили. 20 кр., Три брати 20 кр., Пекло въ хатѣ. 20 кр., Образки драматичнѣ. 20 кр., Перехитрила. 20 кр.

БИБЛІЯ старого и нового заветъ
въ 50 кольоровыхъ
образкахъ 1 зл. 50 кр.

Збѣрникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень съ нотами. 3 выпуски по 10 кр.

Молитвы щоденні

съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр.

Образки „Посланника“

по 1 кр. Сотка 80 кр. Меншій 50 кр.

МОЛЕБНІ ЧАСЫ

Молитвы щоденні въ пѣсняхъ съ нотами 10 кр.

Боянѣ. Збѣрникъ русскихъ квартетовъ (50 пѣсень) 1 зл. 50 кр.

ПОІІДИТЕ КО МНѢ ВСІ

КНИЖОЧКА

МИСІЙНА

РѢкъ 1902.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число шесте.

Накладомъ свящ. Л. Джулынського

РЕДАКТОРА „ПОСЛАННИКА“.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІЙ“

выходять кожного мѣсяця и коштують рѣчно:

по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.

❖ Менше якъ 5 не посилає ся. ❖

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Зъ печатнѣ Н. Джулынського.

пѣдъ управою І. Лавора.

1902.

Св. Феліксъ и Регула.

Молитва до І. Христа за ѡтчину.

На погубу нечестивыхъ....
Сѣвачѣ будучины
Сѣють сѣмя днѣвъ щасливыхъ
Дай имъ Боже часъ весны.

Не дай сѣмени пропасти,
Най оно зросте у цвѣтъ,
Боже! у Твоей се власти
Зберегти нашъ рускій рѡдъ.

Не одинъ вже посѣвъ ранній
Спочивае у земли,
Воеводо нашъ избранный
Жнива часъ намъ ниспосли!

Дай, щобы найблизшій роды
 Дочекались щасныхъ лѣтъ,
 Щобы дерево свободы
 Осѣнило рускій родъ,

В. ІІЦ.

Св. Феліксъ и Регуля

мученики первыхъ вѣкѣвъ христіянства.

Каждый вообще святой ѡтличавъ ся многими добродѣтелями. Святѣ, котрыхъ мы ту образокъ подаемо, ѡтличались въ особенности горячою, чувствительною и безкористною братною любовію.

Феліксъ або Щасный и Регуля були се братъ и сестра и походили зъ Тебѣвъ въ Єгиптѣ. Братъ Щасный бувъ римскимъ жовнѣремъ славной тебаньской легіи; сестра же

Регуля, котра его сердечно любила, товаришила ему въ походахъ военныхъ и служила ему. Коли потому сю легію перенесено зъ Єгипта до Швайцаріи а опѣсля страшно вымордовано за мужественне визнаванє христової вѣры, удало ся Щастному и Регулѣ непостережено умкнути въ альпейскѣ горы. Ту жили середъ скалъ ѡтданѣ молитвѣ, постови и ^ммилосерднымъ дѣламъ середъ поганьского народа, котрый потрафили навернути на вѣру христову.

Въ цѣли розширеня вѣры зайшли они ажъ до Цуриху въ Швайцаріи, где много душъ позыскали для царства божого. Дѣйшло се до вѣдомости римского старосты Декія, котрый хотячи ся приподобати лютому цѣсареви Максиміянови, казавъ пѣймати брата и сестру и ставити передъ себе. Попрошенѣ чи суть Християнами, смѣло и охочо визнали свою вѣру и оказались готовыми понести мученичу смерть. Староста Декій велѣвъ

ихъ страшно мучити, кинувъ до вязицѣ а потому повелѣвъ ихъ мечемъ зтяти.

Черезъ цѣле жите були разомъ, николи съ собою не розлучались, але вѣрно служили Богу и черезъ тоє достутили тои ласки, що вспѣльна смерть отворила имъ ворота царства небесного.

О кобы и въ нашихъ рускихъ родинахъ було бѣльше чистои братнои и безкористнои любви!

Предбрачная катехизація.

Помѣщає Г. А. П.

(Продолженіє).

Вопр. Якій обовязокъ беруть на себе крестнѣй родичѣ черезъ то, що говорять за дѣтину „отрицаюся“ (дїавола) „обѣцяю“ (служити Іисусу Христу) и черезъ выголоженіє символа „Вѣрую“?

Отв. Черезъ то заручають крестнїй родичѣ, що дѣтина, если буде рости и жити, не буде служити діаволу, тѣлько Іисусу Христу, и що буде умѣти „Вѣрую“ и другїи христїянськіи молитвы и правды.

Вопр. А если бы запрошенї родичами на крестныхъ родителей особы були пїяками, злодѣями, чужоложниками, розбѣйниками, еретиками ?

Отв. То они не могутъ бути крестными родичами, бо они служатъ не Іисусу Христу, лише діаволу. А если они самї діаволу служатъ, то не могутъ ручити за дѣтину, що она буде діавола ѡтрикатись.

Вопр. А що робити съ такими, що запрошенї на крестныхъ родителей не умѣють „Вѣрую“ ?

Отв. Такїи не могутъ бути крестными родичами, бо если они самї „Вѣрую“ не умѣють, то не могутъ ручити, що и покрестна дѣтина тую молитву и другїи молитвы научится. Кто самъ бѣдный, не може за другого ручити, коли тому грошѣ пожичати хотять.

Вопр. Скажи но менѣ еще, чи кромѣ крещенїя водою и словами може бути еще какое иное крещенїе ?

Отв. Еще може бути *крещеніє крови и желанія*. Кто дуже крещенія бажавъ а умираючи не мѡгъ креститись, есть крещень крещеніемъ желанія, а кто за вѣру Христову дае ся замучити, некрестившисьъ звычайнымъ крещеніемъ, має крещеніє крови.

Вопр. Чи установивъ Іисусъ Христосъ кромѣ тайны крещенія еще бѡльше св. Тайнь ?

Отв. Кромѣ св. крещенія установивъ Іисусъ еще шѣсть св. Тайнь, а именно : Миропомазаніє, Евхаристію, Покаяніє, Єлеопомазаніє, Священство и Супружество. Всѣхъ св. Тайнь есть 7.

Вопр. Якая есть другая св. Тайна ?

Отв. Миропомазаніє.

Вопр. Кто може тую св. Тайну людемъ удѣляти ?

Отв. Тѡлько Епископы и священники мірянамъ не свобѡдно удѣленіемъ той св. Тайны заниматись.

Вопр. Кому вѡльно сію Тайну удѣляти ?

Отв. Тѡлько крещеному чоловіку, и то лишъ разъ на цѣлое житє.

Вопр. Где есть тоє св. миро, котормъ чоловѣка помазуєся?

Отв. Въ каждой церкви?

Вопр. Отъ кого приходитъ оно до каждой церкви.

Отв. Отъ Епископа. Миро складаєсь зъ оливы, бальсаму и 33 родѣвъ благовонныхъ олійкѣвъ, а то на тую памятку, що Іисусъ Христосъ ходивъ 33 лѣтъ по земли. Миро посвящаєсь въ великій четверть. По Великодни посилає Епископъ св. миро до каждого декана по литрѣ, по пѣвтора, а отъ деканѣвъ берутъ собѣ священники св. мира по трохи до своихъ церквей.

Вопр. И якъ же помазує священникъ св. миромъ крещеного чоловѣка?

Отв. На чело, очи, нѣсъ, губы, уха, грудь, руки и ноги, и говоритъ при тѣмъ слова: „Печать дара св. Духа, аминь“. Черезъ помазаніє чоловѣка св. миромъ и черезъ сказанє тыхъ слѣвъ получає онъ св. тайну Миропомазанія.

Вопр. Въ какой цѣли удѣляє ся чоловѣку св. Тайна миромпомазанія?

Отв. Щобы благодать Божа такъ покрѣпила крещеного чоловѣка, якъ по-

крѣпяе олива тѣло, коли тое нимъ намастится, и щобы проникла благодать св. Духа такъ въ душу чоловѣка, якъ входитъ олива въ тѣло.

Вир. Говорили вы передже, що удѣляе ся человѣку св. тайна Миропомазанія на цѣле житє ино разъ, а що то значить, що *мируе* священникъ людей въ каждое свято ?

Отв. Коли священникъ *мируе* людей въ свято по всеночнѣмъ, то онъ не помазуе ихъ св. миромъ на чело, очи, нѣсъ губы, уха, грудь, руки и ноги — онъ помазуе ихъ тѣлько на челѣ звычайною, по всеночнѣмъ благословенною олизою, щобы имъ пожелати мира, т. е. спокою. Звычай мированя людей въ свято оливою не естъ тайною и не естъ до тайны св. Миропомазанія навѣтъ и подѣбнымъ.

Вир. Якъ говорить священникъ до людей коли ихъ *мируе* ?

Отв. До каждой особы каже священникъ : Христось посередъ насъ !

Вир. Якъ має на то каждый ѣтпо-вѣсти ?

Отв. „Есть и будетъ“.

Вир. Чи говорить священникъ до людей при мированю всегда однако?

Отв. О нѣтъ. Въ рѣздвянѣ свята витає священникъ при мированю словами „Христось раждается“, а люде ѡтповѣдають: „Славите“; — ѡтъ Великодня же до Вознесенія витає ихъ священникъ словами „Христось воскресе“, а люде ѡтповѣдають: „Во истинну (на правду) воскресе!“

* * *

Вир. Обговоривши двѣ першіи св. Тайны, треба намъ обговорити изъ всѣхъ сторонъ еще и всѣ другіи. Скажѣтъ менѣ прото молодята, которая єсть трета св. Тайна!

Отв. Третою св. Тайною єсть найсвятѣйшая Тайна *Евхаристіи*.

Вопр. Чому называєшь тѣту Тайну найсвятѣйшою?

Отв. Бо єсть она по правдѣ найсвятѣйшою; бо удѣляє ся намъ въ ней пѣдъ видами хлѣба и вина самое найсвятѣйшее Тѣло и самая найсвятѣйшая Кровь Іисуса Христа.

Впр. Если есть тайна Евхаристіи изъ всѣхъ Тайнъ найсвятѣйшою, то чому не есть она первою Тайною?

Отв. Хотя есть Тайна Евхаристіи найсвятѣйшою, то мимо того мусить бути первою Тайною св. крещеніе, бо кто не есть насамый передъ крещенымъ, тотъ не може бути миропомазанымъ и не може при-нимати до себе найсв. Тѣло и Кровь Іисуса Христа, а такъ само не може принимати и другі Тайны.

Вопр. А чому не есть найсв. Тайна Евхаристіи второю Тайною?

Отв. Второю (другою зъ ряду) Тайною мусить бути св. Миропомазаніе, бо оно удѣляе ся человѣку звычайно заразъ при крещенію, и то не лишъ старшимъ, но и дѣтемъ, а найсв. Тайна Евхаристіи дѣтемъ до 8 року не удѣляется.

Впр. Кто же установивъ найсв. Тайну Евхаристіи?

Отв. Самъ Спаситель, Господь нашъ Іисусъ Христосъ.

Вопр. А якоє то есть слово Евхаристія? Чи оно руское?

Отв. Нѣтъ, оно греческое.

Вир. Чому находится въ нашихъ русскихъ молитвахъ греческое слово ?

Отв. На тую памятку, що приняли мы Русины крещеніе и науку о Христовой вѣрѣ ѿ грековъ за князя руского Владиміра Великого.

Вопр. Чи есть у насъ еще бѣльше греческихъ словъ ?

Отв. Есть ихъ бѣльше. На всеночномъ н. пр. спѣваемо греческими словами: „киріе елейсонъ“.

Вопр. Що значить киріе елейсонъ по нашему ?

Отв. „Господи помилуй“.

Вир. Що значить по нашему слово „Евхаристія“ ?

Отв. Евхаристія значить по нашему „добра ласка“ або благодареніе“ (подяка).

Вир. Чому значить Евхаристія добру ласку ?

Отв. Бо мѣстить въ собѣ найвысшу ласку, т. є. самого Іисуса Христа, керицію всякой ласки.

Вир. А чому значить Евхаристія благодареніе (подяку) ?

Отв. Понеже маємъ мы святой обовязокъ Бога за ласки Ёго благодарити (ёму дяковати).

Впр. Коли' установивъ Іисусъ Христосъ тайну Евхаристіи?

Отв. Въ великій четверъ, на тайной вечери, передъ своєю смертію на крестъ, котра послѣдовала въ великій пятокъ, въ притомности 12 апостолѣвъ.

Впр. На чѣмъ установивъ Іисусъ Христосъ найсв. Евхаристію?

Отв. На пшеничнѣмъ несоленѣмъ хлѣбѣ и на винѣ.

Впр. Що здѣлавъ Іисусъ Христосъ съ хлѣбомъ?

Отв. Онъ перемѣнивъ хлѣбъ на свое найсв. Тѣло.

Впр. Якими словами?

Отв. Надъ хлѣбомъ говоривъ Іисусъ : „Пріймите, ядите, сіє єсть Тѣло мое, єже за вы ломимое во оставленіє грѣховъ“.

Впр. А що здѣлавъ Іисусъ съ виномъ?

Отв. Вино перемѣнивъ Іисусъ на свою найсв. Кровь: „Пійте отъ нея вси сія єсть

кровь моя новаго завѣта, яже за вы и за многи изливаемая въ оставленіе грѣховъ“.

Впр. Що робили апостолаы съ перемѣненнымъ хлѣбомъ на найсв. Тѣло и съ перемѣненнымъ виномъ на найсв. Кровь Іисуса Христа?

Отв. Они споживали найсв. Тѣло и найсв. Кровь, т. зн. причащались.

Впр. Чи перемѣненный хлѣбъ на Тѣло Іисуса выглядавъ якъ тѣло, а перемѣненное вино на Кровь Іисуса якъ кровь?

Отв. О нѣтъ; по перемѣненію хлѣба на Тѣло не перестало тоєжь выглядити якъ хлѣбъ, а Кровь не перестала выглядати якъ вино, длятого говоримо, *що єсть Евхаристія Тайною Тѣла и Крови Господа нѣдѣ видами хлѣба и вина.*

Впр. Що сказавъ Іисусъ Христосъ еще апостоламъ коли уже причастились Ёго найсв. Тѣлу и Крови?

Отв. Щобы такъ дѣлали по Ёго установѣ людемъ, якъ здѣлавъ Онъ имъ съ хлѣбомъ и виномъ, щобы могли и всѣ христіяне причащатись найсв. Тѣлу и Крови Іисуса Христа.

Впр. А коли робилось то за апостолѣвъ, и за часѣвъ ихъ первыхъ и всѣхъ

познѣйшихъ наслѣдникѣвъ, що робивъ Ісусъ Христосъ съ хлѣбомъ и виномъ на Тайноѣ вечери?

Отв. На каждой Службѣ божой, при св. Литургіи.

Вопр. Що мусить мати священникъ до каждой Службы божой?

Отв. Хлѣбъ и вино.

Впр. Чи можна бы сказати, що есть кожда Служба божья тайною вечерію?

Отв. Можно. На тайной вечерѣ перемѣнивъ Ісусъ Христосъ хлѣбъ на свое найсв. Тѣло, и вино на свою найсв. Кровь и научавъ при томъ Ісусъ Христосъ и спѣвавъ съ ними, а на нашихъ службахъ Божихъ робится такъ само: священникъ спѣває на перемѣну съ людьми; онъ научае ихъ читаючи св. Евангеліе и выголошующи науку, и приносить безкровную жертву черезъ то, що за повтореніемъ слѣвъ Ісуса Христа перемѣняе ся на престолѣ хлѣбъ на Тѣло, а вино на Кровь Ісуса Христа.

Впр. Що мае намъ пригадовати найсв. Тайна Евхаристіи яко безкровная жертва?

Отв. Она мае намъ пригадати тую неоцѣненную жертву Ісуса Христа, которую принѣсъ Онъ за насъ своею смертію на крестѣ. Ісусъ Христосъ хотѣвъ

щобы тая жертва крестная для людского добра вѣчно, всюда и кожного дня повта-рлялась, длятого постановивъ Онъ найсв. Тайну Евхаристіи.

Впр. А въ который часъ перемѣнюся при Службѣ Божой хлѣбъ на найсв. Тѣло и вино на найсв. Кровь Іисуса Христа?

Отв. По пѣсни „Святъ, святъ, святъ“ по первомъ дзвоненю, коли выолошуетъ священникъ слова: „Пріймите, ядите, сія есть тѣло мое“, и слова: „Пийте, отъ нея вси, сія есть кровь моя.“

Впр. А коли принимаютъ люди до себе найсв. Тѣло и найсв. Кровь Іисуса Христа? Коли они причащаются?

Отв. Коли дзвонять до коленнопри-клоненія другій разъ, по словахъ „Вонь-мимъ, Святая Святымъ“, и по словахъ: „Со страхомъ Божіимъ и съ вѣрою присту-пите!“

Впр. И що дѣстають вѣрні до губы, коли причащаются ся?

Отв. Найсвятѣйшее Тѣло и найсвя-тѣйшую Кровь Господа Іисуса Христа пѣдъ видами хлѣба и вина.

Впр. Якъ повинні приступати вѣрні до св. Причастія?

Отв. Съ найвысшимъ почтеніемъ и найглубшою покорою. Того дня, въ котрѣмъ мае ити кто до св. причастія, повиненъ онъ бути совсѣмъ натще (т. е. ѣсть вечеря ничъ не ѣсти); бѣле треба взяти на себе найчистѣйшее; руки и лице умыти мыломъ; губу сполокати порядочно, голову прочесати красно; одежу взяти що наилучшую; молитвы ѣтмовити чимъ найпобожнѣйше, и приготовитись до исповѣди грѣхѣвъ якъ найточнѣйше.

Впр. А коли треба красше выбратись до церкви: чи на Великдень, чи тогды коли кто иде до св. причастія?

Отв. Тогды, коли кто иде до св. причастія, бо хотъ велике єсть свято Великдень въ память Христоваго воскресенія, то тая хвиля, коли чоловікъ буде до себе принимати найсв. Тѣло и Кровь Іисуса, єсть для него найсвятѣйшою, про то повиненъ онъ того дня бути найчистѣйшимъ и найсвѣтлѣйшимъ на душѣ и на тѣлѣ.

Впр. А може не полукати губу передъ св. причастіемъ про того, що може зайти капля воды до жолудка?

Отв. Того ся не треба боятися, що може зайти капля воды при св. причастію

до жолудка, а губу сполокати треба конечно. Капля воды травится сейчасъ, протѣ зѣстае чоловѣкъ про каплю воды, про двѣ натще. Особенно повинни тотѣ добре полукати губу, которѣ курили сигара або файку.

Вир. Чи и тотѣ, которѣ жвали тютюнъ или цыбухъ?

Отв. Видится менѣ, що нема нигде теперь такихъ дурныхъ и обридливыхъ христіанъ, щобы жвали тютюнъ или цыбухъ. А если бы где такі необачни христіане находились, то повинни бы передъ св. причастіемъ хоть черезъ пѣвъ години губу полукати, а по св. причастію жванія тютюну или цыбуха стеречись якъ огня и пекла.

Вир. А кѣлько разъ може ся чоловѣкъ за цѣлое жите причащати? Чи такъ само разъ, якъ ино разъ крестится и разъ миропомазується?

Отв. О нѣтъ, чоловѣкъ може приступати до св. причастія часто.

Вир. Якъ говорить о тѣмъ церковная заповѣдь?

Отв. Четвертая заповѣдь приказує: Каждого року хоть разъ около Великодня въ своей церквѣ сповѣдати ся и причащати ся.

Вир. Кто тримае ся тои заповѣди акуратно!

Отв. Лишь недбалі о свою душу христіане?

Вопр. А якъ дѣлають дбалі о свою душу христіане?

Отв. Они сповѣдаются и до Великодня, и по Великодни, и въ лѣтѣ, и въ осени, и въ зимѣ; въ своей церквѣ и въ другихъ церквахъ, досыть часто, щобы николи довго съ грѣхами не носитись, и щобы освящати себе якъ найчастѣйше принятіемъ найсв. Тѣла и Крови Іисуса Христа.

Вир. А якъ могутъ причащатись особы тяжко больні?

Отв. Хорымъ позваляе и велить церковъ нести найсвятѣйшіи Дары до ихъ домѡвъ, ажъ до ихъ постели.

Вир. Чи пѡдчасъ Службы Божой?

Отв. Нѣтъ. Оть поры до поры закладае священникъ пѡдчасъ св. Литургіи Божіи Дары до золотой (или золоченой) пушки, которая стоитъ въ цимборіи на престолѣ, щобы въ потребѣ можна зѣ ѡтси Божій Даръ взяти и хорому до дому занести.

Вир. Въ чемъ несе священникъ хорому Божій Даръ (св. Причастіе)?

Отв. Въ золотой (или золоченой) дароносицѣ и въ бурсѣ, т. е. въ такѣмъ епітрахили, до котораго пришта торбочка.

Впр. Якъ можна пѣзнати, що иде священникъ до хорого съ Божимъ Даромъ?

Отв. То можна пѣзнати дуже легко бо єсть тогда пріодѣтый священникъ и въ фелонь, а передъ нимъ видно паламаря или дяка съ засвѣченою свѣчкою въ лѣхтарни и съ дзвѣнкомъ. Священникъ и дякъ идуть (или ѣдуть) съ ѳткрытыми головами.

Впр. Що має здѣлати кождый, кто здыбле священника поспѣшающаго съ Божимъ Даромъ до хорого?

Отв. Має уклякнути (и, єсли єсть мужчина, капелюхъ зняти), перекрестити ся и змовити „Отче нашъ“ и „Богородице Дѣво“ о спасеніє души хорого.

Впр. Въ якій часъ повиннй прикликати священника съ Божимъ Даромъ до хорого?

Отв. Єсли кто хорый уже тыждень и бѣльше, до такого треба кликати священника чимъ найраньше, щобы и хорый мѣгъ причащатися по припису, натще.

Вир. Чи поїде священникъ до каждого хорого съ Божимъ Даромъ?

Отв. До кожного не поїде. Если хорый бувъ неморальный (публично знаный чужоложникъ), жиющий „на вѣру“, великій пияниця, знаный злодѣй, розбѣйникъ, безбожникъ, и не ходившій много лѣтъ до церкви, геретикъ, до такого поїде священникъ, щобы его высповѣдати, но Божихъ Дарѣвъ ему не принесе, бо недостойный онъ той чести, щобы ему яко публичному грѣшнику явную церковную честь дѣлати. Съ Божимъ Даромъ прійде священникъ тѣлько до знаныхъ побожныхъ и честныхъ христіянъ которіи церковь любили и до ней прилѣжно учащали. Публичного грѣшника поїде священникъ тѣлько сповѣдати.

ПАМЯТАЙ ДЕНЬ СВЯТЫЙ СВЯТКУВАТИ.

Въ однѣмъ французскѣмъ мѣстѣ живѣ швецъ Людви́къ Бертіе, котрый каждой недѣлѣ до полудня працювавъ въ варстатѣ. Напротивъ него мешкавъ побожный купецъ. Сей жалѣвъ надъ сусѣдомъ и его грѣхомъ, та радѣ бувъ якось тому зарадити. Разѣ стрѣнувъ шевця и слово по словѣ пытае, чому вѣнъ въ недѣлю и свято працюе.

— Що́жь маю дѣяти? — вѣдповѣвъ швецъ, — менѣ не те що вамъ. Вы, чоловѣкъ заможный, можете спочивати, а я — стѣлько дѣтей, ледви выкормлю! Що́жь бы то було, якъ бы я не пильнувавъ варстату? Крайна нужда!

— Купецъ якось не дуже тому вѣривъ.

— Знаете що — сказавъ по хвили намыслу — зробѣмъ умову. Вы на працюйте въ недѣлю черезъ пѣвѣрокъ и будьте всегда на Службѣ Бо-

жой и проповѣди, а я по пѳвроцѣ зверну вамъ всю страту, яку черезъ те понесете.

— Добре, вѳдповѣвъ швецъ, все то приятнѣйше пѳйти до церкви и спочивати, якъ сидѣти при варстатѣ. Коли менѣ звернете страту, то згода!

Минувъ пѳврѳкъ. Швецъ додержавъ слова, нѣколи въ недѣлю не працювавъ, лише бувъ на Службѣ Божѳй, проповѣди и на вечѣрни.

И купецъ додержавъ слова. Взявъ два дукаты на зворотъ втраты и пѳшовъ до шевця.

— Що вамъ буде належало ся?

— спытавъ привытавшись.

— Менѣ ничъ, але я вамъ буду виненъ, вѳдповѣвъ господарь.

— Якто?

— Щиру правду вамъ кажу! Вы менѣ ничъ не виннѣ, лише я вамъ, бо на святкованю недѣлѣ я не втративъ, а заробивъ.

— Мило менѣ сховати два дукаты до кешенѣ, але ще милѣйше чути тѣи

слова. Будьте ласкаві, скажѣть, якъ то ся стало? — попросивъ утѣшенный купецъ.

— Проста рѣчь. Поки не ходивъ я на науки церковнѣ, попадавемъ щодня въ велику злѣсть. Въ злости я тавъ шкѣру, псувавъ начиня, нищивъ готову роботу, а бодай разъ въ рѣкѣ тяжко єѣ вѣдхорувавемъ. Теперъ я пѣзнавъ, що чоловѣкъ дуже часто несправедливо на другихъ гнѣває ся а и такъ, коли гнѣвъ прийде, я вже умѣю єго здусити. Черезъ то само я вже далеко бѣльше скориставъ, чимъ давнѣйше — недѣльнымъ зарѣбкомъ. Та сей зарѣбокъ я можу вамъ звернути, але я зъ вашої рады маю другу користь, котрої я вамъ не въ силѣ звернути. Вѣдъ коли я ходжу до церкви, жию въ щастю зъ женою. А давнѣйше не такъ було. Бувало най она спротивить ся менѣ въ найменшѣй рѣчи, то вже мала ся бѣдна мала!... неразъ люди збѣгали ся и насъ розривали. Теперъ виджу, що неразъ

она лѣпше порадить вѣдѣ мене, а зновѣ коли я знаю, що мое лѣпше, то умѣю ю спокѣйно о тѣмъ пересвѣдчити. — Огъ и зажили мы въ любви, а я ажъ теперѣ бачу ясно, якій я скарбъ маю въ хатѣ! — Закѣнчивъ, цѣлуючи щиро жѣнку въ лице.

Жѣнка засоромлена сховала ся до другої комнаты, але не мала чого ховати ся! Купецъ и такъ ничъ не бачивъ, бо его очи зайшли слезами радости.

Двѣ товаришки.

Бувъ краснѣй погѣднѣй лѣтнѣй день — недѣля — по святѣмъ Петрѣ.

— Ой еще далеко до вечера! — сказала Анна до своей товаришки Олены, выйшовши по скѣнченю Вечер-

нѣ зъ дому божого. Куда теперь поїдемо?

— Та куда-жь бы — сказала цѣ-каво Олена — якъ не на танецъ, отъ-тамъ коло коршмы, куда и другіи пошли, щобы изъ замолоду доки ноги та руки здоровіи служатъ, а румяне та гладоньке личко парубкѣвъ до себе вабитъ, до волѣ нагулятись, бо на що жъ иншого сей часъ ужіємъ?

— Ой...й, встыдайся таке говорити сказала покѣрно Анна — тажъ мы прецѣнь еще не давно ходили до школы, не такъ якъ другіи що то тѣлько въ тѣмъ щастѣ свое видять. Богъ намъ не давъ красніи та здоровіи члены тѣла на такіи пустіи та небезпечніи надъужитя, но до выповнюваня Его святой волѣ. Борони Господи, щобы мы мали ити на таке неприличне збѣговиско, где злый духъ верхъ водить. Онъ готовъ и на нашу невинность сѣтъ заставити, неприличными, гидкими та прелестными словами. Отъ лучше знаешь що Оленю?!

— Та що такого? — спыталась Олена.

— Красше мы зробимъ — сказала Анна радѣстно — если пойдѣмъ нарвати чудныхъ цвѣточкѣвъ, що генъ на зеленѣмъ поли всѣляко зацвили, та сплетемъ зъ нихъ красненькѣ вѣночки и поставимъ на той святой крестъ, що стоить при нашѣй дорозѣ, онъ бо, якъ ѣтси бачишь, такой нагѣй, а Іисусъ на немъ бѣдный та счорнѣлый, головку склонивъ — уберѣмъ его, та красненько будемъ спѣвати, до нашей Опѣкунки въ небѣ, Пречистой Дѣвы Маріи...

— Та, хѣба потому — сказала неохотно Олена — бо я теперь надѣюсь..., и побѣгла чимъ скорше за дригими дѣвчатами, оставивши свою товаришку Анну, навѣтъ недоказавши слова.

— Богъ знае чого она надѣется, думала засмученна Анна надъ зрадою своеѣ неотступной до сего часу товаришки Олены и звернула въ бѣкъ

свою дорогу, просто на широку леваду, на котрої цвили рѣзнобарвнї зѣля. Нарвала она ихъ спору вязанку, занесла недалеко до родительского дому, тутъ додала еще хрещато зеленого барвѣнку и дещо цвѣтокъ изъ своего власного зѣльника и съ своимъ меншимъ братчикомъ зачала плести три краснї вѣночки, въ тѣни розкошной яблѣнки, котра гейбы ихъ за тоє сердечно обнімала, нагинаючи до долу въ округъ свои галузки. По скѣнченю работы, занесла она съ братчикомъ вѣночки пѣдъ крестъ, а представивши до него драбинку — котру также була съ собою принесла — украсила его благовоннымъ зѣлемъ. Приглядалась она еще якїйсъ часъ украшеному кресту а помолившись, вернула съ своимъ братчикомъ въ невинности съ чистымъ серденькомъ до дому. Та отъ небавомъ и вечеръ зближився.

Теперь скажу вамъ, що сталося съ Оленою, котра не хотѣла послухати найкраснѣйшой рады своей

товаришки Анны а побѣгла межи злу компанію, оставивши єю самотною, надѣючись — якъ сама казала — послушайте чого:

— Межи танцюючими парѣбками, где въ тѣмъ часѣ власне стояла Олена съ другими дѣвчатами, повстала пѣдъ вечеръ бѣйка и оденъ парубокъ якось вырвавшись, утѣкаючи зъ тои проклятои галабурды, ударивъ нехотячи Олену рукою такъ по правѣмъ лицу, що оно ѣтъ пазурѣвъ ѣтразу кровю залялось. Бѣдна — бо не послушна Олена зѣ встыдомъ окровавленна зачала бѣгчи скоро до дому — але на тѣмъ єще не конецъ: Коли она такъ ѣтбѣгла ѣтъ того плюгавого мѣстця, ледво кѣлькадесять крокѣвъ, безъпритомна зѣ страху и встыду, надѣйшла на пасучого ся на толоцѣ коня, котрый обернувшись, укусилъ Олену въ лѣве лице и такъ тяжело его скалѣчивъ своими зубами, що она на мѣсци безъ притомности упала, крикнувши тѣлько: Ой, Анночко!.. але Анны не було...

Аѣ. Гаврылюкъ.

■ Для старыхъ и молодыхъ.

Первымъ правиломъ нашего дѣланія то должно бути: Такъ уповай на Бога, якъ колибъ ввесь плодъ твоей працѣ тѣлько ѡтъ Бога, а совсемъ не ѡтъ тебе залежавъ; при тѣмъ однакъ докладай всѣхъ усилій и то такъ пильно, якъ колибысь самъ усьо, безъ помочи Божой мавъ довершити.

Св. Игнатій.

* * *

Всегда повиннисьмо пѣдозрѣвати вымѣвки власного тѣла, оно бо звычайно слабосильностію оправдуе свою ѡтразу до працѣ.

Св. Игнатій.

* * *

Денекотрѣ терпѣнія нашѣ pochodять ѡтъ насъ самыхъ, денекотрѣ ѡтъ ближнихъ, а иныѣ ѡтъ самого Бога. До первого рода належать тяжкіи покуты, до второго переслѣдованія дѣзнаній ѡтъ безбожныхъ людей, а до третого наказанія Божой справедливости. Першѣ повинні мы охочо

на [себе принимати и складата ихъ въ жертвѣ, другіи повинні мы съ терпеливостію, а третіи безъ нарѣканя и съ благодарностію зносити.

Св. Вернардъ.

Если безбожный каяти ся буде за всѣ грѣхи свои, якихъ допустивъ ся и буде заховувати всѣ заповѣди мои, и буде дѣлати судъ и справедливѣсть, житиѣмъ жити буде и не умре.

Пророкъ Езекииль.

*

*

*

Слезы покаянія, суть неначе родомъ крещенія. Понеже Тайны крещенія повторяти не можна, а потреба частого очищеня всегда дае ся чути, мусимо протое слезами покаянія душѣ нашѣ зъ брудѣвъ грѣховныхъ очищувати. При первѣмъ крещенію, уживае ся воды на внѣ, при другѣмъ же, — то есть въ Тайнѣ покаянія — на внутрь и черезъ Тайну покаянія одежда душѣ нашей побѣліе якъ снѣгъ, а лице наше сіяти буде якъ солнце...

Св. Вернардъ.

食料の消費と環境問題

RECEIVED 1964 OCTOBER 20 COPY 174-123-0

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

On the other hand, the

[illegible]

1945-1946

Y-1 and Y-2 are the same as Y-1.

1950-1951

1. *Содержание*

1. The first step is to identify the problem or question that needs to be addressed. This involves understanding the context and the specific requirements of the task.

[illegible]

1. The first step is to identify the problem or question that needs to be answered. This involves understanding the context and the specific requirements of the task.

8911141503 03 15

[Faint handwritten notes at the bottom of the page]

[illegible]

U.S. DEPARTMENT OF AGRICULTURE

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

日期: 1994年11月14日 地点: 北京 姓名: 王明 性别: 男 年龄: 35 职业: 教师

1990

NOVA 米 田 田 田 田 田

姓名：王强 性别：男 年龄：28岁 职业：教师

... ..

1961

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

Книжочки мисійні

**виходять точно кожного мѣсяця. Цѣна 3 кр.
Сотка книжочокъ зъ минувшихъ лѣтъ 2 зл.
Оправні рѣчники 50 кр.**

Театральна бібліотека „Посланника“:

**Нѣчь Вишлеемска, ораторія 30 кр.; вѣты
до ней 25 кр., Св. Николай на Руси. 20
кр., Выворожили. 20 кр., Три брати 20 кр.,
Пекло въ хатѣ. 20 кр., Образки драматич-
ні. 20 кр., Перехитрила. 20 кр. Іосифъ
въ Єгиптѣ 30 кр.**

БИБЛІЯ старого и нового завѣта
въ 50 кольоровыхъ
образкахъ 1 зл. 50 кр.

**Збѣрникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нѣтами. 3 выпуски по 10 кр.**

Молитвы щоденні

съ додаткомъ катехизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр.

Образки „Посланника“

по 1 кр. Сотка 80 кр. Менші 50 кр.

МОЛЕБНІ ЧАСЫ.

**Молитвы щоденні въ пѣсняхъ съ нѣтами
10 кр.**

**Боянѣ. Збѣрникъ рускихъ квартетѣвъ
(50 пѣсень) 1 зл. 50 кр.**

Всѣ книги церковні можна у насъ получить.

РѢкъ 1902.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число семе.

Накладомъ свящ. Л. Джулынського

РЕДАКТОРА „ПОСЛАНИКА“.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІЙ“

выходять кожного мѣсяця и коштують рѣчно:

по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.

❖ Менше якъ 5 не посылає ся. ❖

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНСЬКІЙ

Редакторъ „Посланника“

и „Книжочокъ мисійныхъ“

въ ЛАПШИМЪ ПОЧТА ВЕРЕЖАНЬ

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Зъ печатнѣ Н. Джулынського.

пѣдъ управою І. Лазора.

1902.

Шайсвятѣйша Родина.

Молитва до Пречистои.

Маріє, вставъ ся за нами!
Коли жите значитъ ся намъ крестами;
Коли для насъ тревоги дни настануть,
Коли зъ очей намъ слезы горя кануть,
А шляхъ застелить ся тернами —
Маріє, помѣчнице наша, вставъ ся за
нами!

Маріє, зглянь ся надъ нами!
Коли дни нашѣ терниѣня днями;
Коли уляжемо важкимъ недугамъ;
Коли смерть грозитъ нашимъ рѣ-
днымъ друзьямъ;
Коли останемо ся сиротами, —
Маріє, пораднице наша, зглянь ся
надъ нами!

Маріє, вставъ ся за нами!

Коли душа упаде пѣдъ грѣхами;
 Коли на насъ нашла Богъ кары лютѣ;
 Коли не смѣемъ свѣтомъ позабути
 Молити Бога грѣшными устами, —
 Маріє, заступнице наша, вставъ ся
 за нами!

В. III.

Предбрачная катехизація.

Помѣщає Г. А. П.

(Продолженіе).

В о п р. Що мусить кождый христіянинъ конечно напередъ здѣлати, если хоче причаститись найсв. тайнѣ Тѣла и Крови Спасителя?

О т в. Кождый вѣрный мусить напередъ исповѣдати ся.

В о п р. Чи, сповѣть есть тоже тайною,

Отв. Такъ есть, сповѣдь есть четвертою св. тайною.

Вопр. Кто установивъ св тайну исповѣди?

Отв. Нашъ Спаситель Іисусъ Христосъ по своемъ воскресенію. Явившись апостоламъ сказавъ Іисусъ : „Пріймѣть Духа святого; кому вы грѣхи отпустите, отпустятся имъ, а кому задержите, тому задержатся.“ Тыми словами установивъ Іисусъ сповѣдь.

Вопр. Для кого установивъ Іисусъ сповѣдь?

Отв. Для всѣхъ христіянъ, котрі по св. крещенію власными грѣхами согрѣшили.

Вопр. Чи св. тайна сповѣди есть дуже важною тайною?

Отв. Св. тайна сповѣди есть не только дуже важною, но и конечною (необходимою) тайною, бо если бы ся люде не могли позбути тыхъ грѣхѡвъ, котрі зрѡбятъ самі по креще-

нію, то не ввійшли бы ніколи до неба.

В о п р. А чи можна бы ся грѣха первородного высповѣдати?

О т в. О нѣтъ; грѣхъ первородный можна умыти тѣлько черезъ св. крещеніе, а до сповѣди належать лишъ грѣхи по крещенію здѣлані, и въ загалѣ може ити до сповѣди лишъ крещеный чоловѣкъ.

В о п р. Якъ называемо тайну сповѣди еще иначе?

О т в. Сповѣдь можна назвати еще тайною покаянія, или тайною покуты.

В о п р. И що есть властиво тайна покаянія, или сповѣди?

О т в. Тайна покаянія есть такою тайною, въ котрѣй священникъ въ имя Бога ѡтпускае грѣшникови грѣхи, если ѡнъ за нихъ щиро жалуе, ихъ сповѣдае ся и за нихъ Богу добрыми дѣлами угодити хоче.

В о п р. Що має кающій ся грѣшникъ при сповѣди сповнити, щобы була его сповѣдь добра и для него спасительна?

О т в. Їнѣ мае сповнѣти пять частей сповѣди, а именно: 1) чнѣ повиненѣ до сповѣди приготовить ся черезъ точный обрахунокъ грѣхѣвъ; 2) чнѣ мае за свои грѣхи каяти ся; 3) чнѣ повиненѣ собѣ постановити бѣльше тыхъ грѣхѣвъ не повторяти, т. е. поправити ся; 4) чнѣ мае передъ священникомъ всѣ грѣхи высказати и описати и 5) мае приняти та чтслужити покуту, щобы нею Богу за грѣхи угодити.

В о п р. Що то значитъ зрѣбити обрахунокъ грѣхѣвъ?

О т в. То значитъ: застановити ся надъ собою, чи лежать на душѣ якѣ грѣхи, чи нѣтъ а если лежать якѣ грѣхи, то якѣ и кѣлько ихъ есть.

В о п р. А що есть грѣхъ?

О т в. Грѣхъ есть то добровѣльне переступлене Божой заповѣди. Маемо Божихъ заповѣдей десять и маемо многѣ законы (права), котрѣ оголосила намъ св. Церковь, черезъ

Божого Сына, Іисуса Христа, установлена, а кто изъ людей супротивляется поодинокимъ или всѣмъ тымъ заповѣдямъ (законамъ, правамъ), добровѣльно, чи то мыслями, чи то словами, чи то дѣлами, має грѣхъ.

В о п р. Чи грѣхи всѣ однаково великѣ и небезпечнѣ?

О т в. Нѣтъ: есть грѣхи великѣ (смертельнѣ), и грѣхи малѣ (простительнѣ).

В о п р. Котрѣ грѣхи называются смертельнѣ (великѣ)?

О т в. Такіѣ грѣхъ, хогъ бы и оденъ, за котрый понавъ бы чоловѣкъ въ пекло, если бы передъ смертію его не высповѣдавъ ся, называе ся смертельнѣ.

В о п р. Чи треба стеречи ся лишъ грѣха великого?

О т в. Треба стеречи ся не тѣлько грѣха великого, но и малого, бо легковажене грѣха малого приводитъ чоловѣка звычайно до грѣха великого. Кто легковажитъ собѣ неприличнѣ

(непризвоитѣ) жарты съ женщинами, тотъ попадае скоро въ грѣхъ противъ шестой или девятой заповѣди..

В о п р. Чи треба сповѣдати ся и малыхъ грѣхѣвъ?

О т в. Треба сповѣдати ся и малыхъ грѣхѣвъ бо и черезъ малѣ грѣхи тратимо Божу ласку, а буває и такъ, що часто повторяющи ся легкѣ грѣхи тяжкими стають ся.

В о п р. Що то значить каяти ся за свои грѣхи? Чи то значить жаловати за ними?

О т в. Каяти ся за грѣхи значить жаловати себе за то, що чоловікъ грѣхѣвъ допустивъ ся.

В о п р. Чи жаловати себе за грѣхи значить жаловати себе за то, що чоловікъ попавъ черезъ грѣхъ въ терпѣнє, въ ганьбу, неславу и кару?

О т в. Вѣрно черезъ грѣхи жаловати и за тото, но властиво, если хоче грѣшный чоловікъ переблагати Бога, назадъ ласку Его доступити, и жити въ будуще безъ грѣха, то

повиненъ ѡнъ каяти ся за грѣхи длятого, що ними найсвятѣйшого, найдобро-тлившого Бога прогнѣвивъ.

Вопр. Чи має грѣшникъ свои грѣхи на сповѣди самъ повѣдати, чи має священникъ о его грѣхи выпитовати?

Отв. Каждый грѣшникъ має такъ добре приготовитись до сповѣди, щобы самъ грѣхи свои мѡгъ повѣдати, а доперва потѡмъ може еще просити, священника, щобы тотъ ему еще гдѣ-якѣ грѣхи пригадавъ

Вопр. А що становить покуту за грѣхи? Чи задае священникъ чоловѣку кару за грѣхи?

Отв. Коли пѡзнае священникъ, що сповѣдающій ся грѣшникъ хоче изъ злой дороги стати на дорогу правды, и хоче выйти изъ Божого гнѣву и дѡстати ся въ Вожу ласку, то задае ему по к у т у, т. зн. велить ему такѣ дѣла творити, щобы ними, яко добрыми дѣлами вырѡвнавъ

здѣланъ злѣ дѣла (грѣхи), и щобы
 ѡтбувъ часть належащѣй ся ему кары
 за грѣхи.

В о п р. Чи кающому ся грѣшн-
 кови ѡтпускае Богъ и грѣхи и кары
 за грѣхи?

О т в. Вѣчну кару прощае Богъ
 каущему ся разомъ съ грѣхами, но
 кару дочасну (временну) не прощае
 Богъ всегда.

В о п р. Котра кара называе ся
 временною (дчасною)?

О т в. Карою временною называе
 ся тота, котру або тутъ на земли,
 или въ чистилищи перетерѣти му-
 симо.

В о п р. Якъ належитъ сповнити
 покуту?

О т в. Такъ и тогды якъ припише
 священникъ, бо если бы кающій ся
 сповнявъ покуту по своему, коли ему
 захочеть ся, то показавъ бы себе
 непослушнымъ и гордымъ, а такому
 Богъ противить ся.

В о п р. Чи мае кающій ся спов-

нити лишъ тоту покуту, котору за-
давъ ему священникъ?

Отв. Кромѣ покуты наложеної
священникомъ, повиненъ кающій ся
накладати на себе еще самъ добро-
вѣльно покуту, щобы тымъ способомъ
показавъ, якъ онъ за свои грѣхи
сердечно кае ся и якъ дуже хоче
поправити ся, Кто умѣвъ грѣшити,
Бога гнѣвити, тотъ най умѣе и ѡт-
повѣдно покутовати, Богу угодити.

Вопр. Не знаєте кого изъ цер-
ковной исторіи такого, що много грѣ-
шивъ и рѣвно много покутовавъ?

Отв. Знаємо, н. пр. св. Магда-
лину и Марію Египетскую. Они по-
кутовали за свои грѣхи многі лѣта,
до смерти тяжко, и зѣстали за то
святими.

Вопр. Чимъ кѣнчить ся сповѣдь?

Отв. Розрѣшеніємъ или нероз-
рѣшеніємъ

Вопр. Коли розрѣшає священ-
никъ сповѣдающаго ся?

Отв. Коли видить священникъ,

що грѣшникъ до сповѣди належито приготувивъ ся, грѣхѣвъ своихъ щиро кае ся, хоче поправити ся и съ покурою покуту принимае, тогда говоритъ надъ нимъ молитву, которою въ имя св. Тройци, властію ѡтъ Іисуса Христа собѣ данною, ѡтъ всѣхъ высказанныхъ грѣхѣвъ его увѣльняе.

В о п р. А коли не розрѣшае священникъ сповѣдающаго ся?

О т в. Тогда, коли есть у него задержанный грѣхъ, или коли не обѣщае грѣшникъ поправы и не хоче принять покуты.

В о п р. Що то есть задержанный грѣхъ?

О т в. Меже смертельными грѣхами есть кѣлька такъ дуже тяжкихъ, що велить Епископъ священникамъ ѡтъ тыхъ грѣхѣвъ не розрѣшати.

В о п р. Чи грѣшники допустивші ся задержаного грѣха не могутъ достигнути ѡтпущенія грѣху?

О т в. Могутъ, но они мусять ити сповѣдати ся или до Епископа

или на отпуствове мѣстце, или мусятъ черезъ священника подавати безименно до Епископа, щобы Епископъ давъ власть священнику ихъ розрѣшити.

В о п р. Чи знаєте якѣ задержаніи грѣхъ?

О т в. Знаемо; на прим. побите отца, матери, подпалене хаты, умышленне убійство и пр.

В о п р. Чи може ити нерозрѣщенный грѣшникъ до св. Причастія?

О т в. Не повиненъ, бо еслибы поїшовъ, затягнувъ бы новый смертельный грѣхъ. Не даромъ кличе священникъ передъ св. причастіемъ: Со страхомъ Божиимъ и съ вѣрою приступите.

В о п р. На що повиненъ сповѣдаючій ся при концѣ дуже уважати?

О т в. Чи священникъ его отъ грѣхѣвъ розрѣшае, чи нѣтъ.

В о п р. А чи чули вы що о сповѣди святотатской?

О т в. Чули. Если кто при сповѣди нарочно грѣхъ смертельный не

скаже (затаить), того сповѣдь есть вся непожиточна и называе ся она святотатска (святотатская) для того, що черезъ затаеніе грѣха святѣсть сповѣди выкрадае ся. А кто святотатскою сповѣдею сповѣдавъ ся а потѣмъ еще и до св. Причастія пѣйшовъ, тотъ причащавъ ся вмѣсто на свое спасеніе — на свое осужденіе (погибель).

Огъ одного и другого да сохранитъ Господь каждого!

Св Іосифъ, пѣтрѣнь умираюицѣ.

Якъ довго чоловѣкъ тѣшитъ ся щастемъ и має всего подостаткомъ, тогды не потребуе вѣнъ шукати пріятелѣвъ, они саміи его знайдуть. Але коли лишъ чоловѣка щасте опустить, сейчасъ вѣдсувають ся вѣдъ него пріятелѣ и удають, що его цѣлковито не знаютъ. Се стверджае щоденне досвѣдчене.

Правда, суть и щирі приятелѣ, однакъ жаденѣ зъ нихъ не есть въ силѣ помочи въ послѣднѣй годинѣ нашего житя, въ хвили смерти, коли то власне чоловѣкъ потребуе наибольше помочи. Умирающій самъ мусить перенести на собѣ страшну тревогу зближающей ся смерти; вѣкъ мусить самъ — опущеный вѣдъ всѣхъ — вступити на непевну дорогу до вѣчности. Дятого то смерть есть зѣ всѣхъ рѣчей найстрашнѣйшою. Страшною есть она, коли умирающій гляне на минувше и теперѣшне свое житє, бо бачить лишь грѣхи; страшною есть она, коли гляне въ будучнѣсть, бо бачить судъ божій; страшною есть зъ взгяду на тое все, що она умирающого окружає! Бо и щожь то значить вмерти? Вмерти значить на всегда розстатись зъ цѣлымъ свѣтомъ: полишити родичѣвъ, родину, приятелѣвъ, знакомыхъ, маєтки, достоинства, роскошѣ. Вмерти значить

бачити огиднôсть грѣхôвъ и вôдчути на собѣ цѣлу ихъ вагу. Вмерти значить перейти до страшной вѣчности, где вже нема часу заслужити собѣ на животъ вѣчный. Вмерти значить пережити той часъ, въ котрôмъ діаволь напруживъ всѣ свои силы, щобъ душу пхнути въ впропастъ пекольную. Вмерти значить въ кôнці, стати на судъ божій, котрый на вѣки порѣшить судьбу.

Що за страшна година! И щожъ намъ есть въ силѣ тогды помочи? Чи може свѣтъ зъ своими добрами? Нѣ, добро дочасне не лишъ що не въ силѣ вôдвернути вôдъ насъ смерти, але навѣтъ єи осолодити. Може тѣ, для котрыхъ мы посвятили цѣле наше жите т. є. жена и дѣти? Жадне зъ нихъ не зможе намъ тогды помогчи, противно ихъ присутнôсть еще збôльшає нашъ бôль. Всѣ плачуть, заводять надъ умирающимъ, але єму помочи, єго тревогу зменшити, єму товаришити до вѣчности и за нимъ вста-

витись у божественного Судіѣ — сего нѣхто зъ людей не може.

О еслибъ мы вмѣли належито поняти якъ страшною есть година смерти, мы бы сейчасъ зачали якъ найпревнѣйше почитати и любити того, котрый намъ тогда може дѣйстви помочи. Найбольшимъ помѣчникомъ въ годинѣ смерти есть побѣда І. Христа и Пр. Дѣвы Маріи, св. Іосифъ такъ, що той, котрый здобувъ собѣ Его ласку, може супокійно и радѣстно замкнути свои очи на вѣки.

Що св. Іосифъ може намъ дуже много помочи такъ вообще, якъ особливо въ годинѣ смерти, о томъ переконує насъ головно: в ѣдно шене св. Іосифа, до І. Христа и Пр. Дѣвы Маріи. Св. Іосифъ есть опѣкуномъ І. Христа, котрый намъ выслуживъ всѣ ласки а зарозомъ есть чистымъ мужемъ царицѣ неба Преч. Дѣвы Маріи, черезъ руки котрой Г. Богъ дає намъ всѣ ласки; зъ тыхъ отже двохъ причинъ має св.

Іосифъ всѣ ласки до розпорядимости. Бо чижь можна бы припустити, щобъ такъ добре дитя якъ І Христось своему доброму опѣкунові а такъ добра жена якъ Преч. Дѣва Марія своему вѣрному мужеві вѣдмовили ласкъ, о котрѣ Вѣнъ с. є. св. Іосифъ просить для тыхъ, що Ёго правдиво почитають?

Для того то почитатель св. Іосифа згинуті не може; вѣнъ може надѣятись вѣдъ него всякої помочи вже въ житю а тимъ бѣльше въ годинѣ смерти. Бо на щожє бы намъ ся придало, если бы насъ св. Іосифъ хоронивъ передъ нещастями за житя а тогды, коли стоимо на березѣ до вѣчности не хоронивъ насъ передъ силою дѣвольскою?! Розумъ веказує, що такъ бути не може!

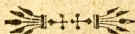

Наглядный образъ розтаючої ся души зъ тимъ свѣтомъ знаходимо въ

исторіѣ про жидѡвъ, коли они выйшовши зъ Єгипту прибули надъ береги Червоного моря. Всѣ они були тогда въ великоѣ тревозѣ и въ якъ наибольшѡй нуждѣ; позаякъ коли глянули передъ себе, то бачили незглубиме, безкрайне море, котре имъ грозило смертію а коли глянули взадъ, то бачили царя єгипецкого Фараона, котрый гнавъ за ними зъ своимъ величезнымъ войскомъ. Имъ грозила отже страшна смерть. Тогда взявъ Мойсей свою палицю, протягнувъ руку надъ море, а вода розступила ся такъ, що Израильтяне могли сухою стопою перейти. — Въ подѡбноѣ нуждѣ и тревозѣ знайдемо ся мы всѣ въ годинѣ смерти, коли то мы будемо мусѣли ити въ незнану намъ крайну вѣчности, коли то прибувши на береги вѣчности, передъ собою ничь иншого не узримо, якъ лишъ безмѣрне море вѣчности а за нами грозяче намъ пекло; передъ собою незглубиме море суду божого, якъ

каже Давидъ: „Судьбы твоя бездна многа“ (Псал. 35, 7) а за нами жите повне грѣхѡвъ. Що за страшне небезпеченство! Якій страхъ и тревога огорне тогды бѣдне людске сердце! А прецѣнь и тогды не боить ся смерти прадивый почитатель св. Іосифа, заякъ при воротахъ до вѣчности сидить св. Іосифъ, щобы своихъ побожныхъ почитателѣвъ впровадити до вѣчної славы.

Іосифъ Выгнаньскій
сотруд. Джурина.

Забытки поганьства въ нашихъ релігійныхъ обычаяхъ.

Найнепріятнѣйшимъ забыткомъ поганьства при нашихъ релігійныхъ звичаяхъ суть заводы, крики, ломане рукъ, и пр. при похоронахъ. Дѣлае оно дуже непріятне впечатлѣне на

истинного христіянина, бо єсть оно противне самѣй христіаньскѣй вѣрѣ. Читаємо въ посланію св. апостола Павла въ 1. посл. къ Солуняномъ: „Братіє не хочу васъ не вѣдѣти о умершихъ, да не скорбите, якоже и прочіи не имущіи упованія. Аще бо вѣруємъ яко Іисусъ умре и воскресе, тако и Богъ умершыхъ въ Іисусѣ приведетъ съ нимъ.“ Словами тими навчає насъ св. апостоль, щобы христіяне не послѣдовали звичаямъ поганьскимъ, котрі звичайно по смерти своихъ сродникѣвъ страшно заводили, кричали, волосе рвали, головами товкли, а коли самі тыхъ дурачествъ не могли доказати, то наймали собѣ такі бабы, що звали ся плачками, абы они плакали и заводили, и тымъ показували, яку любовь мали небѣдники въ родинѣ и въ громадѣ. Погане не мали належитого понятія о будущѣмъ позагробовѣмъ

житю. Для нихъ всьо кѣнчилось съ тымъ житемъ; то и не диво що они такъ скорбѣли. розлучаючись со своими сродниками — знакомыми на вѣки. Однакъ у насъ должно иначе обходити ся при похоронахъ, и такихъ непотребныхъ комедій мы должнѣ уже выречись. А то неразъ якъ вчуе чоловѣкъ такий крыкъ и ляментъ пѣдчасъ похорона, особливо на селѣ, то впадае въ страхъ, бо неразъ може собѣ подумати чужій чоловѣкъ, коли бы се учувъ, що то где палить ся или кто кого забивъ, або щось надзвычайного сталося.

Мы вѣримо, що Іисусъ воскресъ и мы воскреснемъ до вѣчного житя: мы зъ нашими сродниками не розлучаємо ся на вѣки, но на короткій часъ, тому и скорбъ наша не повинна бути така велика, и на пѣвъ поганьска. Мы можемо заплакати по нашѣмъ умершѣмъ, но заплакати щиро, тихо, дати волю серцю, але не кричати по поганьски, не лицемѣри-

ти, и не выставляти себе на смѣхъ всѣмъ розумнымъ людямъ. Но у нашихъ селянъ такъ вкоренивъ ся той звичай, що тяжко его выкоринити, а если случить ся що отецъ умре, а доня не заплаче „ой мѡй татуненку що вы тамъ будеде ѣстоньки, що питоньки, въ чѡмъ ходитоньки и т. д.“ то уже кѡлька недѣль даже пѡдчасъ Службы Божой въ церквѣ будутъ бабы показувати пальцемъ и говорити о нѣй. Есть бо межи народомъ тое сѹевѣріє, що такій плачь душамъ помагає.

Вынесутъ трупа зъ хаты, священникъ начне читати Евангеліє, ба не дадутъ. бо кричатъ на весь голосъ. Тогда ажъ люде ихъ ѡтриваютъ ѡтъ трумны, ѡтпихаютъ, неразъ и зневажаютъ, закимъ священникъ зможе перечитати Евангеліє. Черезъ дорогу то саме дѣє ся, а кто бы думавъ що се поправдѣ у нихъ такій жалъ и скруха за умершимъ, однакъ въ церквѣ перестаютъ йойкати, отже видко

що то все лишъ для людского ока и дуже часто сердце мало що або и цѣлкомъ не чувствовало. При гробѣ зновъ то начинае ся, и будьто изъ жалю, рвуть ся скакати въ гробъ, що ажъ ихъ вздержують, не пускають.

Шкода, най бы ихъ пустили, а побачили бы, що они не скочать, що то все тѣлько чиста комедія, бо такъ безумнѣ они не суть.

Инакше представляютъ ся намъ похороны у людей свѣтлыхъ, у которыхъ нема поганьскихъ забобонѣвъ. Тамъ плаче такожь жена за чоловікомъ, плаче слезами и цѣлымъ сердцемъ, но не кричитъ на весь голосъ щобы ажъ всѣ люде знали, но тихо, поважно и супокѣйно. Ба видимо и простыхъ нашихъ селянъ истинно любившимъ своихъ покойникѣвъ, не разъ съ тихимъ плачемъ и смуткомъ, а власне тамъ где не було любви, видимо таку комедію, що ажъ похрипнуть изъ крику и то все по пя-

ному, и послѣ похорона нѣбы для потѣхи въ смутку предающихъ ся скверному піяньству. Если бы Христосъ или апостолы востали межъ насъ и увидѣли таке лецимѣрѣе, и такій чисто поганьскій звычай, они не пѣзналибъ въ насъ своихъ учениковъ, анѣ края христіянського.

Даже сами нехристы, якъ жидаы поважнѣйше заховують ся при своихъ похоронахъ. И у нихъ любятъ ся и то лучше якъ у насъ, бо где кто чувавъ, щобы жидъ побивъ такъ тяжко свою жену, якъ то неразъ трафляе ся середъ нашихъ селянъ, що ажъ въ судъ одно другого позывае, а таки на ихъ похоронахъ тихо.

То все христіяне закинѣмо! Плачемъ, заплачмо собѣ тихо, поважно, а не лицемѣрно. Не кричѣмъ на весь голосъ, бо то по поганьски, небѣщика симъ не збудимо, а не даваймо достоинства нашего и вѣры нашої христіянської на смѣхъ.

Ст. Д. Вербовый.

НАШЬ ОБРЯДЪ.

Юліянь Дзеровичъ.

(Дальше).

6. Обнажене голсы.

109. Пыт. Що маємъ зауважати що до покритя головы въ церквѣ?

Вѣдп. Мущины*) нѣколи не смѣють бути въ церквѣ зъ накрытою головою; жѣнки могутъ бути пѣсля темерѣшного звычайу якъ хотять або зъ вѣдкрытою головою, або и въ хусткахъ, завояхъ, канелюхахъ.

110. Пыт. На чѣмъ опираєсь тое резпоряджене и той звычай?

Вѣдп. Такій приказъ давъ св. Ап. Павло, пишучи до Коринтіянь (I. Кор. 11): „всякъ мужъ молитву дѣя или пророчествуяй накрытою главою, срамляетъ главу свою. И всяка жена молитву дѣющая или пророчествующая откровенною главою, срамляетъ главу свою.“

*) Священники могутъ бути въ митрѣ або колаку, сли тѣ накрятя належать до богослужебныхъ одежій; войско тѣлько въ службѣ не смѣе чакѣвъ скидати зъ головы, впрѣчѣмъ все здѣймає шапки,

111. Пыт. Що означають тї слова Апостола?

Вѣдп. По словамъ Апостола має мужъ явитись передъ Богомъ яко володѣтель земли, а покрыте головы (давнѣйшими часами) уважалось за знакъ пѣдчинености. Жена — противно на знакъ пѣдчинености своему мужови и на знакъ своєї покорности и скромности покрыває голову.

112. Пыт. А чому въ старѣмъ завѣтѣ и у язычникѣвъ, такожь и у теперѣшнихъ жидѣвъ що до покрыта головы єсть вѣдмѣнный звичай?

Вѣдп. Жиды и язычники покрывають свою голову на знакъ смиренности, якобы не смѣли пѣднести свѣй вѣзѣръ до Г. Бога.

7. Знакъ св. креста.

113. Пыт. Чи обычай знаменати себе крестомъ св. єсть давный?

Вѣдп. Обычай сей походить єще зъ часѣвъ апостольскихъ, бо о тѣмъ выразно пише писатель зъ II. столѣтія Тертуліянъ и св. Василій.

114. Пыт. Котрою рукою робить ся знакъ креста святого?

Вѣдп. Знакъ креста святого робить ся правою рукою.

115. Пыт. Чи знакъ креста святого бувъ по всѣ часы одинаковый?

Вѣдп. Нѣ; бо а) въ першихъ часахъ знаменовали лише чоло великимъ пальцемъ правою руки, щобы немовъ тымъ способомъ Христа всенародно исповѣдати;

б) Познайше (вѣдъ VI. стол.) зачали такожъ уста и груди знаменати крестнымъ знаменемъ, а такий крестъ означає що розумомъ Бога познаю, устами исповѣдую а серцемъ люблю (таке крестне знамя уживають до теперъ еще Нѣмцѣ, тому той крестъ называли звичайно нѣмецкимъ).

в) Вѣдъ VIII. столѣтія уживають христіане т. з. великого креста.

116. Пыт. Якъ робить ся тое крестне знамя?

Вѣдп. При тѣмъ крестнѣмъ знамени складаємъ три першій пальцѣ правою руки разомъ на знакъ що єсть одинъ Богъ въ трехъ особахъ и кладєсь ихъ на чоло, груди, праве и лѣве рамя, говорячи при тѣмъ слова; „въ имя Отца и Сына и святаго Духа.“

117. Пыт. А чому мы ажъ три разы повторяємъ то крестне знамя?

Вѣдп. Се повтаряємо три разы въ честь Пресв. Тройцы.

118. Пыт. Що намъ нагадує такий крестъ святой?

Вѣдп. Такий крестъ вагадує намъ;

1) Пресвятую Троицю, бо споминаютъ ся словами всѣ три особы Б.

2) Розпятіе Іисуса Христа на крестѣ

3) Крещеніе І. Христа въ рѣцѣ Іорданѣ, бо имя Бога Отца споминаесть при положеніи руки на чолѣ, (небо); имя Сына на грудяхъ (въ рѣцѣ Іорданѣ); имя Духа святаго на обохъ раменахъ (лѣтающе межѣ Отцемъ и Сыномъ).

(Дальше буде.)

М а т и.

Одень ученикъ высшихъ школъ выйшовъ на прохѣдъ съ своими товаришами за мѣсто. Въ томъ на дворѣ стрѣтивъ свою убогую матѣр, котра зъ послѣднаго тягнула ся, щоби его до школъ посылати. Маги закликала на сына:

— А приходи но скоро до дому

— Кто то? — запытали товаришѣ.

— То наша служниця! — одповѣвъ

— А якъ она тобѣ смѣе „ты“ казати? запытали єго.

А негôднѣй сынъ одповѣвъ :

— Я вже їй то неразъ казавъ, щобы сего не дѣлала, але она не слухає.

*

*

*

Коли пôзнѣйше въ школѣ ученики довѣдались, якъ то онъ вырѣкавъ ся и встыдавъ ся своєї матери, стали єму дорѣкати и нимъ презирати. Всѣ ôдтягнулись ôдъ него и не хотѣли съ нимъ даже говорити. Деякѣй помагали єго, але теперъ одказали єму всякої помочи и никто зъ товаришей не хотѣвъ єму руки подати.

— Добре ємутаць? — говорили — поведене єго було плюгаве и мерзенне.

Справдѣ, кто свою матѣрь зневажає, не достоинъ чести. Але зробѣмъ еще и друге застосованє : Чижь нема mezi нами и такихъ христїанъ - ка-

толикѡвъ, котрѣ поневѣряють своюю церквою и єѣ служителями? Давнѣйше того межи Русинами не бувало але нынѣ вже єсть!... Суть вже и такѣ незрячѣ, котрѣ цѣлковито вырекли ся св. вѣры и пристали до соціалъ-демократѡвъ, котрыми верховодять жидаы... Зъ такой работы не буде певно славы для Руси и Русь безъ церкви не остоить ся николи. Доти Руси, доки и церкви!...

І. Христось сказавъ: „Если кто церкви не слухаетъ найтобѣ буде яко язычникъ и мытарь.“ Люби и почитай свою церковь яко свою матѣрь и радо повинуй ся єѣ приказамъ. Св. Кипріянъ повѣдає: „Не можетъ той Бога мати за ѡтця, кто церковь не має за матѣрь.“

Книжочни мисійні

**Виходять точно кожного мѣсяця. Цѣна 3 кр.
Сотка книжочокъ зъ минувшихъ лѣтъ 2 зл.
Оправні рѣчники 50 кр.**

Театральна бібліотека „Посланника“:

Нічъ Вишесемска, ораторія 30 кр.; ноты до ней 25 кр., Св. Миколай на гуси. 20 кр., Выворожили. 20 кр., Три брати 20 кр., Цекло въ хать. 20 кр., Ообразки драматич-ни. 20 кр., Перехитрила. 20 кр. Іосифъ въ Єгиптъ 30 кр.

БИБЛІЯ старого и нового завѣта въ 50 кольоровыхъ о б р а з к а х ъ 1 зл. 50 кр.

Збѣрникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень съ нотами. 3 выпуски по 10 кр.

Молитвы щоденні

съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр.

Образки „Посланника“

по 1 кр. Сотка 80 кр. Меншій 50 кр.

МОЛЕБНІЙ ЧАСЫ.

Молитвы щоденні въ пѣсняхъ съ нотами 10 кр.

Боянь. Збѣрникъ рускихъ квартетѣвъ (50 пѣсень) 1 зл. 50 кр.

Всѣ книги церковні можна у насъ получити.

ПРІЙДИТЕ КО МНѢ ВСѦ

КНИЖОЧКА

МИСИЙНА

ПОДНАЙТЕ КОМУСЬ БО

КНИЖОЧКА

АНГІСНА

Рѣкъ 1902.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число осьме.

Накладомъ свящ. Л. Джулынского

редактора „Посланника“.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІЙ“

выходятъ каждого мѣсяця и коштуютъ рѣчно:

по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокй числа по 3 кр.

— Менше якъ 5 не посылае ся. —

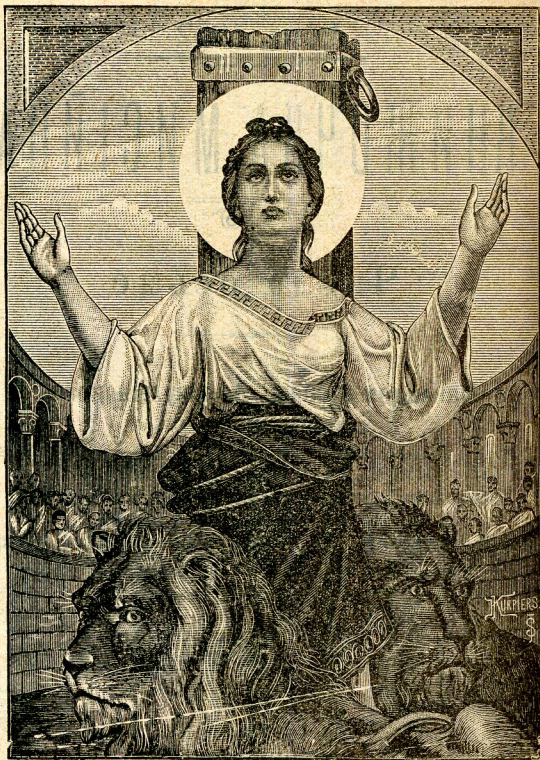

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Зъ печатнѣ Н. Джулынского.

пѣдъ управѣю І. Лавора.

1902.

Свята Бляндина.

Предбрачная катехизація.

Помѣщає Г. А. II.

(Продолженіе).

Вопр. Котора есть пятая св. тайна?

Отв. Пятою св. тайною есть елеопомазаніе.

Вопр. Кто установивъ тайну елеопомазанія?

Отв. Якъ попередні четыре тайны, такъ и пятую тайну елеопомазанія установивъ Іисусъ Христосъ.

Вопр. Для кого установивъ Іисусъ св. елеопомазаніе?

Отв. Для всѣхъ такихъ христіянъ, которіи изъ старости или зъ другой

причины такъ занедужали, що туй-туй умерти можуть.

Вопр. Якъ удѣляє священникъ больному тайну елеопомазанія? Чи есть то, добре, если кличуть священника до хорого тѣлько ко елеопомазанію?

Отв. То не есть добре. Такъ повинні правовѣрні христіане кликати священника до хорого, щобы ему були удѣлені три св. тайны: сповѣдь, евхаристія и елеопомазаніє. Удѣленіє тыхъ трехъ св. тайнъ хорому называютъ люде въ многихъ мѣстцяхъ „порядкомъ“, бо робится по правдѣ его душѣ порядокъ черезъ очищеніє ѿ грѣхѣвъ и уирошеніє Божой благодати (ласки).

Вопр. Якъ поступає священникъ, щобы хорому „порядокъ“ принести.

Отв. Священникъ вступивши въ хату больного говоритъ слова: „Миръ дому, сему,“ а церковникъ или дякъ ѡтповѣдають: „И всѣмъ живущимъ въ немъ“. Послѣ того кропитъ священникъ хату и больного священою

водою, а коли вийдуть изъ хаты здоровѣ, сповѣдає ѓнъ хорого. По сповѣди вертають здоровѣ въ хату и клякають, а священникъ причащає больного найсв. Дарамъ. По тѣмъ читає (или спѣває) священникъ приписавѣ молитвы на освященіє елея и молитву для намазанія хорого на челѣ, очахъ, носѣ, губахъ, груди, рукахъ, и ногахъ, изъ требника. По совершенію елеопомазанія дає священникъ хорому цѣловати крестъ.

Вопр. Що достає хорый черезъ тайну св. елеопомазанія?

Отв. Черезъ помазаніє св. елеємъ и черезъ молитву священника отримує хорый благодать божу для добра душѣ, а часто также и для добра тѣла.

Вопр. Кѣлько разѣ може чловѣкъ за цѣлое житіє принимати св. елеопомазаніє?

Отв. Скѣлько разѣ тяжко заболѣе, а то може приключитись гдекому часто. Хорый не мусить по принятію елеопомазанія умирати, а часто при-

водить тая св. тайна больного ко у-
здоровленію якъ на душѣ, такъ и на
тѣлѣ.

Вопр. Чи тайну крещенія му-
силь совершати священникъ?

Отв. Хоть не мусиль, то пови-
ненъ.

Вопр. А кто може совершати св.
миропомазаніе?

Отв. Лише священникъ.

Вопр. А тайну найсв. евхаристіи
и сповѣди?

Отв. Тільки священникъ.

Вопр. А тайну елеопомазанія?

Отв. Лише священникъ.

Вопр. А кто постановивъ для
совершенія св. тайнъ священникѡвъ.

Отв. Нашъ Спаситель Іисусъ
Христосъ черезъ установленіе тайны
священства.

Вопр. Кому удѣливъ Іисусъ
власть священничу?

Отв. Своимъ апостоламъ.

Вопр. Котора есть головна власть
священника?

Отв. Приносити безкровну жертву и ѡтпускати грѣхи.

Вопр. Кто може удѣляти тайну священства?

Отв. Тѣлько епископы, яко наслѣдники апостолѣвъ.

Вопр. Якъ посвящуе епископъ кого на священника?

Отв. Тымъ способомъ, що покладаетъ руки на кандидата на священника и говоритъ молитву.

Вопр. Кто може зѡстати священникомъ?

Отв. Лише такіи мужчина христіанинъ, который до того має званіе ѡтъ Бога.

Вопр. Чи священники въ селахъ и мѣстахъ належать до которога будь епископа?

Отв. Нѣтъ; всѣ громады христіянскіи подѣленіи на дієцезіи (епархіи); каждая епархія має своего особнаго епископа, а всѣ священники одной епархіи належать до своего епископа и залежать ѡтъ него.

Вопр. Въ нашой руской Галичинѣ кѣлько єсть єпархій?

Отв Три: львѣвская, перемышльская и станиславѣвская.

Вопр. Що знаєте сказати о єпархїи Львѣвской?

Отв. Єпархїя львѣвская єсть архієпархїєю, т. є. старшою єпархїєю надъ перемышльскою и станиславѣвскою. Архієпархїєю Львѣвскою управляє теперь архієпископъ и митрополитъ графъ, докторъ св. болословія, Андрей Шептицкій.

Вопр. Кто управляє теперь єпархїєю перемышльскою?

Отв. Преосвященный єпископъ Константинъ Чеховичъ.

Вопр. Кто управляє теперь єпархїєю станиславѣвскою?

Отв

Вопр. Чи єпископѣвъ єсть теперь въ свѣтѣ такъ 12, якъ було 12 апостолѣвъ?

Отв. О нѣтъ, епископѣвъ есть теперь около 5.000, бо выросло число христіанскихъ душъ на выше 500 миліонѣвъ.

Вопр. Который епископъ есть межи всѣми христіанами найстаршій, первенствующій?

Отв. Тотъ епископъ, который зоставъ наслѣдникомъ найстаршого изъ дванадцати апостолѣвъ, т. е. на мѣстци св. Петра. А понеже св. Петро бувъ епископомъ въ Римѣ, то найстаршимъ межи всѣми епископами есть епископъ римскій. а мы называемо его святѣйшимъ отцемъ или папою римскимъ.

Вопр. Якъ называется теперьшній Папа Римскій?

Отв. Левъ 13.

Вопр. Чому называется онъ тринадцатый?

Отв. Бо було передъ нимъ уже 12 папѣвъ, которіи звалися Леонами.

Вопр. О которой тайнѣ еще не говорили мы?

Отв. О тайнѣ супружества?
Она есть семою тайною, постановле-
ною черезъ Спасителя Іисуса Христа.

Вопр. И що есть тайна супру-
жества?

Отв. Тайна супружества есть
такою тайною, въ которой вольный
мужчина съ вольною женщиною вѣн-
чаючись, звязуются Божою ласкою,
щобы обовязки своего супружеского
(малженьскаго) стану до смерти вы-
повняти. Черезъ тайну супружества
стаеся мужчина женатый, а женщина
замужною.

Вопр. Чому установивъ Іисусъ
Христосъ тайну супружества? Чи до
Іисуса Христа не женились люде?

Отп. Люде женились и до Іисуса
Христа, но ихъ способъ супружескаго
житія не згѣднѣе съ Божею волею.

Вопр. А кто бувъ на свѣтѣ пер-
вый мужъ и жена?

Отв. Адамъ и Ева.

Вопр. Кто вѣнчавъ ихъ?

Отв. Самъ Богъ. Коли видѣвъ Богъ сотворенного самого Адама то сказавъ: Не добре бути одному чловѣку, сотворѣмъ ему помѣчницю. И сотворивъ ему Богъ помѣчницю-жену изъ его ребра.

Вопр. Кѣлько женъ давъ Богъ Адамови?

Отв. Одну.

Вопр. Кѣлько мужей давъ Богъ Евѣ?

Отв. Одного.

Вопр. Изъ того видно, що при установленію на свѣтѣ супружеского житія хотѣвъ Богъ, чтобы въ супружествѣ жило только двое людей мужъ и жена. Чи сповняли потомки Ноего тоту Божу волю?

Отв. Коли потомки Ноего зѣписули ся, и коли стали були поганами, завели собѣ многоженство и много-мужіе. Въ избрѣнѣмъ израильскѣмъ народѣ було зъ початку по Божой волѣ, но пѣзнѣйше выродилось и ту Боже право такъ, що мужѣ позво-

іяли собѣ одну жѣнку ѡтдаляти а другую собѣ принимати.

Вопр. А чи вѣльно мати бѣльше жѣнокъ, или бѣльше мужей разомъ?

Отв. Нѣтъ, не вѣльно.

Вопр. А чи вѣльно другу жѣнку взяти, щобы першую нагнати?

Отв. Нѣтъ, не вѣльно.

(Конецъ буде.)

Свята Бляндина

мучениця.

Нынѣшна Франція, названа въ старинѣ Галлією, ѡтзначала ся въ першихъ вѣкахъ христіянства геройскимъ мужествомъ въ оборонѣ св. вѣры пѣдчасъ жестокихъ гоненій христіянъ. Особенно жестокимъ було тоє гоненіє за державы цѣсаря римского Марка

Аврелія року 177 по І. Христѣ. Ме-
жи тысячами жертвъ, якѣ втогда па-
ли въ Ліонѣ и инныхъ мѣстахъ Гал-
ліи, ѡтличалася особеннымъ способомъ
св. Бляндина.

Лѣтописи церковні не подають
намъ близшихъ даныхъ о св. Блян-
динѣ; знаємо тѣлько, що була моло-
дою дѣвчиною, послугуючою въ пе-
внѣй христіянськѣй родинѣ. Отличала
ся незвычайною красою а zarazомъ
незрѣвною побожностію. Слаба дѣв-
чина оказала ся правдивою героинею.
Пѣдавано ю всѣлякимъ мукамъ, що-
бы тѣлько вырекла ся Христа, але все
було даремнымъ. Пошарпану на цѣ-
лѣмъ тѣлѣ ледво живу, вкинено ю
до вязницѣ, где єѣ шию, рамена и
ноги заковано въ деревляні клѣщѣ.
Въ такѣмъ болестнѣмъ станѣ перевела
цѣлу нѣчь. Щобы ослабити єѣ му-
жество, мучили погане другихъ хри-
стіянъ передъ єѣ очима. Але и то єю
не перестрашило. Втогда привязано
єю до слупа и выпущено на ню цѣлу

По півночновсхідній сторонѣ Добромиля тягнесь широка рівнина, по котрій проведено желѣзничую дорогу ѡтъ угорскої границѣ (Лупкова) и Сянока, и тоже ѡтъ Самбора черезъ Хирѡвъ въ Перемышль. Желѣзнодорожная стація „Добромиль“ поставлена подальше за мѣстомъ, при селѣ Буневичѣ, филіи парохіи Новемѣсто.

По полудневѡй сторонѣ Добромиля, близко при самѡмъ мѣстѣ, переливає быстротечная рѣчка, выплывающая головою изъ Квашенины и Папортна. Рѣчка тая єсть звичайно маловодная и незначительная, но въ слотный часъ скоро на береги выступающая и дуже докучливая, а особливо въ Княжиполѣ, въ Миговѣ и передъ самымъ Добромилемъ. Уже крайна пора, щобы береги того бистротечного потока въ Княжиполю и при Добромилѣ урегулювати).

Ѳтъ полудневої стороны филіи парохіи Добромиль, по имени Ляцке,

пѣль горою, за котрою лежить село Гучко, Княжипѣль и Кропивникъ, лежить славнознаное мѣстце продукціи соли изъ ропы, называющее ся „ц. к. салина Ляцке.“

Само мѣсто Добромилъ есть не-великое, но має ѿ давна свое значене, бо есть повѣтовымъ.

Основаніе мѣста Добромиля совершилось кн. Иваномъ де Фульштынъ Гербуртъ въ первыхъ рокахъ 16 столѣтія въ цѣли ѿраженія нападѣвъ татаръ и туркѣвъ на сусѣдні села. Послѣ того дѣзнавало то мѣсто всякую судьбу, то добрую то гѣркую, то ѿ военныхъ нападѣвъ, то ѿ пожарѣвъ, но розвивалось все дальше и дѣйшло до нынѣшняго своего значенія.

Первіи жителѣ мѣста були майже тѣлько христіане, и славились въ нѣмъ особенно рускіи христіанскіи мѣщане. Въ другѣй же половинѣ 19 столѣтія зачали змѣнятися ѣтношенія мѣста для христіанъ дуже ко гѣр-

шому. Єще 1868 року було въ па-
рохіи Добромиль русинѡвъ 2586, ла-
тинникѡвъ 2613, жидѡвъ тѡлько
593; въ роцѣ же 1892 русинѡвъ
2884. латинникѡвъ 2620, а жидѡвъ
1400 душъ; на теперѣшній же рѡкъ
умножились русины на 3469 душъ,
латинники на 2665 душъ, а жида
на 2500 душъ! За десять лѣтъ при-
було христіянъ въ мѣстѣ 630 душъ,
жидѡвъ же 900. а за лѣтъ 40 —
жидѡвъ ажъ 1407 душъ. русинѡвъ
съ поляками однакъ тѡлько 935!

Надъ тымъ приростомъ жидѡвъ
треба призадуматись

Що до самої парохіи Добромиль
и еи церкви належить сказати слѣ-
дующее:

По метрикальнымъ запискамъ не
мешкавъ рускій парохъ въ Добро-
милѣ, и теперъ не стоить его меш-
кане на земли Добромильскѡй, тѡлько
на земли филіи Гучко, хотя правда
при самѡй границѣ земли Добромиля.

Руская парохія Добромиля съ

філіями Губичи, Ляцке и Гучко має метрики 6тъ 1784 року Но въ т6мъ час6, якъ метрики провадиги начались, були села „Губич6, Ляцке и Гучко“ своїми 6тд6льними парохіями и мали своїхъ власныхъ парох6въ, зав6дующихъ и Добромилемъ, якъ бы якою філією.

Самъ Добромиль (м6сто) числивъ 1879 року рускихъ душъ 405, въ роц6 1892 лишъ 382 души, а теперъ числить 6нъ 524 душъ. Ск6лько р. душъ мавъ Добромиль 1784 року трудно для браку документ6въ днесъ точно сказати.

Въ Губичахъ бувъ 1784 р. парохомъ о. Иванъ Канановскій. Тотъ священникъ администровавъ 6тъ року 1802 до 1817 тоже и прих6дъ Ляцкое. Въ р. 1817 осирот6ли Губич6 и Ляцкое, бо о. Канановскій умеръ. Парохомъ Гучка и Добромиля бувъ 6тъ р. 1784 до 1798 о. Даміянъ Гойнацкій.

6тъ 1802 року ставъ бути душ.

пастыремъ для Ляцкого о. Василій Носалевичъ, котрый тутъ дѣйствовавъ тольکو до 1803 року, бо въ томъ роцѣ умеръ онъ.

Въ тоє время бувъ Добромильскимъ деканомъ о. Иванъ Товарникій; онъ душпастыровавъ яко парохъ и въ Губичахъ.

По отцу Канановскѣмъ и о. Василю Носалевичу завѣдовали парохіями Ляцке и Губичи (а конечно и Добромилемъ) священники: Василій Панковичъ и Иванъ Добрянскій; ѿ 8. марта 1823 о. Іосифъ Семеновичъ (выйшовшій пѣзнѣйше на митрополиту) до 13. жовтня 1826, а послѣ него о. Антоній Носалевичъ до 1828 року. О томъ священнику говорить ся въ метрикахъ выразно, що бувъ онъ завѣдателемъ парохіи Ляцке и Добромиль.

По о. Ант. Носалевичу поставлено парохомъ Добромиля о. Ивана Кустрицкого 1828 року. До него належало и Ляцкое. Онъ бувъ и добро-

мильскимъ деканомъ. На своей парохіи державъ ся онъ до 1838 року. По немъ завѣдовавъ парохією о. Иванъ Бучаневичъ, парохомъ же зоставъ тутъ о. Даниилъ Гелитовичъ, котрый 1859 року переселився въ Передѣльницю. На завѣдательство прійшовъ въ Добромиль о. Θεодоръ Мельникъ, ученый богословъ, пѣзнѣйшій парохъ въ Старявѣ. Онъ душпаствыровавъ въ Добромиль до 13. мая 1861, послѣ того дня обнявъ парохію о. Константинъ Пелеховичъ, котрый дѣйствовавъ до 25 лютого 1879 року, тутъ свое жите закѣнчивши.

По смерти о. Пелеховича администровавъ парохією Добромиль о. Викторъ Решитыловичъ два роки. На дальше обнявъ парохію о. Михаилъ Мохнацкій, умершій 29. марта 1896 року. По его смерти администровавъ парохією о. Викторъ Савчакъ и о. Іосифъ Круликовскій и дня 14. листопада 1897 ставъ бути парохомъ въ Добромили о. Володиміръ Лы-

сякъ, выслуженый деканъ Судово-Вышнянскій, рожденный 1853 року, сорозмѣрно молодой чловѣкъ, полный волѣ до труда и пожертвованій во благо церкви, народа и своихъ прихожанъ

Можна также довѣдатись изъ метрикальныхъ книгъ, що бувъ въ Губичахъ съ 1837 року до прибытія о. Пелеховича парохомъ о. Андрей Левицкій, котрый здаєть ся первый пѣдъ собою державъ всѣ тоті мѣстця, котрі теперь парохію Добромиль становлять, т. є. Добромиль, Губичѣ, Ляцкое и Гучко.

Въ теперѣшнѣмъ приселку Гучко були колись двѣ церкви, одна коло теперѣшнаго парохіяльнаго дому, а друга середъ села за водою, якъ веде дорога до монастыря чина св. Василя В. Теперь не має Гучко ни одной церкви и называє ся приселкомъ Добромиля. Теперѣшное пѣдвѣре парохіяльнаго дому, було колись, якъ Гучко еще свою церковь мало,

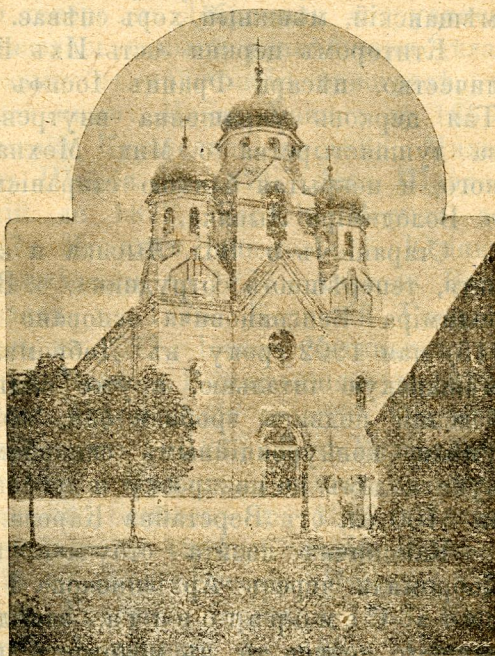
кладбищемъ (цминтаремъ). Въ Гучку при р. церкви, якъ свѣдчить писатель Морачевскій, мала бути въ своимъ часѣ печатня (типографія), въ котрѣй wydano межи другими книгами 12 томѣвъ хроники польского писателя Длугоша.

Въ Ляцкѣмъ була еще 1775 року до дня 8. жовтня церковь храма Рождества Богородицы. Но въ ночи надмѣненого дня сгорѣла тота церковь, и выратовано изъ ней тѣлько 3 звоны, котрѣ до днесь еще суть. Въ Ляцкѣмъ має и теперь церковь своѣй храмъ на Рождество Богородицы.

Въ самѣмъ Добромили була первѣстно церковь на такъ званѣмъ мѣстци „стара торговиця.“ Тая церковь завалила ся, а мѣстце перейшло на власнѣсть мѣста. Коли перва церковь завалила ся, поставлено за душпа-стырства о. Іосифа Кустрицкого 1871 року хорошую церковь муровану при улицѣ колійной (на желѣзнодорожный дворець ведущѣй), о 5 копулахъ, съ

хорошимъ фронтомъ, якъ то въ сей книжочцѣ помѣщенный образокъ показуе.

Церковь мѣста Добромиля має храмъ въ день Сошествія зв. Духа. Внутренно збудована она совсѣмъ по требованіямъ обряда: престолъ головной — подъ бальдахомъ; на немъ хорошая кимборія; иконостасъ съ дверями царскими и діяконьскими отдѣляє пресвитерію (Святая Свягыхъ) отъ корабли. Иконостасъ рѣзбивъ Александръ Табачковскій изъ Милятина а мальовавъ церковь и иконостасъ Игнатій Стрѣльбицкій зъ Порохника. Въ церковномъ корабли поставлено на догѣднѣмъ мѣстци проповѣдницю и заосмотрено корабель отвѣтнымъ числомъ лавокъ для богомольныхъ людей, котрі бы черезъ цѣлое богослуженіе выстояти не могли, и поставлено надъ входовыми дверями хоръ, на котрѣмъ уже пару лѣтъ підъ проводомъ рутинованого диригента г. Ивана Тесли, серцемъ

Церковь въ Добромили.

и духомъ руского чоловіка, преданого своєї церкви, обряду и народу, мѣщанскій, мѣшаний хоръ спѣває.

Ктиторомъ церкви єсть Ихъ Величество, цѣсарь Францъ Іосифъ І. Тая церковь украшена внутренно за душпастврства о. Мих. Мохнацкого, и покрыва бляхою стараніємъ о. Володиміра Лысяка.

Стараніємъ о. Вол. Лысяка и его зятя, теперѣшного сотрудника, о. Володиміра Венгриновича основано 2. (15) мая 1902 року въ Добромили мѣщанскую читальню, а уже самый бѣльшій подвигъ зробили они, коли умѣли конкуренційнымъ способомъ купити дѣмъ на викарѣвку и дякѣвку за 3700 зл, ѣтъ Верстайна Карола.

Канонична визита ѣтбулась въ Добромили черезъ Архієпископа Іосифа Сембратовича, завѣдовавшего колись то въ молодости парохією 1872 року.

Душпастврского труда въ парохіи Добромиль и занятія при школахъ

есть богато, прото и системизовано при мѣстцевомъ пароху ѿ 1862 року сотрудничество. Всѣ бывшіи до теперъ въ Добромили сотрудники оказались самыми ревнѣйшими дѣлателями въ христовомъ виноградѣ, а були ними: Иванъ Ханикъ до 1866, Емилій Козаневичъ до 1868, Михайль Щирба до 1871, Левъ Щавинскій до 1872, Василий Метыкъ до 1874, Михайль Ваць до 1875, Юліянъ Гладыловичъ до 1876, Анатолий Вархолякъ до 1876, Корнилій Гивилевичъ до 1877, Іосифъ Москаликъ до 1878, Викторъ Решитыловичъ до 1879, Емилъ Грыневецкій до 1880, Ѳеодоръ Костышинъ до 1882, Левъ Волянскій до 1882, Михайль Гандякъ до 1882, Василий Боровецъ до 1883, Иванъ Кипріянь до 1884, Олимпій Полянскій до 1884, Евгенийъ Нѣмцовъ до 1886, Григорій Морозъ до 1888, Корнилій Виницкій до 1889, Орестъ Солтыкевичъ до 1893, Викторъ Савчакъ

до 1896. Иванъ Станьчакъ до 1898, а до теперъ о. Володимиръ Венгриновичъ.

НАШЬ ОБРЯДЪ.

Юліанъ Дзеровичъ.

(Дальше.)

119. **Пыт.** Коли уживаемъ знамени крестного :

Вѣдп. Знамени крестного уживаемъ : а) передъ и по молитвѣ; при входѣ и выходѣ зъ церкви, передъ ѣдою и по ѣдѣ, передъ розпочатемъ важнаго дѣла и по скѣнченю тогожъ; б) при молитвѣ : „Святый Боже, святый крѣпкій...“ при „Слава Отцу и Сыну...“ и взагалѣ при молитвахъ при котрыхъ споминае ся Пресв. Трейця; в) коли священникъ удѣляє благословеніе.

120. **Пыт.** Чому крестимо ся, коли священникъ удѣляє благословенія?

Вѣдп. Бо власне благословенія удѣляє священникъ знакомъ креста святого.

121. Пыт. Въ якій спосѣбъ удѣляє священникъ того благословенія знакомъ креста святого?

Вѣдп. Палець правої руки складаєсь такъ, що указуючій палець держить ся прямо на видъ буквы **I**, середній згинає на видъ буквы **C**, великій зъ перстеннымъ перекладає ся на крестъ на видъ буквы **X**, а малый зновъ згинає ся на видъ буквы **C**, що въ той спосѣбъ выражає ся имя Іисусъ Христосъ (ІС. ХС.)

122. Пыт. Чи священникъ удѣляє благословеніє рукою?

Вѣдп. Священникъ удѣляє благословенія такожъ и крестомъ (пѣдчасъ цѣлої Пятдесятницѣ) а епископъ удѣляє рукою, крестомъ, дикиріємъ и трикиріємъ.

8. Стояне и сиджене при богослуженію.

123. Пыт. Що єсть властвѣйше въ церквѣ стояти чи сидѣти?

Вѣдп. Властивѣйше и лучше єсть стояти въ церквѣ.

124. Пыт. И щожъ означає стояне въ церквѣ?

Вѣдп. Стояне означає 1. почестъ для Господа Бога, передъ котрымъ пѣсля видѣній святыхъ пророкѣвъ Ізаїи, Михея, Давида и Іоанна Богослова Ангелы стоять и честь приносять.

2) Оно означає також воскресеніє Христове (для того давнѣйше підчасъ Пятидесятницѣ не вольно було клякати).

125. Пыт. А вольно и сѣдати въ церквѣ?

Вѣдп. Сѣдати вольно: 1) старцямъ и немощнымъ;

2) підчасъ читаня псалмівъ, декотрыхъ пѣсень званихъ сѣдалными, підчасъ поученій.

126. Пыт. А коли не годить ся сѣдати.

Вѣдп. Не годить ся сѣдати підчасъ Евангелія, підчасъ декотрыхъ пѣсень якъ прим. „Єдинородный Сыне,“ „Иже Херувими,“ „Отче нашъ,“ „Свѣте тихій,“ „Величитъ душа моя.“ Також назва „акафистъ“ по нашому „Несѣдаленъ“ означає молене, при котрѣмъ не дозволяло ся сѣдати.

(Дальше буде.)

Давати жертвы до церкви — се дѣло похвальне, заслугуюче на надгороду.

До одного золотника прийшовъ бувъ одень богатый панъ и замовивъ золотый крестъ яко жертву до церкви. Золотникъ подумавъ собѣ: „Если сей панъ приносить въ дарѣ І. Христу такъ богато грошей, то чижъ и я не повиненъ въ той крестъ вложить свѣй заробокъ, щобъ Спаситель принявъ менѣ его, якъ два сотики вдовичѣ?“ Обчисливъ проте, кѣлько бы ему належало ся за зроблене сего креста и зъуживъ тую суму на его окрашене. Коли же згаданный панъ — прийшовши по замовлений крестъ — зваживъ его, — зауважавъ, щѣ крестъ бѣльше важить, якъ повиненъ; насваривъ проте на золотника, пѣдозрѣваючи его о сфалшоване золота. Золотникъ сказавъ? „Богъ свѣдкомъ менѣ, щѣ я не маю собѣ щось подѣбного на совѣсти; але колимъ бачивъ, щѣ и вы принесли такъ велику жертву Г. Богу, то я рѣшивъ ся и свѣй зыскъ въ той крестъ вложить, щобъ мати и свою частку въ

вашомъ дѣлѣ, та́къ щобъ Христось мѡй даръ принявъ, якъ два всвичѣ сотики."

Здивованый богачъ каже до него: „За тое твое дѣло я беру тебе сейчасъ за сына и наслѣдника своихъ дѡбрь“. По тыхъ словахъ взявъ золотника справдѣ до себе и записавъ на него цѣлый свѡй мастокъ.

Возьми собѣ, побожный читателю, примѣръ зъ сего золотника и радо приноси пѡсля твого стану жертвы для дому божого. Если можешь самъ купити до церкви чи то фелонъ, чи якій крестъ, чи хорухвы, чи щось иншого, то добре. Але если тебе на тое не стати, то прилучи ся до другого, зложѣть ся и купѣть за вспѡльнѣй грошѣ. А будь переконаный, що если на тѡмъ свѣтѣ не надгородить тебе Г. Богъ за се святе дѣло, то певно надгородить по смерти, бо зробить тебе наслѣдникомъ своего царства небесного!

Осииъ

зъ надѣ Джуринки.

Книжочки мисійні

виходять точно кожного мѣсяця. Цѣна 3 кр.

Сотка книжочокъ зъ минувшихъ лѣтъ 2 зл.

Оправни рѣчники 50 кр.

Театральна бібліотека „Посланика“

Нѣчь Вишелемска, ораторія 30 кр.; ноты до ней 20 кр., Св. Николай на Гуса. 20 кр., Быворожили. 20 кр., Три брати 20 кр., Пекло въ хать. 20 кр., Образки драматични. 20 кр., Перехитрила. 20 кр., Іосифъ въ Єгиптъ 30 кр.

БИБЛІЯ

старого и нового завѣта въ 50 кольоровыхъ
образкахъ 1 зл. 50 кр.

Збѣрникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. 3 выпуски по 10 кр.

Молитвы щоденні

съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр.

Образки „Посланика“

по 1 кр. Сотка 50 кр. Менши 50 кр.

МОЛЕБНИ ЧАСЫ.

Молитвы щоденні въ пѣсняхъ съ нотами
10 кр.

Боянъ. Збѣрникъ рускихъ квартетовъ
(50 пѣсень) 1 зл. 50 кр.

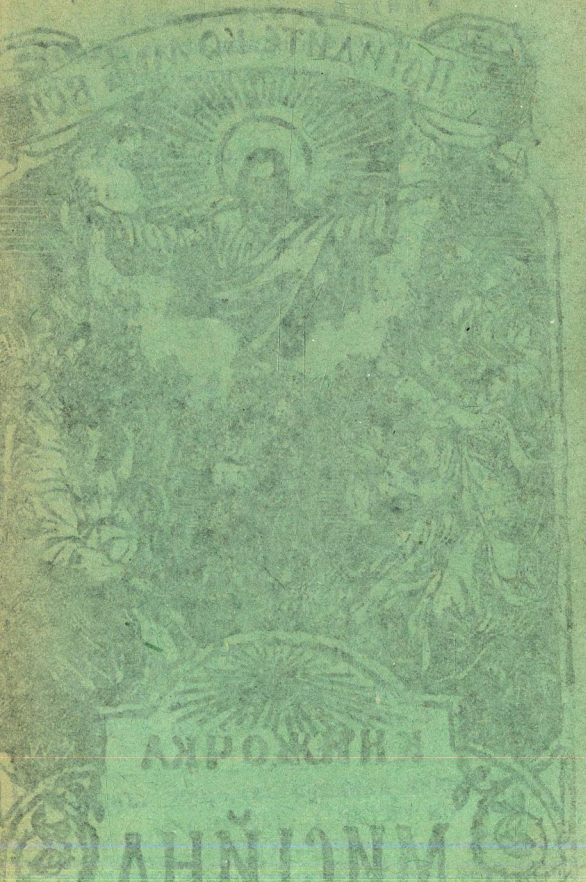
Всѣ книги церковні можна у насъ получить.

ПРИЙМІТЕ КО МЕНЕ ВСЯ

КНИЖОЧКА

МИСИЙНА

РѢкъ 1902.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число девяте.

Накладомъ свящ. Л. Джулынского

РЕДАКТОРА „ПОСЛАНИКА“.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІЙ“

выходятъ каждого мѣсяця и коштують рѣчно :

по 10 що мѣсяця : 3 зл. 60 кр. ;

по 5 що мѣсяця : 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.

✂ Менше якъ 5 не посилає ся. ✂

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Зъ печатнѣ Н. Джулынского.

пѣдъ управою І. Лавора.

1902.

Св. Іоакимъ.

Богъ въ природѣ.

Скоро буря въ крыла бѣ могучій,
Зъ всѣхъ усюдоу гонить стадо хмарь. —
Скрѣзь лунае проповѣдоу тучѣ:
Богъ надъ свѣтомъ самовладный царь!

* *

Зъ блискавками середѣ хмаролому
Наступае громовый ударъ, —
Скрѣзь лунае проповѣдоу грому;
Богъ надъ свѣтомъ найсильнѣйшій царь!

* *

Дошъ проливсь и всякъ у землю черну,
И зъ природы наче спавъ тягаръ,
Легѣтъ вѣтру шенце животворно:
Сильный Богъ е милосердя царь!

* *

Каплѣ зъ дерева надуть на цвѣты
И блищать ся въ глубинѣ ихъ чарь
Лине"иѣсня иташина въ блакиты:
Милосердя Богъ — любви царь!

В. III.

Св. Іоакимъ.

Святый! Іоакимъ и Анна, родителѣ
Пресв. Дѣвы Маріи, люде дуже по-
божнѣи и праведнѣи, жили съ собою
въ примѣрнѣи супружескѣи згодѣ
въ мѣсточку Назаретѣ и живились
зъ працѣ рукъ своихъ. Іоакимъ по-
ходивъ изъ рода царя Давида а Анна
изъ рода Аарона, котрый — якъ из-
вѣстно — бувъ израильскимъ пер-
восвященникомъ.

Анна уродилась въ Виѣлеемѣ на
70 лѣтъ передъ Рождествомъ Іисуса
Христа. Отецъ еи называвъ ся, Ма-
танъ и бувъ старозавѣтнымъ свя-
щенникомъ, а мати була изъ рода

Юды и называлась Марія Емеренціяна. Були то люде заможнѣ, ѡтзначающѣ ся честнымъ и праведнымъ житємъ. Мали они три дочки. Найстарша изъ нихъ Марія ѡтдалась за Клеофу и була матерією св. апостолѣвъ Якова, Симеона и Юды, котрѣ хотя були лишъ тѣточными братьями Пречистой Дѣвы, называютъ ся братьями Іисуса Христа. Втора замужна дочка называлась Софія (Сабѣ), мала Елисавету, котра була матерією св. Іоанна Крестителя. Трета дочка Анна, котру Господь назначивъ на мать Пресвятой Богородицѣ.

Уже въ дитинячихъ лѣтахъ була св. Анна тиха, смиренна и побожна, видно було, що особливша благодать Божя спочиває на ней. Коли прійшла до своихъ лѣтъ, ѡтдано єи за мужъ за Іоакима, и тѣи честноты, якими ѡтзначалась, будучи дѣвицею, перенесла ѡтакъ въ супружеске житѣ. Не було — якъ говорить св. Іоаннъ Дамаскинъ — больше до-

бранного супружества, якъ Іоакимъ и Анна. Не було межи ними николи сваряѣ, а проклятїями не осквернили они усть своихъ. Значительный рѣчный дохѣдъ свѣи дѣлили они на три части: одну частину давали на Боже, втору роздѣляли на убогихъ, а третю лишали на свои потребности. До ихъ щастя не доставало имъ лишь одного, а то дитины, хотя минало уже сорокъ лѣтъ, якъ жили въ супружествѣ. А межи израильскимъ народомъ уважалась безплоднѣсть за нечестъ и була ознакою кары Божой. Іоакимъ и Анна зносили тоє упокорене спокѣино, пѣддаючись воли Божѣи; вже стратили були совершенно надѣю, щобы Господь потѣшивъ ихъ дѣточками.

Одного разу св. Іоакимъ принѣсъ бувъ свою жертву въ храмъ Божїи, котру однако священникъ не принявъ, и въ голосъ передъ всѣми людьми сказавъ до него. „Иди зъ ѣтси старче, бо на твоємъ родиннѣмъ

гнѣздѣ тяжить нечестъ безплодности!"
 Іоакимъ принявъ тое съ покорюю, а
 повернувши домѡвъ, розказавъ о слу-
 чившѡмъ ся своєї женѣ Аннѣ, съ
 котрою ѡттакъ попращавшись, пошовъ
 въ пустыню, где сорокъ дней моливъ
 ся и постивъ. Тутъ просивъ ѡнъ Го-
 спода Бога о потомство, о що про-
 сила также Анна, молячись и постя-
 чи дома. Господь выслухавъ молитву
 вѣрныхъ своихъ слугъ и пославъ имъ
 ангела съ радѡстною вѣстію, що Анна
 породить дочку, котру мають назва-
 ти Марія. Въ девять мѣсяцей по́з-
 днѣйше сполнилась тая обѣтница и
 по приказу ангела назвали они свою
 дочку Марія.*) Коли Маріи минувъ
 бувъ третій рѡкъ, повела Анна свою
 дочку до Іерусалимского храма и
 тутъ пожертвовала єи на службу
 Господу Богу. А жила она такъ свя-
 то и непорочно, що лишъ она одна

*) Рождество Пресв. Дѣвы Маріи празднує
 наша церковь 8. вересня.

зѣстала выбрана на матеръ Сына Божого. Св. Анна жила потѣмъ еще около 13 лѣтъ. По смерти своего мужа Іоакима, перенеслась она изъ Назарета въ Іерусалимъ, щобы ближе бути своєї дочери, и тутъ на ея рукахъ ѡтдала Господу свою душу.*)

Предбрачная катехизація.

Помѣщає Г. А. П.

(Конецъ.)

Вопр. Кто-жь взявъ на себе обовязокъ право Боже що до малженства завернути?

Отв. Іисусъ Христось черезъ установу тайны супружества.

Вопр. Чи мужъ и жена суть двома тѣлами, чи однимъ?

*) Успеніє св. Анны празднує наша церковь 25-го липня.

Отв. Самъ Іисусъ Христосъ сказавъ що по вѣнчанію перестають бути мужъ и жена двома тѣлами, а зачинають бути однимъ тѣломъ.

Вопр. Чи можуть супруги розвести ся?

Отв. Не можуть, бо сказавъ Іисусъ Христосъ, що которыхъ Богъ злучивъ, тыхъ най человекъ не розлучае.

Вопр. А якъ має любити мужъ жену?

Отв. Мужъ має любити жену такъ, якъ возлюбивъ Іисусъ церковь свою.

Вопр. А якъ любитъ Іисусъ Христосъ свою церковь?

Отв. Такъ любитъ Іисусъ Христосъ свою церковь, що ю николи не опускае, все о ню старае ся, и николи ю не опустить.

Вопр. Чи уже никто не може розлучити супруговъ?

Отв. Лише тотъ, кто ихъ злучивъ, самъ Богъ, коли одно или другое покличе до себе черезъ смерть.

Вопр. Если не може розвестись мужъ ѿтѣ жены то якъ мають обое вѣнчатись?

Отв. Такъ, щобы добре розважили, що дѣлають, бо ихъ вѣнчаніе не на тыждень и не на рѣкъ, лишъ на цѣлый вѣкъ.

Вопр. Що же робится у насъ съ тими, що хотять вѣнчатись, щобы розважили добре що дѣлають, и щобы вѣнчались свѣдомо?

Отв. Для тыхъ, що хотять вѣнчатись есть приписано, щобы ѿнѣ мавъ хоть 20 лѣтъ, а она хоть 15, и щобы були при здоровѣмъ розумѣ. Дальше приписано есть, щобы не повнолѣтнѣ дозволялись о вѣнчаніѣ у своихъ родителей, или опѣкунѣвъ и въ судѣ, а священникъ щобы голосивъ имъ три разы оповѣди при Службѣ Божій въ святѣ дни, ксли люде самѣ ѿтъ себе до церкви приходять, а коли ничъ противного ихъ одруженію не проявится, щобы вѣнчались въ церкви при свѣдкахъ.

Вопр. Въ якѣй цѣли голосить священникъ женихамъ оповѣди?

Отв. Разъ для того, щобы довѣдатись, чи не заходить яка перешкода ко ихъ вѣнчанію, а по друге, щобы довѣдались вѣольнѣ женьщины, що на того жениха уже не могутъ надѣятись, а вѣольнѣ мужчины щобы довѣдались, що о сватаню его избранной уже мыслити не могутъ, бо ѿтъ близкой хвилѣ вѣнчанія буде належати ѿнѣ тѣлько до ней, а она тѣлько до него.

Вопр. Длячого сотворивъ Богъ Еву не изъ кости Адама въ головѣ, или въ

руцѣ, или въ нозѣ, тѣлько изъ лѣвого ребра?

Отв. Длятого, бо хотѣвъ Богъ, щобы въ Тродинѣ була тѣлько одна голова для удержаня порядку, а мужъ яко голова, щобы не старшувавъ надъ женою ни руками, ни ногами, лишъ щобы мавъ жену за такъ собѣ близкую, якъ близкимъ есть ребро коло сердца. И жена щобы помнила, що немає нікому бути такъ близкою, щирою и вѣрною якъ мужеві.

Вопр. Чого надѣются женихи ѡтъ своего вѣнчанія?

Отв. Щастя.

Вопр. И добре роблять они, що надѣются щастливого съ собою пожитія, но чи по вѣнчанію супруги щастливими бути мусять? — И я желаю имъ, щобы всегда щастливыми були, но повинна молодая пара на тѣлько здороваго розуму мати, щобы надто великою надѣею на щасте не увлекалась и не розчаровались, що имъ могутъ надаритись и прикрости, долегливости и смутки. А которіи супруги, щастя собѣ у Бога просячи, и на прикрости суть приготованіи, тотіи не тѣлько не будутъ розчароватись, но еще и будутъ умѣти при Божій помочи изъ бѣды, прикрости, нещастя выдобутись. А говорить практи-

чна свѣтова приповѣдка, що не тотъ єсть на земли щастливимъ, кому все иде добре и гладко якъ зъ платка, лишъ тотъ, кто праведно живе, а изъ клопоту, бѣды выйти умѣе. Коли по вѣчанію на довше занемѣгъ бы мужъ, то якъ має поступати съ нимъ жѣна? Чи она має єму за то докоряти, що гроши на лѣки идуть, и черезъ застою въ работѣ господарство упадає и бѣдность всѣми дверями и ѡкнами впыхає ся? Чи ѡнъ на то съ нею женивъ ся, щобы она єму и такъ печальному, еще докоряла и допѣкала, вмѣсто щобы єму бути ангеломъ, утѣшителемъ и ослодою горя? Если потребує здоровый мужъ жены помѡчницѣ, утѣшительки, то мужъ хорый потребує въ женѣ мати правдивого ангела плекателя и хранителя, а не ворога досадителя. А якъ має поступати мужъ, если жена на долгое время занедужала, или черезъ недугъ совсѣмъ здорове стратила, или навѣтъ збридла, окалѣчила? Чи за то має ѡнъ ю перестати любити, ненавидѣти, и ей вѣчно докоряти, или навѣтъ ѡтъ себе ѡтдаляти? О сохрани Господи! Не на то лишила она своихъ рѡдныхъ, свѡй рѡдный кутокъ, и свою дѣвочу свободу та безжурнѡсть, щобы не найти въ мужу друга-ѡпѣкуна самарянина, лишъ злосливого досадителя,

ката, ворога. Теплое соучастіе мужа для жены, а жены для мужа, въ горю, хоробѣ, бѣдѣ нещастю, то неоцѣнена порада, ѡтрада, полегчене, половина лѣку, проблескъ ѡтзысканя щастя. — На тотѣ слова мои помнѣть молодята! А що робити мужу или женѣ, коли имѣ по вѣнчанію покаже ся, що они бы вмѣсто себе кого другого любили? Чи мають они себе зненавидѣти а другихъ любити? Сохрани Госноди! Изъ того не могли бы имѣ прійти ничъ доброго, бо вяже ихъ присяга, що будутъ тѣлько себе любити, и що не опустятъ себе ажъ до смерти. По вѣнчанію хотя бы не було влеченія себе взаимно любити, то мусь себе любити, бо зъобовязуе до того — присяга, и то присяга торжественна, въ церкви, по доброй волѣ, по розмыслѣ, по трехъ оповѣдяхъ, при свѣдкахъ. Честнѣ молодята, которыхъ бы по вѣнчанію тягнула покуса любити не себе, лишъ кого другого, если они боячись Бога, злой склонности не угодятъ, лишъ по обовязку будутъ любити себе, заслужать собѣ благодать (ласку) у Бога великую, и здобудутъ собѣ щасте и ту на земли и въ небѣ. — А скажѣть менѣ молодята, зъ какой причины приказуе ся молодятамъ, щобы передъ самымъ вѣнчаніемъ исповѣдались и причащались?

Отв. То приказує ся молодятамъ зъ той причины, щобы ишли они до вѣнчанія безъ грѣхѣвъ, якъ бы святї, щобы при вѣнчанїю заслужили собѣ у Бога то-ту ласку, которая конечно потребною єсть для исполненїя трудныхъ и далеко сягающихъ обовязкѣвъ супружества.

Вопр. Добре сказалисьте. Старайте же ся ласку тую осягнути, щобы вы по вѣнчанїю жили мудро и честно, собѣ на щастє, а Богу на славу, а народу и всѣмъ людемъ на пожитокъ; старайте ся, щобы такъ и дѣти вашї були вихованї по христїаньски, якъ по христїаньскї виховали васъ, и поступайте всегда такъ осмотрительно, щобы мужъ помѣгъ женѣ, а жена мужевѣ осягнути небо. А на окѣнченїе на-шой науки о тайнахъ, скажѣтъ менѣ еще що то єсть тайна, — чому называются тайны тайнами?

Отв. Тайны называются длятого тай-нами, що при нихъ видимыми знаками со-вершає ся невидимое дѣйствиє удѣленїя внутренней благодати освящающей.

Вопр. Що видно при крещенїю, а що не видно?

Отв. Видно, якъ лѣе священникъ на челоуѣка (дѣтину) воду, и чути, якъ го-ворить ѡнъ слова „крещаетъ ся рабъ Бо-

жій (Борись) во имя Отца, и Сына и св. Духа, аминь", а не видно, якъ спадає съ крещаемого грѣхъ первородный и другіи грѣхи, и не видно якъ приходитъ на него Божя ласка освящающа. .

Вопр. Що видно при миропомазанію, а що не видно?

Отв. Видно якъ священникъ помазує крещеного челоуѣка св. миромъ и якъ говоритъ слова „печать дара св. духа, аминь“, а не видно якъ умнажає ся въ немъ ласка освящающа, щобы покрѣпити его до борбы со злымъ, а до поступу въ добромъ.

Вопр. Що можна видѣти при св. тайнѣ Евхаристіи а що не можиа?

Отв. При св. тайнѣ Евхаристіи видно на престолѣ хлѣбъ и вино, и чути, якъ выголошує священникъ надъ ними слова „сіе есть Тѣло мое“ и „сія есть Кровь моя“, а не видно якъ перемѣняє ся хлѣбъ на Тѣло, а вино на Кровь Іисуса Христа.

Вопр. Що дасть ся видѣти при тайнѣ покаянія, а що нѣтъ?

Отв. При сповѣди видно якъ визнає грѣшникъ передъ священникомъ грѣхи свои, и слышитъ кающій ся, якъ розгрѣшає его священникъ ѿ грѣхѣвъ во имя

св. Тройцы, а не видно, якъ спадають зъ кающаго ся грѣхи и якъ сплыває на него ласка освящающая.

Вопр. Що видно при тайнѣ елеопомазанія, а що нѣтъ?

Отв. При тайнѣ елеопомазанія видно якъ помазує священникъ хорого освященою оливою и якъ говорить при тѣмъ по требную молитву, не видно однако якъ доступає ѡнъ отпущенія грѣхѡвъ, если якіи на немъ тяжать, а ѡнъ ихъ не мѡгъ высповѣдатись, и не видно якъ сплыває на него умноженіє Божой благодати спасительной.

Вопр. Що видно а невидно при тайнѣ священства?

Отв. Видно при посвященію когось епископомъ на священника якъ епископъ руки свои на посвящаемого кладе и чути якъ надъ нимъ молитву говорить, а не видно якъ вытискає сплывающая въ тѣхъ хвили на нового священника Божя благодать на душѣ его неуничтожимый знакъ, и якъ єму ѡтъ епископа священничу власть передає ко исполненію апостольства?

Вопр. А що видно и не видно при тайнѣ супружества?

Отв. Видно якъ молодята руки на

св. Євангеліє кладуть, и чути якъ собѣ
взаимно присягають, и якъ священникъ
ихъ божими словами благословить, а не
видно, якъ они, двѣ особы, въ одно тѣло
звязуются, и якъ умноженіємъ благодати
Божой ко исполненію обовязкѣвъ новыхъ,
трудныхъ надѣляются.

Вопр. Не могли бы вы менѣ сказать,
якая есть властива наука о св. Тайнахъ?
Що есть св. Тайна?

Отв. Тайна есть видимый знакъ,
установленный ѡтъ Іисуса Христа, черезъ
который одержуемо благодать невидиму
и внутренне освященіе.

Вопр. Въ какой загальной цѣли уста-
новивъ Іисусъ Христосъ сѣмъ тайнъ?

Отв. Щобы люде ихъ принимаючи
себе освятили и спасли.

Вопр. Где прійдутъ тотѣ люде, ко-
торѣ проживуть и скѣнчатъ жите святе
яко христіане?

Отв. Въ небо; межи ангелѣвъ, въ
близость Бога.

Вопр. А чи прійдутъ заразъ по смер-
ти до неба и тотѣ особы, которѣ свято
жите закѣнчили, но еще за бувшіи грѣхи
кари дочаснѣ не ѡтбули?

Отв. Такіи не могутъ прійти прямо

до неба, но они не могутъ пойти и до пекла; для нихъ есть особное мѣстце — чистилище, где они свои кары отслужуютъ. Отбывши кары идутъ въ небо.

Вопр. Гдѣ идутъ люде умершіи съ тяжкими грѣхами?

Отв. Тѣлько въ пекло на вѣчній муки.

Вопр. Кѣлько разѣвъ буде судити Богъ насъ людей?

Отв. Два разы. Первый разъ на малѣмъ судѣ заразъ по смерти, по розлуцѣ души ѳтъ тѣла, а другій разъ на концѣ свѣта на великѣмъ, страшнѣмъ судѣ.

Вопр. Кѣлько мѣстцъ буде для людей по страшнѣмъ судѣ? Чи три?

Отв. Тѣлько два: небо и пекло.

Вопр. Якъ покажутся люде на страшнѣмъ судѣ?

Отв. Черезъ загальное воскресеніе:

Вопр. Зъ ѳтки знаємъ певно о тѣмъ, що всѣ воскреснутъ?

Отв. Изъ науки и дѣлъ Іисуса Христа, бо учивъ Іисусъ Христосъ найвыразнѣйше о воскресенію, воскрешавъ людей и воскресъ самъ по своей смерти на крестѣ третяго дня изъ гроба.

Вопр. Коли обходимо память воскресенія Іисуса Христа?

Отв. На Великдень.

Вопр. Що сталося съ Іисусомъ за 40 днѣвъ по Великодни ?

Отв. Іисусъ Христосъ вознесъ ся на небо, щобы прислати на апостолѣвъ св. Духа, и щобы приготоовити на небѣ мѣста всѣмъ вѣрующимъ въ Него.

Церковъ св. Норберта въ Краковѣ.

Пѣсля рукописей монастыря СС. Норбертанокъ на Звѣринци вѣдѣ Краковомъ.)*

Нынѣшній часы такъ обыльній въ розличного рода торжества ювильейнѣ чи то

*) Пѣдѣ такимъ заголовкомъ прислала на мои руки С. Михалина З. Норбертанка записки вѣдносячій ся до исторіи церкви св. Норберта въ Краковѣ, яки почерпала зѣ документѣвъ находячихъ ся въ архівахъ еѣ монастыря. Тыми то записками доповнила она историчній вѣсти подавнѣ о тойже церквѣ въ схиматизмѣ Перемыской Епархіи зѣ р. 1887, котру то працю, надѣю ся, радо примѣститъ Редакція въ своимъ цѣнномъ писъмѣ.

Жужель, 18. марта 1902.

О К. Селецькій.

осѣбъ, чи приключеній историчныхъ! Майже що день устроюють въ ихъ честь балъ, концерта, вѣдчиты, собирають складки за - для здвигненя довговѣчныхъ помянникѣвъ, выбивають розличного рода медалъ, строятъ маузолея, малюють иконы, заповняють цѣлїй шпальты дневникѣвъ велигласными славословіями подвигѣвъ якого - то богатыря, взывають щобы весь загаль поклонивъ ся передъ величавыми чи то правдивыми чи уроєными подѣями минувшости.

Не зчудуе ся протое почтенный читатель, коли идучи за напрямомъ теперѣшного часу и я розкажу где - нещѣ зъ исторіи нашего колишнього монастыря и церкви, переданей днесь дорогимъ братьямъ Русинамъ, щобы у ней приносили честь и славу Всевышньому пѣсля своего святого обряду.

Въ Краковѣ въ тѣмъ стариннѣмъ колишнѣмъ престольнѣмъ городѣ польскѣмъ не нагодишь середъ численныхъ высокихъ вежъ многихъ костелѣвъ на поважнїй копулы церквей рускихъ. Колиже звернешь твѣй хѣдъ на улицу Высяну, побачишь побѣчь плянтацій мѣськихъ за желѣзными воротами и высокою обгородою знамя спасенія. Той крестъ укаже тобѣ що неоподаль есть дѣмъ Божій, церковь св

Норберта. Святѣня вправдѣ не велика, лишъ гарна и мила, дивно настроює душу до молитвы и надѣляє ю надземскимъ су-покою. Коли увѣйдешъ у ню здаєть ся тобѣ, що тамъ на горѣ гомонять ангельскій голосы тыхъ безвинныхъ обручницъ Христовыхъ, котрѣ ту несповна передъ сто лѣтами въ день и въ ночи славили и величали Пана и Сотворителя своего. Се були духовнѣ дочери св. Норберта, Архієпископа Магдебурского, которого имя до нынѣшняго дня церковь задержала. Они переселили ся ту зъ поблизького Звѣринця, передмѣстя Кракѣвского, положеного за Рудавою.

На стрѣмкѣй скалѣ, надъ берегомъ Вислы стоить старинный монастырь СС. Норбертанокъ, найстаршій межи всѣми монастырями, якѣ истнували въ предѣлахъ давной Польщи. Основавъ го Якса князь Сербѣвъ Лужицкихъ 1162 року. Хорошо розвивавъ ся вѣнь въ продовженю вѣкѣвъ и прославивъ ся тымто, що зъ его внутри произѣйшли святѣ дѣвы, що умножили число жителей небесныхъ, якъ блаженна Бронислава, Юдита, Вероніка и другіи.

Що монастырь находивъ ся по-за мурамы окружающими Кракѣвъ, то бувъ вѣнь нараженный на напады хищныхъ во-

рогѡвъ и стававъ часто жертвою пожежи и рабунку. А вжежь наибѡльше потериѡвъ вѡнъ, коли напала на него чернь татарска, що 1241 року зруйновала Русь, спалила Кракѡвъ и передмѣстѣ Звѣринцеке, вразъ зъ монастыремъ, котрый перетвореный ставъ въ одну велику купу грузу и попелу. Перейшло богато лѣтъ, занѣмъ монастырь до давного ладу привернено. За той часъ проживали черницѣ въ лихой зъ дерева зклѣченной хатѣ побѡчь церкви св. Августына, въ котрого мурахъ находили ся численнѣ розпуклыны, що угрожали храмови Божому руиною. Все клоныло ся къ паденію. Черницямъ Звѣринецкимъ голодъ, нужда и хоробы давали ся въ знаки, такъ що ихъ колишнѣ превелике число до девять змалѣло. Лишь Провидѣніе Боже не позабуло за свою вѣрную челядь. Въ тыхъ такъ вельми сумныхъ обставинахъ, возбудивъ Господь невѣсту бодрого сердца, котра привяла ся за дѣло, кермувати справами монастыря, тымто прославила ся въ подѣяхъ чина Норбертанокъ. Се була Дорота Концка. Черезъ 52 лѣтъ правила она монастыремъ, яко Архімандритка. Она то создала монастырь зъ твердого матеріалу, котрый еще до нынѣ стоитъ, обладила и украсила церкви св. Августына и Спаса. За

сѣ правленя дѣйшло число службѣ Божѣй
присвятившихъ ся дѣвиць до 150. Зъ сво-
его майна вывѣнувала она монастырь, не
подармо про тое прозвано ю второю о-
сновательскою его.

Щобы въ будучности въ часѣ нападу
ворога Сестры мали где захоронити ся,
основала она новый монастырь въ Кра-
ковѣ, — бо вжежь и ворохобня Зебри-
довского 1606—1607 дала ся имъ добре
въ знаки. Она закупила камяницѣ, що
при воротахъ Висляныхъ находили ся, и
не подальшо вѣдъ Звѣринця положеніи були.
Кожде дѣло Боже занѣмъ набере трева-
лости, мусить спершу всякого рода пе-
репоны преодолѣти — бо вжежь сатана
не спить. Шинкарѣ и крамарѣ, що тор-
гували напитками и розличного рода по-
живою, мали ту свои страганы. Они вне-
сли жалобу до управы громадской, що
наколи ту церковь и монастырь стане,
то вжежь они зъвѣдти вступити ся му-
сять. По ихъ сторонѣ станувъ такожь и
начальникъ города, котрый обавлявъ ся,
що такимъ дѣломъ потерпѣлибы доходы
мѣськїи. На настоятельку Норбертанокъ
посипали ся жалобы и суплики до короля
и сенаторѣвъ, а вжежь и до самого Епи-
скопа. Лишь все тѣ перепоны щасливо
уоунено 1636 року. Въ день вѣдданя пра-

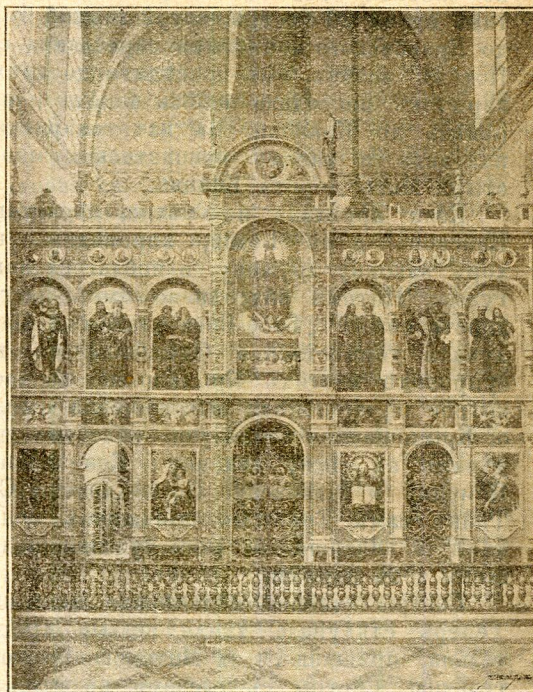
здника св. Норберта Архіпресвитеръ капітули кракѣвскои о. Еразмъ Кретковскій поблагословивъ основы підъ будову такъ церкви якъ и монастыря.

Поволи стали муры возносити ся, лишь унѣрнѣй мѣщане хотѣли доконьче на своимъ поставити. Тое, що мулярѣ черезъ день змуровали, они зруйровали въ ночи. Здавало ся, що другого якогото виходу нема, тѣлько треба всю роботу залишити и уступити ся, якоже начате дѣло Боже не буде вѣнчане желаємимъ успѣхомъ. Лишь бѣльша сила Божа, якъ злоба чело-вѣческа! Року 1643 довершено будовы такъ церкви якъ и монастыря. Король Володыславъ IV. за вставленемъ ся князя воеводы Любомірскаго, такожъ и новопо-ствлений Епископъ Кракѣвскій Петро Іем-бицкій вразъ зъ капітулою затвердили фундацію. День 5. Вересня 1643 т. є. су-боту передъ Рождествомъ Преч. Д. Маріи призначено на введенє СС. Норбертанокъ до ново созданого монастыря при улицѣ Висльной. Мѣщанство еще не успокоило ся. Щобы не выкликати якій то замѣша-тельства, залишено въ торжественнѣмъ походѣ ввести черницѣ до церкви и до монастыря. Самъ тѣлько Епископъ Іем-бицкій вразъ зъ своимъ суфраганомъ о. Войтіхомъ Липницкимъ приѣхавъ якъ тѣль-

ко свитати стало на Звѣринецъ, вѣдчитавъ имена 20 Сестръ, котрѣ довшнѣ були до Кракѣвского монастыря переселити ся. Потѣмъ велѣвъ имъ повсѣдати до трехъ карытокъ, що ждали побѣчь ворѣтъ и перевѣзъ до Кракова. Въ ихъ товариствѣ находила ся такожъ основателька монастыря Мати Дорота Концка.

Коли приѣхали на мѣсце, посвятивъ Епископъ дѣмъ Божій, впровадивъ на хоръ законну дружину и поблагословивъ туюже. Потѣмъ вѣдспѣвано имъ благодарственный: „Тебе Бога хвалимъ.“ Слѣдувала торжественна Служба Бога въ супроводѣ многихъ Крылошанъ, въ часѣ котрои по проповѣди выголошеной черезъ о. Крылошанина Сепеліуса, облечено три дѣвѣцѣ въ одежу законну: Конратѣвну, Комецку и Вітковску. По пѣднесеню Св. Тайнъ самъ Епископъ причащавъ монахинѣ а совершивши Богослуженія полишивъ вѣнъ церковь.

Сестры законнѣ вѣдспѣвали вечерню. Теперъ слѣдувала хвиля вельми трогательна, прашаня ся зъ Матерею Настоятелькою. Сестры съ слезами розставали ся зъ нею, цѣлували по рукахъ и ногахъ. Она ихъ благословила и молила съ слезами, щобы въ сей новой обители уставъ св. Норберта твердо сохраняли, ревну-

Иконостасъ въ церквѣ св. Норберта
въ Краковѣ.

вали о хвалу Богу, вели жите въ совершенствѣ законнѣмъ.

Въ недовзѣ потомъ (26. вересня) переселила ся тая праведна душа до вѣчности опровадивши жите въ обыльных трудахъ и терпѣніяхъ, въ пожертвованю ся безмежнѣмъ для хвалы Божой и добра чина своего. Пережила 85 лѣтъ.

Въ ново основанѣмъ монастырѣ приоставали СС. Норбертанки черезъ 160 лѣтъ, опроваджуючи жите въ трудѣ и молитвѣ до часу, ажъ докѣ тойже декретомъ правительственнымъ зъ 26. лютого 1808 року не оставъ знесеный. Сестры законнѣ повернули назадъ до матерного монастыря вѣринецкого. Єдино тѣлько ся гадка не покоила ихъ, що може и сей дѣмъ Божій, въ котрѣмъ стѣлько лѣтъ вѣрно Господу своему служили, перетвореный буде, якъ богато другихъ на магазинъ або касарню. Лишь знать нашъ Отець св. Норбертъ, сей великій Апостоль Славянъ зъ XII. вѣку вступивъ ся передъ престоломъ Всевышняго, що церковь зъ такъ превеликимъ трудомъ основана не звидѣла, тѣлько по нынѣшній день служитъ для хвалы Божой. Передано ю братьямъ Русинамъ, щобы у ней Службу Богу пѣсля обряду греко-католического совершали.

Спершу були ту ОО. Василянѣ, котрі

сповняли також довшности душіастырскій такъ въ Краковѣ якъ и въ сусѣднихъ мѣстцевостяхъ. Парохія гр. кат. приналежала до року 1851 пѣдъ управу Епископѣвъ Холмскихъ, по реченѣмъ роцѣ заряджують нею Епископы Перемыскіи. Она числить звижъ 2000 душъ такъ въ Краковѣ, якъ на Шльеску, якъ такожъ въ окрестности Бохнѣ и Велички проживающихъ Русинѣвъ.

Случае ся, що переѣзджаючій черезъ Краковѣ Священники - Русины освѣдомленій зъ подѣями церкви св. Норберта при улицѣ Висельной загостять такожъ и до монастыря СС. Норбертанокъ на Звѣриньци и въ тамошнѣмъ костелѣ вѣдслужать св. Літургію къ великому созданію и радости Сестръ нашихъ яко посланники зъ колишнього монастыря въ Краковѣ, чимъ дають явный доказъ побратимства обряда и народности.

Списано въ монастыри на Звѣриньци 3. сѣчня 1902.

С. Мих. Норбертанка.

На тѣмъ кѣнчимо тѣ запискѣ. Згадати еще подобае, що за старанемъ нынѣшного пароха Вир. о. І. Борсука церковь тая прекрасно остала ѣтновлена, та що

богослуженя ѿбѣвають ся ту вельми величаво, на котрѣ вѣрній радо сиѣшати.

Икона оная, котрого ту образокъ подаемо, есть прехорошо выконанный а образы до него здѣлано въ академіи штукъ въ Краковѣ пѣдъ проводомъ славного маляра І. Матейки.

НАШЪ ОБРЯДЪ.

Юліанъ Дзеровичъ.

(Дальше.)

9. Приклонене головы и колѣнъ и простерте на земли.

127. Пыт. Що означае приклонене головы?

Вѣдп. Приклонене головы означае почесть для Г. Бога и смирене передъ нимъ.

128. Пыт. Коли приклонюесь головы?

Вѣдп. Головы приклонюесь: 1. Коли входимо въ Церковь або выходимо зъ неи.

2. Коли священникъ удѣляє благословенія, причѣмъ звичайно робимъ на собѣ знакъ креста святого.

3. Коли священникъ читає декотрі молитвы, причѣмъ самъ склоняє голову.

129. Пыт. Якъ пѣзнаємо, котрі то молитвы?

Вѣдп. Мы пѣзнаємо ихъ по тѣмъ, що священникъ завзиває насъ до того словами: „Главы ваша Господеви приклоните“.

130. Пыт. Що выражає ся приклоненемъ колѣнъ?

Вѣдп. Приклоненемъ колѣнъ выражаєсь еще бѣльша почестъ и смиреніе якъ приклоненемъ головы.

131. Пыт. На якѣй пѣдставѣ призволяє Церковъ на клячене?

Вѣдп. Бо вже Іисусъ Христосъ моливъ ся неразъ принавши на колѣна; св. Павелъ вѣдѣжджаючи до Тиру и всѣ що его вѣдипроваджали до пристани молили ся клячучи; св. Яковъ такъ часто и такъ довго моливъ ся на колѣнахъ, що тѣ ажъ ствердли.

132. Пыт. Коли звичайно клякаємо?

Вѣдп. 1. Клякаємо звичайно на звукъ дзвѣнка; для почитаня Пресв. Евхаристіи

отже підчасъ освященя св. Дарѡвъ, під-
часъ Причастія, або коли священникъ не-
се св. Тайны до хорого.

2. Суть и декотрі молитвы котрі мо-
вимо приклонивши колѣна прим. на ве-
черни на Сошествіе св. Духа.

133. Пыт. Що еще робять декотрі
Христіяне для оказаня найглубшого
смиренія.

Вѣдп. Декотрі лежать еще зъ роз-
простертими раменами на видъ Креста на
земли, подѣбно якъ Христось лежавъ въ
Гетсиманьскѡмъ городѣ передъ своими
страстями.

134. Пыт. Що кромѣ сего розпростер-
тя раменами на земли, якѣ еще маемъ
припаданя до землѣ?

Вѣдп. Маемъ еще поклоны.

135. Пыт. Якѣ поклоны розрѣжняемъ?

Вѣдп. 1. Мы розрѣжняемъ поклонъ
малый т. з. мала метанія, коли накло-
наемъ наше тѣло не много або тѣлько до
пояса, а рукою досягаемъ до землѣ.

2. Поклонъ великій, котрый дѣлаемо
такъ: зробивши на собѣ знакъ креста
святого, клякаемо на колѣна и головою и
руками дотикаемъ землѣ.

136. Пыт. Коли дѣлаемо малый по-
клонъ?

В ѡ д н. Малый поклонъ дѣлаемъ переходячи передъ Найсв. Дарами.

137. П ы т. Коли дѣлаемъ великій поклонъ ?

В ѡ д н. Великіе поклоны дѣлаемъ пѣсля припису церкви особливо въ великомъ постѣ, бо они суть выразомъ нашего покаянія.

(Дальше буде.)

Исправленіе ошибки.

Въ ч. 8. Кн. мис. въ описи „р. церкви въ Добромиль“ на стор. 20 въ ст. 10 ѡтъ долу має бути вмѣсто („выйшовшій пѣзнѣйше на митрополиту“) такъ: „не тотъ, выйшовшій пѣзнѣйше на митрополиту“, а на стор. 26 въ ст. 3 и 4 ѡтъ долу треба выкинути слова: „завѣдовавшего колисьто въ молодости парохією“.

Книжочки мисійні

виходять точно кожного мѣсяця. Цѣна 3 кр.
Сотка книжочокъ зъ минувшихъ лѣтъ 2 зл.
Оправні рѣчники 50 кр.

Театральна бібліотека „Посланника“

Нѣчь Вишлеемска, ораторія 30 кр.; ноты
до ней 25 кр., Св. Николай на Русі. 20
кр., Выворожили. 20 кр., Три брати 20 кр.,
Пекло въ хатѣ. 20 кр., Образки драматич-
нѣ. 20 кр., Перехитрила. 20 кр. Іосифъ
въ Єгиптѣ 30 кр.

БИБЛІЯ старого и нового завѣта
въ 50 кольоровыхъ
образкахъ 1 зл. 50 кр.

Збѣрникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. 3 выпуски по 10 кр.

Молитвы щоденні

съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр.

Образки „Посланника“

по 1 кр. Сотка 80 кр. Меншій 50 кр.

МОЛЕБНІЙ ЧАСЫ.

Молитвы щоденні въ пѣсняхъ съ нотами
10 кр.

Боянъ. Збѣрникъ рускихъ квартетѣвъ
(50 пѣсень) 1 зл. 50 кр.

Всѣ книги церковні можна у насъ получить.

ПРИЙДИТЕ КО МНѢ ВСѢ

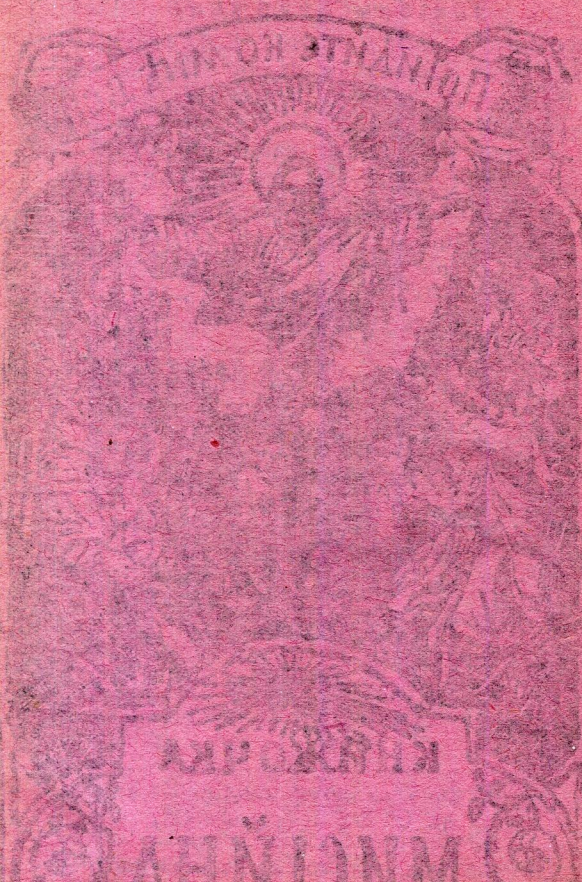
КНИЖОЧКА

МИСИЙНА

1 8 снѣп

.2001

.01 010

Рѣкъ 1902.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число десяте.

Накладомъ свящ. Л. Джулынського

РЕДАКТОРА „ПОСЛАННИКА“.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІЙ“

выходять кожного мѣсяця и коштують рѣчно :

по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.

❖ Менше якъ 5 не посылає ся. ❖

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Зъ печатнѣ Н. Джулынського.

пѣдъ управою І. Лавора.

1902.

„Азъ есмь пѣть истина и животъ!“

„Азъ есмь путь, истина и животъ”.

Кожде дерево выдае овочѣ пѣсля
свого роду; коли однакъ огородникъ
хоче, щобъ тѣ овочѣ були лучшѣ,
тогда на гѣршѣмъ деревѣ вщѣплюе
лѣторосль зъ лѣпшого, черезъ що де-
рево ублагородняе ся и выдае лучшѣ
овочѣ. Такъ само мае ся и зъ чоло-
вѣкомъ. Богъ сотворивши чоловѣка,
надѣливъ его рѣжnymi дарами, такъ
що до тѣла якъ що до душѣ и ставъ
ся способнымъ до осягненя природной
цѣли. Коли однакъ Господь Богъ со-
творивъ его до цѣли надприродной,
т. е. до получения ся съ Собою, му-
сѣвъ такожь, подобно якъ огородникъ,
вщѣпити въ нѣмъ лучшѣ соки, або

жите надприродне, щобы выдаючи
овочѣ надприроднѣ, мѡгъ осягнути
жите вѣчне.

Колибъ Адамъ бувъ позѡставъ
вѣрнымъ Г'. Богу, то бувъ-бы всѣ тѣ
ласки заховавъ не лише для себе, але
такожъ для цѣлого роду людского. —
Але грѣхъ поповнений въ раю, вы-
деръ чоловѣкови жите надприродне,
лучнѡсть зъ Богомъ зѡстала розвязана,
природа зѡстала зѡпсута и черезъ то
ставъ ся чоловѣкъ жертвою своихъ
намієтностей и погибели вѣчної. —
Г'. Богъ мѡгъ позбавити цѣлый рѡдъ
людскій того жита надприродного и
полученя зъ Собою; але Онъ „люби-
тель душъ“, пѡславъ имъ ратунокъ.
Прійшовъ бо Христось Спаситель,
щобы цѣною крови своєї звязати
зновъ зѡрвану приязнь чоловѣка зъ
Богомъ; прійшла „Истина“, щобы
просвѣтити „сѣдящихъ въ сѣни
смертної“; прійшовъ „Путь“,
щобы заблудшихъ запровадити до цѣ-
ли; прійшовъ „Животъ“, щобы

смертію своєю выеднати ласку освящаючу, а черезъ ню дати наприродне жите мертвымъ на душѣ — словомъ прійшовъ Христось Спаситель, щобы все направити, все освятити, все зъ Богомъ получить.

Семе: не кради.

(Правдиві приключенія)

Написавъ Г. А. Ц.

Красти — се великій грѣхъ, бо онъ нарушує любовь ближняго. Законъ о любви ближняго говоритъ: „Возлюбиши ближняго, якъ самого себе“. Каждый желає собѣ, щобы ему никто ничь не укравъ. Каждый желає собѣ то для того, що любить себе. А якъ не хоче никто бути окраденымъ изъ любви до себе, такъ най не важится онъ окрасти

ближняго изъ любви для него, бо не може человекъ то чинити другому, що ему самому не було бы мило, если бы другій ему то учинивъ.

Якъ великій есть грѣхъ „крадѣжь“ видно изъ того, що въ десяти заповѣдяхъ повелѣваетъ Богъ два разы не красти. Первый разъ говоритъ Богъ въ седмой заповѣди: не кради, а второй разъ говоритъ Онъ въ десятой заповѣди: „Не возмеша ближняго твоего ни вола, ни осла, ни дому, ни поля, ни слуги, ни служебницѣ, ни одной и наименьшей вещи (рѣчи) ближняго твоего“.

На чуже лакомятся многіи люди дуже, хотя изъ всѣхъ сторонъ чуютъ, що чуже не грѣе, и хотя каждого дня видятъ, якъ за присвоеніе собѣ чужихъ рѣчей дотычній особы ганьбятъ, судятъ и караютъ. Щобы людей до грѣху крадежи привести, придумаваъ діаволь пѣдшептовати людямъ таке: крадене ѣдо буде смачнѣйше, якъ свое; крадена бульба и крадене

зерно удадутся въ полю лучше, якъ свои власнѣ, а краденѣ цвѣты и ово-чевѣ дерева прѣймутся скорше, якъ некраденѣ, и принесутъ богатшіи плоды!

Черезъ всѣ по́дшенты дѣвольскіи придумують лихѣ люди всякѣ предивнѣ и надто штудернѣ способы, якъ бы то где-що украсти и подѣ кару не до́стати ся, но тодѣ: ничѣ не по-трафить челоуѣкъ зрѣбити такъ скры-то, щобы колись не выдало ся. Если бы залежали люди то́лько ѿтъ людей и ѿтъ людскихъ судѣвъ, то ледви сотное дѣло ихъ скрытое выдало бы ся, но люди залежатъ во всѣмъ ѿтъ всюдапритомного и все-вѣдущаго Бога, который за все доброе певно надгоро-джае, а за все злое безъу-словно карае. А понеже Богъ святыи есть и ничѣ грѣшнаго знести не може, прото чувае Онѣ надъ всѣ-ми людскими дѣлами такъ, щобы они

въ своимъ часѣ подъ судъ достава-
лись и отповѣдно карані були.

Не могу понять, якъ може въ
нынѣшнихъ часахъ комусь такъ въ
головѣ запоморочитись, щобы ему
могло видѣтись, що его крадѣжь не
выявится, и що онъ при краденій
рѣчи выгôдно, спокôйно и славно жи-
ти собѣ возможно!

Прошу послухати якъ въ однôмъ
селѣ найштудернѣйшая крадѣжь вы-
явила ся:

I.) Одинъ священникъ защеливъ
собѣ въ садѣ дичку-грушу лѣторос-
лею изъ благородного дерева фиговой
груши. Щеплене удалось всецѣло.
Уже вышла щепка, хороша и буйна
на пяте лѣто. Уже надѣявся священ-
никъ съ своими дѣтьми видѣти на
пятой веснѣ на роскошнôй щепцѣ
цвѣтъ, а потôмъ и перві грушечки,
коли одного дня, а було то около
цвѣтнôй недѣлѣ, увидѣвъ, що щепка
изъ саду пронала. И кто мôгъ ю выр-
вати? Кто мôгъ бути такъ смѣлымъ,

влѣзти въ садъ и выкопати щепку? На тотѣ питаня не умѣла ѡтповѣсти ни челядь священника, ни сосѣды, ни громадскій урядъ. А понеже въ великомъ тыждни и въ великоднѣ свята у священника пребогато занятія въ парохіи, то залишивъ онъ пошукovati пропавшую щепку.

Но по уплывѣ трехъ святыхъ дней Великодня, удалось одному сыну священника, пѡдчасъ проходу по селѣ, побачити щепку въ огородѣ одного недалекого господаря, прекрасно розвивающую ся! Сейчасъ сынъ давъ звати ѡтцю о находцѣ. Неспѡстереженно придивився священникъ съ сыномъ ѡтнайденѡй щепцѣ добре, бо хотѣли оба бути певными своєї находки. Но она була тая самая. Она мала свои такъ певнѣй признаки, що можна було ю по нихъ всегда и всюда пѡзнати. Щобы свою щепку ѡдобрати, пѡславъ священникъ по начальника громады и полицая. Первый не прійшовъ, бо бувъ далеко въ полю,

но явився полицай и то съ кимъ? Съ жандармомъ. Теперъ удався священникъ съ сыномъ, парѣбкомъ, жандармомъ и полицаемъ на пѣдвѣре того господаря, въ котрого огородѣ щепка находилась. Дома була тѣлько господаря жена. Коли запытано ю о щепку, то ѡтповѣла она съ гнѣвомъ, що о вѣякѣй щепцѣ не знае. На тую ѡтповѣдь не зважаючи пѣйшовъ священникъ со своими людьми въ огородъ, но тамъ, о що за диво! щепки-груши въ землѣ уже не було, а на ѣй мѣсци стояла свѣжо всаджена слива-дичка! И где могла такъ скоро пронасти щепка-груша? Жандармъ съ полицаемъ и парѣбкомъ священника перетрясли всѣ закамарки ѡбѣй-стя, но щепки не було нигде. А коли то все дѣялось, могла бути доперва четвертая година по полудни. Дивится священникъ, а изъ комина выходитъ дымъ. „Що се такого, що затопила газдыня такъ скоро на вечерю, коли въ селѣ никто такъ вчасно не топить?

Ану погляньте, пане жандармъ, чимъ тая газдыня въ печи затопила?“ сказавъ священникъ, а жандармъ, побѣгши съ полицаемъ въ хату, выйшовъ по хвильцѣ на подвѣре съ щеною, въ трое зломленою и немного надпаленою. Вотъ и выкрылось злое дѣло мимо всей штудерности селянки. Половина молоденького листа щепки була припалена, но половина зеленѣлась еще красною. Всѣмъ було жалъ такъ марно идущой щепки. Теперъ она ни для кого! — Жандармъ взявъ щепку до себе и подавъ всю справу до суду. Ц. к. прокураторія обвинила господаря и его жену о крадѣжъ щепки. По переслуханю свѣдкѣвъ засудивъ судъ мужа и жену на 7 день аресту и на уплату щепки въ квотѣ 10 коронъ. А ѿтъ ганьбы въ селѣ не заразъ умыются они!

II) Одинъ молодой господарь возивъ въ лѣтѣ и въ зимѣ зъ лѣса на стацію желѣзнодорожного двѣрця

грубіи кльоцы. Разъ въ зимѣ, вертаючи порожными санками домѡвъ, побачивъ ѡнъ при дорозѣ поряднѣй грубѣй кльоць, зверженный въ фосу. Му-сѣло ся другому господарю где-що при санкахъ поспути, то скинувъ ѡнъ кльоць въ сторону и вернувъ домѡвъ сани направляти. Молодѣй господарь, побачивши кльоца при дорозѣ, а було то по заходѣ сонця около шестой години, подумавъ собѣ: „Тотъ кльоць буде мѡй; ѡнъ менѣ дуже придастся. Вѣтеръ дує сильнѣй и задуває всякѣй слѣдъ за санками.... Кѡбы я лишъ высадивъ кльоца на сани, уже дове-зу я его домѡвъ и спрячу такъ спо-ручно, що его никто не выслѣдитъ“. Молодѣй и крѣпко збудованѣй госпо-дарь высадивъ кльоцка грубѣшимъ кѡнцемъ на короткѣй сани, а привя-завши его ланцомъ, загнавъ быстро-конники, потягаючи кльоца смыкомъ по дорозѣ. Въ селѣ не здыбавъ ѡнъ никого. Съ кльоцкомъ заѣхавъ ѡнъ за-стодолю свого брата на десятѡмъ грун-

тѣ, скинувъ его тамъ въ снѣгъ, и полетѣвъ домѠвъ. Всякій слѣдъ ѣзды молодого господаря задувъ вѣтеръ сейчасъ. „Ну, кльоцокъ уже мой“, подумавъ собѣ господарь. „О немъ не скажу заразъ и женѣ; буде часъ потѠмъ. Лишь шкода, що вступавъ я передъ тымъ до корчмы. Но я жида не боюсь; кльоцка у мене нема“.

(ДокѠнчене буде).

Село »Волче«

Турчаньского повѣта

и церковь Вовед. Пр. Богородицѣ.

Село „Волче“, положене надъ рѣкою Днѣстромъ, тягне ся якихъ 6 клм. вѣдъ всходу на захѠдъ при новѠмъ гостинци повѣтовѠмъ, що провадить зъ Турки и мае дальше ити черезъ села: ЛѠмну, ХащѠвъ, Михновець, Лице до Чорнои. Рѣка

Днѣстеръ має у Волчѣмъ свѣй початокъ на такъ званѣмъ „Старѣмъ поли“ на всхѣдъ сонця межи границею села Розлуча и Волчого. Тое розказує предане народне и потвердила такожъ ц. краєва комісія инжинерѣвъ при найновѣйшѣмъ помѣрѣ полъ Волчаньскихъ. Отже неосновне и блудне було учене давныхъ географѣвъ — якобы „Днѣстеръ“ бравъ свѣй початокъ и жерела єго зачинали ся въ селѣ Днѣстрику дубовѣмъ и вѣдъ него Днѣстромъ мавъ ся называти!!! Извѣстно, що вже Грекамъ и Римлянамъ знаный бувъ нашъ Днѣстеръ и тую вже за ихъ часѣвъ славному рѣку называли „Дностромъ“, — где въ тѣмъ часѣ о Днѣстрику дуб. анѣ гадки не було. И поправдѣ, тая рѣка не Днѣстромъ а Дностромъ называти ся повинна! Тое признати мусимо, коли придивимо ся єму коло горы „Магуры“. Много то тысячъ лѣтъ мусѣла ломити тая рѣка великаньскі скалы и дно-стерати, нѣмъ перебила ся на другу сторону до села Днѣстрика головецкого черезъ хребетъ, котрый стоявъ єй на перешкодѣ и спинявъ дальшій

похѣдь!? И по правдѣ: кѣлькатысячлѣт-
нымъ ударянемъ дно - стерла и утво-
рила собѣ вѣльный похѣдь черезъ землю
руску до моря Чорного.

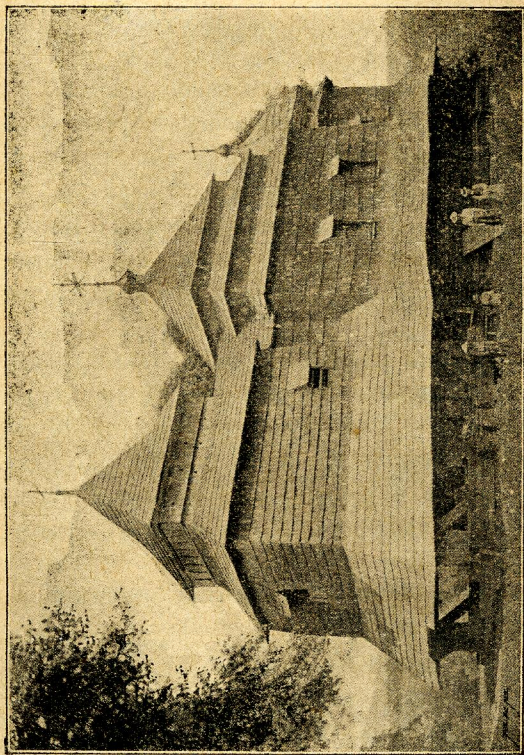
Початокъ Волчого припадае имовѣрно
въ часахъ нападѣвъ татарскихъ, передъ
котрыми нарѣдь утѣкавъ въ лѣсы и горы.
Безмѣрнѣ лѣсы не тѣлько давали прибѣ-
жище и захистъ, але такожъ матеріалъ
будѣвляный. А звѣрины въ тыхъ лѣсахъ
було множество! На то вказує назва села
„Волче“, бо по правдѣ еще недавно, коли
не було тутъ тартаку — вовки вже ве-
черомъ выходили зѣ своихъ леговискъ и
напастовали повертаючу зѣ поля худобу.
Днесъ много лѣса скарбового вытято, бо
вѣдь 6 лѣтъ рѣже великѣй паровый тар-
такъ а и многѣ газды нерозважно свои
такъ званѣ „купы“ вырубали на пасѣки
а дерево повозили въ Турку або на тар-
такъ.... Всежъ таки наоколо села есть еще
много лѣсѣвъ, — воздухъ есть тутъ дуже
здоровый и могла бы тутъ бути стація
клѣматична.

Въ Волчѣмъ мавъ Добошь своихъ то-

варишѣвъ - спѣльникѣвъ. Одинъ зъ нихъ звавъ ся „Шия-соханъ“, бувъ великій дуже, а другій „Цекоть“, бувъ дуже сильній. Вѣнъ мавъ коня, на котрѣмъ тѣлько самъ годенъ бувъ ѣхати. Лежачи на смертнѣй постели, а знаючи, що нѣкто зъ єго потомкѣвъ не потрафить того коня навѣтъ зѣ стайнѣ выпровадити, и боячись якого нещастя, вставъ самъ, вывѣвъ коня зѣ стайнѣ и такъ сильно нимъ ударивъ о стоячу загороду, що выломивъ 7 прясемъ тину, а кѣнь упавъ неживый!!

Оба они сходили ся зъ Добошомъ и мали знати, где єго скарбы закопанѣ. Межи иншими одна скриня мала бути захована на „Магурѣ“ а друга за Туркою на горѣ Вѣльха.

Церковь тутъ зѣображена — єсть дочерна въ долѣшнѣй части села и при нѣй мешкає вѣдъ давна парохъ, а поставлена еще въ р. 1680 на лѣвѣмъ березѣ „Днѣстра“ на горбку званѣмъ „Маудзинъ-горбокъ“. Дерево на тую церковь рубали заразъ по при горбокъ Маудзинъ въ яру званѣмъ „Зубѣвка“ — а ставидо ю всего

Церковь въ Волчѣмъ,

30 газдôвъ, коли теперь приналежныхъ до тои церкви есть звыжь 150 хать. На тôмъ самôмъ мѣсци стояла давнѣйше каплиця, котру ставило всего 9 господарѣвъ.

Церковь ся украшена внутрь 4 ма престолами бôчными, межи ними одень зъ прекраснымъ стариннымъ образомъ св. О. Николая. Въ праздникъ Воведенія Пресв. Богородицѣ сходить ся тутъ при спріяючôй погодѣ много народа изъ подальшихъ селъ.

Друга церковь парохіяльна вôддалена вôдъ дочерной 1 $\frac{1}{2}$ клм. въ горѣшнôй части села. Она збудована въ р. 1890 на мѣсце старои, котра въ р. 1889 погорѣла зô всѣмъ внутрѣшнымъ богатымъ украшенемъ и рѣчами. При тôй церкви находить ся мешкане для сотрудирика, — теперь знищене. Року 1900 вôдбула ся тутъ мисія духовна заходомъ теперѣшного пароха.

Тутешнѣ священникѣ були зъ давна зъ роду Волчаньскихъ, котрѣ мали привѣлей вôдъ королѣвъ польскихъ до попôвства Волчаньского, якъ указуе помянникъ церковный зъ року 1661 справлений. Зъ того

роду були слѣдуючій: Яковъ, Іоанъ Пелеховичъ, † въ р. 1639. (якъ тоє посвѣдчає напись на крестѣ до церкви прибитомъ); Григорій, Симеонъ, Стефанъ, Андрій, Тимоѣей въ р. 1661; Стефанъ, Петро, Іоанъ, Яковъ, Василь, Тома, Панталеймонъ, Григорій, Іоаннъ, Василь, Михайло, Іоаннъ Роль (справивъ олтаръ Успенія Пр. Богор. за ѡтпущенє грѣхѡвъ своихъ и жены Анастазіи въ р. 1690), дальше Симеонъ, Антѡнъ, Михайло въ р. 1760; Павло, Іоаннъ, дѣяконъ Іессей, Тимоѣей, Стефанъ, Теодоръ, Василь, Яковъ, Григорій † $\frac{6}{9}$ 1788; Іоанъ, парохъ и Іоаннъ Лехновскій, пѡдписовавши ся „коммендаржъ“, вѡдтакъ о. Николай Шереметь, першій семинарникъ, парохъ, померъ дня $\frac{14}{9}$ 1822; по нѣмъ Василь Денищакъ, † $\frac{21}{4}$ 1840.

Вѡдъ р. 1840—1841 Антоній Мусаковскій, завѣдатель; вѡдъ р. 1841—1893 Онуфрій Ганкевичъ, парохъ; вѡдъ р. 1893 до 1894 Осипъ Крулѣковскій, завѣдатель; вѡдъ р. 1894—1898 Іоаннъ Плешкевичъ, парохъ; вѡдъ р. 1898—1899 Петро Под-

ляшецкій, завѣдатель; а въ р. 1899 теперѣшній парохъ, Висиль Яремкевичъ.

Вѣдъ р. 1841 були при церквѣ горѣш-
ной слѣдующіи сотрудики: Вѣдъ р. 1841
до 1847 згаданный выше Ант. Муссаков-
скій; вѣдъ р. 1848—1849 Илько Желехѣв-
скій; въ р. 1851 Петро Левѣньскій; вѣдъ
р. 1853—1857 Сильвестеръ Процѣньскій;
вѣдъ р. 1861—1863 Іоаннъ Гомза; вѣдъ
р. 1863—1865 Дмитро Витезевичъ; въ р.
1868 о. Михайль Солтысъ; вѣдъ р. 1872
до 1876 Іляріонъ Куцѣль; вѣдъ р. 1878 до
1879 Александеръ Полянскій; вѣдъ року
1888—1889 Володимиръ Іинѣлевичъ; вѣдъ
р. 1889—1890 Михайло Петровскій; вѣдъ
р. 1890—1891 Іванъ Лебедовичъ; въ р.
1893 о. Осипъ Крулѣковскій, яко завѣда-
тель до р. 1894; въ р. 1895 о. Василь
Мацюракъ; въ 1896 и 1897 о. Димитрій
Билѣньскій, бувшій парохъ Билини вел.

Въ запискахъ тутейшихъ находить
ся слѣдующе :

1) 1864 рѣкъ бувъ дуже нещасливый
для тутейшихъ гѣрнякѣвъ, бо яръ дуже
пѣзно зачалася; потому наступила слота

цѣле лѣто. По зливахъ настала студѣнь — упавъ снѣгъ двома наворотами и приваливъ много некошеного збѣжа; въ копахъ много збѣжа зимувало ся, и совсѣмъ запропастило ся. Въ тѣмъ же роцѣ люде понасѣвали такъ много збѣжа, якъ нѣкто незапам'ятавъ, бо гадали собѣ, що ажъ теперъ забогатіють, що будуть їсти, пити, веселити ся и гуляти, — але Богъ всемогучій обернувъ той великій засѣвъ въ дуже маленьку жатву, бо 3-та часть збѣжа цѣлкомъ пропала. Зъ тои причини наставъ въ р. 1865 голодъ и велика дорожня;

2) 1886 р. дня 3., 4., 5. и 6. мая упавъ въ нашихъ горахъ великій снѣгъ, — люде мѣсто орати були примушені празновати, пашѣ для скотятъ не стало, а купити не було где;

3) р. 1892 и 1893 були великі зливы и наробили богато шкоды; 1893 р. була такъ велика вода, що забрала кѣлька хатъ. Утопивъ ся одинъ їздеа и майже цѣла родина циганьска;

4) въ р. 1898 зрегульовано „Днѣстеръ“, кѣлька закрутѣвъ спростовано, а береги

его засажено лозиною, а почасті підму-
ровано, чимъ вѣнъ не мало причинивъ ся
до окрасы села.

Пливе „Днѣстеръ“ вѣдъ границѣ
Волчого въ ровенѣ,
Помѣжъ скалы и ялицѣ
Тай луги зелені...

Въ „старѣмъ поли“ Днѣстрѣ
Якъ зоря блистає,
Изобильно воды въ море
Зъ грудей въ Русь спускає...

Шумить Днѣстеръ берегами
И все щось шепоче:
Мусить жаль му за горами...
Тай тужить за Волчемъ!
Пращай Волче — моя мати,
Пращай старе поле!!

(Стихъ бл. п. о. Онуфр. Ганкевича).

Всегдашна пам'ять

на чотыры послѣднѣ рѣчи
 ═══════ спасає душу. ═══════

Король Сицилії Діонизій, тиранъ, пошовъ бувъ одного разу на торговцю въ мѣстѣ Сиракузи и побачивъ межи продаючими такожъ одного філософа: „Що маєшь на продажъ?“ запытавъ его Діонизій. „Мудрѣсть“, вѣдповѣвъ філософъ. „Що хочешъ за ню?“ пытає Діонизій дальше. Старый філософъ заправивъ дуже незначну суму.

Діонизій, котрый властиво тогды бувъ въ добрѣмъ гуморѣ, заплативъ філософови жадану належитѣсть, однакъ мѣсто сподѣваної мудрости, почувъ тѣ слова: „З а с т а н о в и с я все напередъ надъ тымъ, що маєшь робити и гляди якій конецъ буде мати тое дѣло“. Тѣ, що се видѣли и чули, уважали того філософа за обманця, а король

усміхнувъ ся и вѣдѣшовъ. Однакъ слова філософа запам'ятавъ собѣ и повтарявъ ихъ дуже часто.

По якѣмсь часѣ повставъ противъ Діониза заговоръ (змова) — его хотѣли убити. До того заговора втягне но королѣвского голяра, котрый взявъ на себе обовязокъ подрѣзати королеви при голеню шию. Коли голяръ прийшовъ до Діониза, усѣвъ тойже на крѣслѣ и сказавъ до голяра, що остривъ тымчасомъ бритву: „Застанови ся добре надъ тымъ, що маєшь робити и гляди, якій зъ того буде конецъ!“

Голяръ перестрашивъ ся, пустивъ зъ рукъ бритву; вѣнъ думавъ, що король знає о змовѣ, упавъ на колѣна и просивъ о прощенє. Въ наслѣдокъ сего не давъ ся Діонизій бѣльше голити — лишень его дочка обсмалювала єму бороду тлѣючими лупинами орѣховыми.

Слова філософа були дорогі, бо уратовали королеви житє. Мы хри-

стіяне знаемо такожъ подѣбнѣй слова, котрѣ однакъ о много цѣннѣйшѣ суть вѣдѣ тамтыхъ, позаякъ спасають вѣдѣ вѣчныхъ мукъ въ пеклѣ душѣ того чоловѣка, котрый всегда о нихъ памятає. А слова тѣ суть: „Памятай всегда чоловѣче на чотыры послѣднѣй рѣчи, т. е. смерть, судъ, небо и пекло, а во вѣки не согрѣшишь!

Осинъ зъ надѣ Джурынки.

НАШЬ ОБРЯДЪ.

Юліянъ Дзеровичъ.

(Дальше.)

10. Руки руками.

138. Пыт. Що означає, коли обѣ руки складаємо разомъ, долоня до долонѣ?

Вѣдп. Таке зложенє рукъ означає совокупленє мыслей и сердечныхъ чувствъ.

139. Пыт. Що означає зложенє руки на груди навкрестъ?

Вѣдп. Се означає нашу молитву въ имя розпятого Іисуса.

140. Пыт. Коли особливо складаемъ руки навкрестъ?

Вѣдп. Мы складаемъ такъ руки особливо при принятію найсв. Евхаристіи.

141. Пыт. Що тымъ тодѣ исповѣдуемъ?

Вѣдп. Мы исповѣдуемъ черезъ то що приступаемъ до принятія тѣла и крови Іисуса Христа, котрый зъ любви до насъ давъ на крестѣ розпяти ся и зъ любви до насъ въ причащеніе дае ся.

142. Пыт. Що означає пѣднимане рукъ въ гору?

Вѣдп. Пѣднате рукъ въ гору означає пѣднесенє духа до Бога, и що зъ небесъ умоляемо собѣ благодати Божои.

143. Пыт. Що означає бите себе въ груди?

Вѣдп. Бите въ грудь означає розкажанє и жаль за грѣхи.

144. Пыт. Котрѣ слова говорить ся звичайно при удареню въ груди?

Вѣдп. Звичайно говоримъ слова мытаревѣ: „**Боже милостивъ буди менѣ грѣшному**“.

II. Цѣлованіе мира и священныхъ предметовъ.

145. Пы т. Що розумѣемъ по́дъ цѣлованемъ мира?

В ѳ д п. Есть то тоѳ цѣловане, котрымъ въ церквѣ на вѳзваніе священника (або діакона) цѣлуютъ передъ символомъ вѣры священники себе въ рамена.

146. Пы т. Що говорятъ священники або діаконы цѣлующи себе?

В ѳ д п. Говорятъ слова: „Христосъ посредѣ насъ и есть и будетъ“.

147. Пы т. Якъ выглядало тоѳ цѣлованіе въ давнѣйшѳй церквѣ?

В ѳ д п. Въ давныхъ часахъ цѣлувались на вѳзваніе священника всѣ люде, и то мужчины зъ мужчинами, а жѣнки зъ жѣнками въ уста.

148. Пы т. Що еще цѣлуютъ священники?

В ѳ д п. Священники цѣлуютъ: святыи престолъ, чашу, дискось, звѣзду, Євангеліе и священіи одежѣ.

149. Пы т. А що цѣлуютъ міряне т. є. свѣтскіи люде?

В ѳ д п. Міряне цѣлуютъ св. крестъ, образы, мощи, землю.

150. Пы т. А що то есть „последное цѣлованіе“?

Вѣдп. Оно даєсь умершимъ — але о тѣмъ близше поговоримъ при похоронѣ.

12. Запаленє свѣтильниковъ.

151. Пыт. Якимъ еще дѣйствиємъ сопровождає ся часто наше богослуженє?

Вѣдп. Тымъ, що дуже часто запалює ся свѣчки при нихъ.

152. Пыт. Коли-жь то такъ примѣромъ подаєсь тѣ запаленї свѣчки.

Вѣдп. Прим. при читаню Євангелїя; при роздѣлюваню св. Евхаристїи, при крещенїю дитини и т. д. Такожъ при декотрыхъ молитвахъ запалюєсь умысно свѣчки.

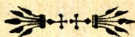
153. Пыт. Якъ называютъ ся такі молитвы?

Вѣдп. Молитвы такі называютъ ся свѣтильничными.

154. Пыт. Чи при пѣсняхъ званныхъ свѣтильными такожъ запалюють ся свѣчки?

Вѣдп. Нѣ; бо они свѣтильными называютъ ся лишъ задля того, що въ нихъ суть молитвы о посланє свѣтла и просвѣченя розуму нашего для похваленя Бога.

(Дальше буде.)

Служба Божа помагає живимъ и мертвымъ.

Св. Іоаннъ Милостивый, патріархъ Александрійскій оповѣдає слѣдуючу исторію: Недавно зловлено якогось чоловіка, и замкнено до вязницѣ. Коли одного разу удало ся многимъ вязнямъ утечи зъ тои самои вязницѣ и они прибули до рідинного мѣсяця выше згаданого вязня, пытали ся родичѣ тогожъ, чи не знають они ихъ сына? „Померъ а мы его своими руками погребали“ сказали они. При тѣмъ подали родичамъ навѣть мѣсяць и день смерти ихъ сына. Однакъ то не бувъ той, за котрого ихъ пытано, але ктось иншій, подѣбный до него. Родичѣ уважаючи сына за помершого, давали три разы до року на Службу Божу. По чотырохъ лѣтахъ утѣктъ и згаданий вязень зъ вязницѣ и прибувъ щасливо до родины. Тотѣ сказавъ до него: „Тажъ мы чули, що ты померъ и давалисьмо що року на три Службы Божѣ за твою душу“. Тогды запытавъ ся вѣнь, котрого дня и мѣсяця они его въ Службахъ Божихъ поминали, а довѣдавшись сказавъ, що въ тѣ самѣ дни, коли за него правила ся Служба Божа, приступавъ ктось до него, розвязувавъ его зелѣзнѣ кайданы, ствиравъ вязницю, такъ,

що вѣнъ мѣгъ цѣлый день ходити собѣ куда хотѣвъ и никто его не пѣзнавъ а другого дня знаходивъ ся знова въ кайданахъ.

Зъ того проте, якъ каже сей св. Епископъ, учимося, що такъ живѣ, якъ и передовсѣмъ помершѣ дѣзнають супокою, коли за нихъ править ся Служба Божа.

Осиѣ зъ надъ Джуринки.

М О Я М А Т И.

Густавъ Ш., король шведскій вѣхавъ разъ черезъ село на кони и стрѣтивъ молоду, убого убрану дѣвчину, котра черпала воду зъ кирпичѣ.

Король попросивъ ю, щобы ему дала напѣти ся.

— Радо се здѣлаю — ѡтповѣла — але позволь, мѣй пане, що довго не буду задержуватись при тобѣ, бо моя мати чекае на мене и длятого якъ найскорше хотѣлабымъ бути въ дома

— Ты маешъ еще матѣрь? — запытавъ король, котрого дѣвчина не пѣзнала.

— О маю и есмъ щасливою, що есть у мене еще матѣрь. Она дуже убога и кромѣ мене не має никого на свѣтѣ!

— А гдежъ вы мешкаете, любе дитя?

— Тамъ на долинь, мѣй пане.

— Въ той нужденной хатинѣ?

— Такъ, то наше помешкане.

Король зсѣвъ зъ коня, подавъ руку дѣвчинѣ и сказавъ:

— Я тебе отпроваджу, моя дитино, бо хочу пѣзнати твою матѣрь, котру ты такъ сердечно любишь

— О, я мою маму дуже люблю, зъ цѣлого серця и цѣлои душѣ Булабымъ дуже щасливою, коли-бы мене мама бодай въ части такъ любила.

Небавомъ зайшли обое до нужденной хатины. Дѣвчина прибилася до постелѣ хорои матери и промовила:

— Любезна мамо! то єсть той панъ, котрому я дала воды напiti ся. Онъ бажавъ васъ пѣзнати.

Король побачивши стару, больну невѣсту, на нужденной постели, сказавъ съ жалемъ:

— Бѣдна невѣсто, менѣ васъ дуже жаль!

— Ахъ, мѣй пане, — сказала недужа — мѣй станъ бувъ-бы дуже прикримъ, але Г. Богъ давъ менѣ добру доньку, котра осолоджує менѣ жите и день и нѣчь працює на мене. Най тебе Богъ благословить, моя доню! И при тыхъ словахъ положила руку на єй головѣ.

— Честна дѣвчина, достойна донька, —

промовивъ король. — Можебысь хотѣла зѣ мною пѣйти до столицѣ? Тамъ я буду ся старавъ о тебе и будешь щасливою...

— Нѣ, мѡй пане, я останусь ту. Моєи матери не опушу, хотяй-бымъ мала зѣстати королевою.

Король усмѣхнувъ ся на ту дитинячу ѡтповѣдь, и мовивъ дальше:

— Коли не хочешъ покинути, добра дитино, своєи матери, то ось тобѣ въ надгороду сей мѣшочокъ съ грѣшми.

— Якъ то съ грѣшми? а то за що?

— Можешъ безъ обавы прийняти тѣ грошѣ, бо я маю право запомагати людей, бо єсмь королемъ!

— Нашимъ королемъ! — закликали мати и донька.

— Такъ есть, добрѣ люде, єсмь вашимъ королемъ и хочу о васъ памятати и въ будуще. Поступай такъ и дальше, моя дитино, доглядай матери а я о тобѣ не забуду.

Коли король прибувъ до столицѣ, вызначивъ для матери и доньки дожитненну пенсію. Донька доглядала щиро и вѣрно свою матѣрь, ажъ доки тая не перенесла ся до вѣчности.

Книжочки мисійні

**виходять точно кожного мѣсяця. Цѣна 3 кр.
Сотка книжочокъ въ минувшихъ лѣтъ 2 зл.
Оправні рѣчники 50 кр.**

Театральна бібліотека „Посланника“

**Нѣчь Вишелемска, ораторія 30 кр.; ноты
до ней 25 кр., Св. Николай на Руси. 20
кр., Выворожили. 20 кр., Три брати 20 кр.,
Пекло въ хатѣ. 20 кр., Образки драматич-
ні. 20 кр., Перехитрила. 20 кр. Іосифъ
въ Єгиптѣ 30 кр.**

БИБЛІЯ старого и нового завѣта
въ 50 кольоровыхъ
образкахъ 1 зл. 50 кр.

**Збѣрникъ новихъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. 3 выпуски по 10 кр.**

Молитвы щоденні

съ додаткомъ катахизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр.

Образки „Посланника“

по 1 кр. Сотка 80 кр. Менші 50 кр.

МОЛЕБНІ ЧАСЫ.

**Молитвы щоденні въ пѣсняхъ съ нотами
10 кр.**

**Боянъ. Збѣрникъ рускихъ квартетѣвъ
(50 пѣсень) 1 зл. 50 кр.**

Всѣ книги церковні можна у насъ получити.

Книжочка мис. ч. II. р. 1902.

I.

ЧИНЪ ВЕЧЕРНИ.

II.

МОЛЕБЕНЪ

ко Пресв. Богородици.

ЦѢНА 3 кр.

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Зъ печати Н. Джулынского.
1902.

ИЗДАНИЕ КНИГ. Ч. II. В. 1903.

I.

АНДР ВЕРБНИ

II.

МОЛЕРЕН

ко Грбев. Рододина.

Дана 3 го

ПЕРВЫЙ

В. 1903. Издание II. Издательство.

1903

I.

Чинъ Вечерни

II.

МОЛЕБЕНЬ

ко Пресвятѣй Богородици.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНСКІЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАННИКА“ И „КНИЖОЧОКЪ МІСІЙНЫХЪ“
ВЪ ЛАПШИНЪ ПОЧТА БЕРЕЖАНЫ.

ПЕРЕМЫШЛЬ.

ЗЪ ПЕЧАТНЪ Н. ДЖУЛЫНСКОГО.
пѳдъ управою І. Лавора.
1902.

Св. Кирилл и Методій.

ЧИНЪ ВЕЧЕРНИ.

Іерей : Благословѣнъ Богъ нашъ, всегда,
нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ.

Хоръ : Аминь.

Слава Тебѣ Боже нашъ, слава Тебѣ.

Царю небесный, Оутѣшителю, Дѣше и-
стинны, вездѣ сый и всѣ исполняй : сокро-
вище благихъ и жизни подателю : прійди и
вселися въ ны, и очисти ны отъ всякіа
скверны, и спаси Благже дѣши наша.

† Святый Боже, святый Крѣпкій, свя-
тый Безсмертный помилуй насъ. 3,

Слава Отцѣ и Сыну и святому Дѣху,
и нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ. А-
минь,

Пресвятая Троице помилуй насъ : Гос-
поди очисти грѣхъ наша, Владыко прости

БѢЗЗАКОНІА НАША, СВЯТЫЙ ПОСѢТИ И ИСПЛѢИ
НЕМОЩИ НАША, ИМЕНЕ ТВОЕГО РАДИ.

Господи помилуй. 3.

ГЛАВА] ОУЦѢ И СЫНѢ И СВЯТОМУ СДХУ,
И НЫНѢ И ПРИСНО И ВО ВѢКИ ВѢКОВЪ. А-
МИНЬ.

Отче нашъ, ѡже еси на небесѣхъ: да
святѣется ѡмя твоѡ; да прїидетъ царствїе
твоѡ; да бѣдетъ воля твоѡ, ѡко на небесї
и на землї. Хлѣбъ нашъ насѣщный даждь
намъ днесъ; и остави намъ долги наѡша,
ѡкоже и мы оставляемъ должникомъ на-
шимъ; и не введи насъ во искушенїе, но
избави насъ отъ лѡкаваго.

Іерей: Ико твоѡ есть царство и сїла и
слава, Оуца и Сына и святаго СДха, нынѢ
и присно и во вѢки вѢКОВЪ.

Хоръ: АМИНЬ.

Господи помилуй. 12.

ГЛАВА ОУЦѢ И СЫНѢ И СВЯТОМУ СДХУ,
И НЫНѢ И ПРИСНО И ВО ВѢКИ ВѢКОВЪ. А-
МИНЬ.

† Прїидѣте поклонїмся Царевн наѡшѡ
Богѡ.

† Прійдѣте поклонімся Хрістѣ Царѣви
нашему Бѣгу.

† Прійдѣте поклонімся и припадѣмъ
самому Господу Іисусу Хрісту, Царѣви и
Бѣгу нашему.

Псаломъ 103.

Благослови душе моя Господа, Господи
Бже мой возвеличился еси зѣло.

Во исповѣданіе и въ величїе облѣкся
еси, одѣяйся свѣтомъ яко ризою.

Простирай небо яко кожу, побывай
водами превыспренняю своєю.

Полагай облаки на восхожденіе свое,
ходай на крылахъ вѣтреню.

Твори ангелы свои дѣху, и слѣги свои
пламень огненный.

Основай землю на тверди ея, не пре-
клонится въ вѣкъ вѣка.

Бездна яко риза одѣаніе ея, на горахъ
станутъ воды.

Отъ запрещенія твоего повѣгнутъ, отъ
гласа грома твоего оубоѣтся.

Восходятъ горы, и низходятъ поля
въ мѣсто, еже основалъ еси имъ.

Предѣлаз положилах еси, егѡже не прей-
дѣтх, ниже обратѣтсѧ покрѣти зѣмлю.

Посылаѡи истѡчники въ дѣбрѣхх, по-
средѣ горх прѡйдѣтх вѡды.

Напаѡютх всѧ звѣрь сѣльнымъ, ждѣтх
онѡгри въ жаждѣ своѡ.

На тыхх птѣицы небѣснымъ привитѡютх,
отх среды кѡменѡмъ дадѡтх гласх.

Напаѡи гѡры отх превѣспренныхх сво-
ѣхх, отх плода дѣлаз твоѣхх насытитсѧ
зѣмля.

Прозѡбаѡи травѣ скотѡмъ и злакх на
слѣжебѣ челоувѣкомъ.

Известѣи хлѣбх отх зѣмлей и вино весе-
литх сѣрдце челоувѣка.

Оумѡстити лицѣ елѣемъ ; и хлѣбх сѣрдце
челоувѣка оукрѣпитх.

Насытѡтсѧ дрѣва пѡльнѡмъ, кѣдры лѣван-
стѣн, ихже еси насадѣлах : тѡмо птѣицы воз-
гнѣздѡтсѧ.

Брѡдіево жилицѣ предводѣтельствѣетх
имѣ ; гѡры высѡкіѡ елѣнемъ, кѡмень прибѣ-
жищѣ зѡмцемъ.

Сотворѣлах естѣ лѣнѣ ко времени, сѡлнце
познѡ западх своѣ.

Положи́ах еси́ тмѣ, и бысть но́щъ, въ
нейже про́йдѣтъ вси звѣріе дѣбра́вниі.

Скімни рыка́ющіи ко́схитити, и кзы-
ска́ти отъ Бо́га пи́щѣ себѣ.

Возсе́а со́лнце и собра́шася, и въ ло-
жахъ сво́ихъ лѣгѣтъ.

Изы́детъ челове́къ на дѣло своѣ и на
дѣла́ніе своѣ до вѣ́чера.

И́ко возвели́чишася дѣла́ твоѣ Го́спо-
ди; всѣмъ премѣ́дростию сотвори́ахъ еси́; ис-
по́лнися землѣ́ твоѣ́ тва́ри твоѣ́.

Се́е мо́ре вели́кое и простра́нное, тамо
га́ди, и́уже нѣсть ч́села.

Живо́тнаѣ ма́лаѣ съ вели́кими; та́мо
корова́и прѣпла́ваютъ.

Змі́й сей, е́гоже созда́ахъ еси́ рѣ́гати́ся
ему́, всѣмъ къ Тебѣ́ ча́ютъ, да́ти пи́щѣ имъ
во благовре́мя.

Да́вшъ тебѣ́ имъ, собе́рѣтъ, откѣ́рзшъ
Тебѣ́ рѣ́къ, всѣ́ческаѣ испо́лнѣтсѣ́ благо́сти.

Отвѣ́рзшъ же Тебѣ́ ли́це, возмѣ́тѣтсѣ́;
оти́меша дѣ́хъ ихъ, и исче́знутъ, и въ персть
свою́ возвратѣ́тсѣ́.

По́слещи дѣ́ха твое́го, и сози́ждѣтсѣ́, и
обнови́ши ли́це зе́млей.

Бѣди слава Господня во вѣки, возвеселитесь Господь о дѣлахъ своихъ.

Призираѣй на землю, и твори ю твиста: прикасаѣй съ горамъ и дымѣтса.

Воспою Господѣви въ животѣ моѣмъ, пою Богъ моѣмъ, дондеже есмь.

Да оусладитса емъ бесѣда моя, азъ же возвеселюся о Господѣ.

Да исчезнутъ грѣшници отъ земли, и беззаконници, якоже не быти имъ: благослови души моя Господа.

Облице позна западъ свой, положила еси тмъ, и бысть ноцъ.

Ико возвеличишася дѣла твоѣ Господи, вса премѣдростию сотворила еси.

Слава: и нынѣ: Аллилуѣа, 3. Слава тебѣ Боже.

Ектеніѣ великаѣ:

Блаженъ мужъ — Аллилуѣа — иже не идѣ на совѣтѣхъ нечестивыхъ. Аллилуѣа.

Ико вѣсть Господь пѣтъ праведныхъ, и пѣтъ нечестивыхъ погѣбнетъ.

Работайте Господѣви со страхомъ, и радуйтеся емъ съ трепетомъ.

Блажѣни всѣ надѣющіи ся на нѣ.

Воскресни, Господи, спаси мѧ Бже мой!

Господне есть спасеніе и на людехъ твоихъ благословеніе твоѣ.

Гласъ : — и нынѣ : аллилуіа.

Псаломъ 140.

Господи, воззвахъ къ тебѣ, оуслыши мѧ, вонми гласъ моленіа моего. внигда возвати ми къ тебѣ; оуслыши мѧ Господи.

Да исправится молитва моя, яко кадило предъ тобою; воздѣланіе рсѣ моею — жертва вечерняя; оуслыши мѧ Господи.

Положи Господи храненіе оустомъ моихъ, и дверь, огражденіа о оустнахъ моихъ.

Не оуклони сердца моего къ словеса лъкавствіа, не прихвѣати вины о грѣсѣхъ.

Со человеки дѣлающими беззаконіе, и не сочтѣся со избранными ихъ.

Накажетъ мѧ праведникъ милостию и обличитъ мѧ, влѣй же грѣшнаго да не намѣститъ главы моеѧ.

І́ко ещѣ и моли́тва моѧ ко благоволе́ніюхъ ихъ, пожѣрты быша при ка́мени съдѣи́хъ.

Оуслы́шатсѧ глаго́ли мой, ꙗко возмо́гоша; ꙗко то́лща земли просѣ́десѧ на зе́млі, расточи́шасѧ ко́сти ихъ при ѡдѣ́.

І́ко кѧ тебѣ́ Го́споди, Го́споди о́чи мой, на тѧ оупова́хъ, не отими́ дѣшѧ мою́.

Сохранѣ́ ма отъ сѣ́кти, ю́же соста́виша ми, и отъ со́блазнь дѣла́ющихъ въззакѣ́ніе.

Падѣ́тъ во мре́жѧ свою́ грѣ́шници, е́динъ есмьъ азъ. до́ндеже прѣй́дѧ.

Псаломъ 141.

Глаго́люхъ моимъ ко Го́сподѧ воззва́хъ гла́сомъ моимъ ко Го́сподѧ помолѣ́хсѧ.

Про́лию предъ нимъ моле́ніе моѣ, печа́ль мою́ предъ нимъ возвѣ́щѧ.

Внегда́ исче́зати отъ мене́ дѣхъ моѣмъ и Ты позна́хъ еси́ стези́ моѧ.

На пѣ́ти семъ, по нѣмѣ́же хо́ждахъ, скрѣ́ша сѣ́тъ мнѣ́.

Смотрѣ́хъ одеснѣ́ю и возгла́дахъ, и не бѣ́ зна́й мене́.

Погибе бѣгство отъ мене и нѣсть взыскаѣи дѣшѣ мою.

Воззвахъ къ Тебѣ Господи, рѣхъ: Ты еси оупованіе мое, часть моя еси на земли живыхъ.

Боньми моленію моємъ, тако смирихъся зѣло.

Избави мя отъ гонящихъ мя, тако оукрѣпѣишася паче мене.

Изведи изъ темницы дѣшѣ мою, исповѣдагися имени твоємъ.

Менѣ ждѣтъ праведницы, дондеже воздаши мнѣ.

Псаломъ 129.

Изъ глубины воззвахъ къ Тебѣ Господи, Господи оуслыши гласъ мой.

Да бѣдѣтъ оуши твоя внемлющѣ, гласъ моленія моего.

Ще беззаконіа назириши Господи, Господи кто постоитъ? тако оу Тебѣ очищеніе есть.

Имени ради твоего потерпѣхъ Тѣ Господи, потерпѣ дѣша моя въ слово твоѣ, оупова дѣша моя на Господа.

Отъ стражи оутреніа до нѣщи, отъ стражи оутреніа, да оупокáетъ Іисраїль на Гóспода.

Ико оу Гóспода мѣлость и многое оу него избавленіе, и той избавитъ Іисраїль отъ всѣхъ беззаконій его.

Псаломъ 116.

Хвалите Гóспода вси языци, похвалите его вси людіе.

Ико оутвердѣша мѣлость его на насъ и истина Господня пребываетъ во вѣкъ.

Глáва: и нынѣ:

Пѣснь на „Входѣ.“

Свѣте тихій свѣтъ славы вѣсмертнаго Отца небеснаго, свѣтаго, блаженнаго, — Іисусе Христѣ! Пришедше со́лнца на западъ, видѣвъше свѣтъ вечернѣй, поѣмъ Отца и Сына, и свѣтаго Дѣха — Бóга. Достóинъ еси во все бремена пѣтъ быти гласы преподобными, Сыне Бóжій, живóтъ да́и всѣмъ міръ, его́же ради весь міръ сла́витъ тѣ.

ПРОКІМЄНИ.

Въ СѢББОТѢ въ вѣчеръ.

Господь воцарѣся въ лѣпотѣ облечеся.

Стіхъ: Облечеся Господь въ сілѣ и препом-
сася.

Ибо оутверди вселенную, таже не по-
двѣжится.

Домъ твой подобаетъ святыня
Господи въ долготѣ днѣй.

Въ Недѣлю въ вѣчеръ.

Се нынѣ благословите Господа вси рабы
Господни:

Стіхъ: Стоящи въ храмѣ Господни въ
дворѣхъ домъ Бога нашего.

Въ Понедѣльникъ въ вѣчеръ.

Господь оуслышитъ мя, внигда возвати
ми къ немѣ.

Стіхъ: Внигда призвати ми, оуслыши мя
Богъ правды моея.

Въ Вторникъ въ чѣчеръ.

Милость твою Господи поженѣтъ мя,
во вся дни живота моего.

Стіхъ: Господь посѣтъ мѧ, и ничтоже мѧ
лишитъ; на мѣстѣ злѣчнѣ тамо
вселѧ мѧ.

Въ Среда въ вечеръ.

Бже, во ѡмѧ твоѡ спасѧ мѧ. и въ силѣ
твоѡй сѣди ми.

Стіхъ: Бже оуслыши молитвѧ моѡ. вѣ-
ши глаголы оустъ моѡхъ.

Въ Четверъ въ вечеръ.

Помощь моѧ отъ Господа, сотворшаго
небо и зѣмлю.

Стіхъ: Возведоух ѡчи мой въ гѡры, от-
нюдѣже прїидетъ помощь моѧ.

Въ Пятѡкъ въ вечеръ.

Бже заступникъ мой еси ты, и ми-
лость твоѧ предварѧ мѧ.

Стіхъ: Изми мѧ отъ врагъ моѡхъ Бже,
и отъ востающихъ на мѧ изба-
ви мѧ.

Сподоби Господи въ вечеръ сей безъ грѣха сохранитисѧ намъ.

Благословѣнъ еси Господи Бѣже отецъ нашихъ, и хвально и прославлено имя твоѡ во вѣки, аминь.

Бѣди Господи мѣлость твоѡ на насъ якоже оуповахомъ на тѧ.

Благословѣнъ еси Господи, нащчѣ насъ оправданіемъ твоимъ.

Благословѣнъ еси Владыко, вразумѣ намъ оправданіѧ твоѡ.

Благословѣнъ еси Святый, просвѣти насъ оправданіи твоими.

Господи, мѣлость твоѡ во вѣки, и дѣла рѣкѡ твоѣю не презри.

Тебѣ подобаетъ хвала, тебѣ подобаетъ пѣніе.

Тебѣ слава подобаетъ: Отцѣ и Сынѣ и святомѣ Дхѣ.

Нынѣ и присно. и во вѣки вѣковъ, аминь.

Ектеніѧ и стіхирѣ стіхъ.

Нынѣ отпущаеши раба твоегѡ, Владыко, по глаголю твоемѣ съ миромъ.

Ико видѣста очи мой спасеніе твоѣ.

Бже вси оуготовалъ предъ лицемъ всѣхъ
людей.

Свѣтъ ко откровеніе языковъ, и слава
людей твоихъ Израїла.

Трисвятѣе, и по Отчѣ нашъ: тропарѣ
и Отпѣетъ.

МОЛЕБЕНЪ.

Подъ Твою мѣлость . . .

МОЛѢБЕНЪ

къ Пресвѣтѣй Богородици.

Іерей: Благословѣнъ Богъ нашъ, всегда
нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ.

Хоръ: Аминь.

Слава Тебѣ Боже нашъ, слава Тебѣ.

Царю небесный, Оутѣшителю, Дѣше и-
стины, вездѣ сый и всѣ исполняй: сокро-
вище благихъ и жизни подателю: прійди
и вселися въ ны, и очисти ны отъ всѣхъ
сквернъ, и спаси Благже дѣши наша.

† Свѣтлый Боже, свѣтлый Крѣпкій, свѣ-
тлый Безсмертный, помилуй насъ. 3.

Слава Отцѣ и Сыну и свѣтому Дѣху,
и нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ. Аминь.

Пресвѣтѣя Тройце помилуй насъ: Гос-
поди очисти грѣхи наша, Владыко прости

БЕЗЗАКОНІА НАША, СВЯТЫЙ ПОСѢТИ И ИСПЛНИ
НЕМОЩИ НАША, ИМЕНЕ ТВОЕГО РАДИ.

Господи помилуй. 3.

СЛАВА ОЦѢ И СЫНУ И СВЯТОМУ ДУХУ, И
НЫНѢ И ПРИСНО И ВО ВѢКИ ВѢКОВЪ. АМИНЬ.

Отче нашъ, иже еси на небесѣхъ; да
святится имя твоѣ; да придетъ царствіе
твоѣ: да бѣдетъ воля твоѣ, яко на небесѣхъ
и на землѣ. Хлѣбъ нашъ насущный даждь
намъ днесь; и остави намъ долги наша,
якоже и мы оставляемъ должникомъ на-
шимъ; и не введи насъ во искушеніе; но
избави насъ отъ лукаваго.

Іерей: Яко твоѣ есть царство и сила и
слава, Отца и Сына и святаго Духа, нынѢ
и присно и во вѣки вѣковъ.

Хоръ: АМИНЬ.

Господи помилуй. 12.

СЛАВА ОЦѢ И СЫНУ И СВЯТОМУ ДУХУ,
И НЫНѢ И ПРИСНО И ВО ВѢКИ ВѢКОВЪ. А-
МИНЬ.

† Приидѣте поклонимся Царевѣ нашему
Богу.

† Приидѣте поклонимся Христу Царевѣ
нашему Богу.

† Приидѣте поклонимся и припадѣмъ
самому Господу Иисусу Христу. Царевѣ и
Богу нашему.

Тропарь. Гласъ 4.

Ко Богородици прилѣжно нынѣ прите-
цѣмъ грѣшнѣи, и смиренѣи, и припадѣмъ
въ покаяніи, зовѣще изъ глубины душѣв-
ныхъ: Владычице помози милосердоваше на
ны: потщиса, яко изгнѣемъ отъ множе-
ства грѣховъ, не отврати рабъ твоихъ
тщійхъ, Тебѣ бо и единому заступническому.

Гласъ: и нынѣ.

Не оумолчимъ никогдѣже Богородице,
силы твоѣ глаголюще, мы недостойніи:
аше бо не бы Ты предстала молѣшиса за
ны, кто бы насъ избавилъ отъ толѣкихъ
бѣдъ? ктоже бы ны сохранилъ до нынѣ
свободны? не отступимъ отъ Тебѣ Влады-
чице: твоѣ бо рабы спасаеши присно отъ
всякіа бѣды, единая благословенная.

Канонъ молѣбный

ко Пресвѣтѣй Богородици. Гласъ 8.

Пѣснь 1. Ирмосъ:

Богъ прошедохъ яко сѣшъ, и египетскаго
зла избѣжавъ, Израильтянинъ возведе: Из-
бавителю Богъ нашему поимъ.

Припѣвъ: Пресвѣтаѣ Госпожѣ Богороди-
це спаси насъ.

Многими содержи́мъ напа́стьми, къ Тебѣ прибѣгаю спасенію искій о Мати Глѡва, и Дѣво: отъ тѣжкихъ и лю́тыхъ мѣ спаси.

Глѡва: и ны́нѣ:

Недѣлю́ща мѣ тѣломъ и дѣшею, посѣщенію божѣственнаго и промысленію, еже отъ Тебѣ, сподоби едина Богомѣти, тако благѣмъ, Благѣгоже родѣтельница.

Катака́сіа:

Спаси отъ бѣдъ рабы твоеѣ пресвѣтѣмъ Богородице Дѣво, тако мы вси по Бѣзѣ къ Тебѣ прибѣга́емъ, тако къ нерѣшимѣй стѣнѣ и предѣтельскойни.

Пѣснь 3. Ирмосъ:

Небеснаго крѣга верхотворче Гбсподи, и Цѣркве зиждѣтелю, Ты мене оутверди въ любви твоей, желаній краю и вѣрныхъ оутвержденіе, едина Человѣколюбче.

Пресвѣтѣмъ Госпоже Богородице:

Застѣплѣніе и покровъ жи́зни моеѣ, положи́хъ Теѣ Богородѣтельница Дѣво: Ты мене окорми ко пристанищѣ твоемѣ, благихъ виновнаѣ, вѣрныхъ оутвержденіе, едина всепѣтаѣ.

Глѡва: и ны́нѣ:

Лютыми недѣги, и болѣзненными стра-
стѣми истязаемъ, Дѣво Ты ми помози:
исцѣлѣній бо неоскъдное Та знаю сокрови-
ще, всенепорочноя, и неиздѣкаемое.

Катавасіа тѣжде.

Пѣснь 4. Ірмосъ.

Оуслышахъ Господи смотрѣніа твоегò
тѣньство, разсмѣхъ дѣла твоѣ, и просла-
вихъ твоѣ Божество.

Пресвѣтѣя Госпожѣ Богородице:

Страстїи моихъ смѣщеніе, кормчію рожда-
шаъ Господа, и върю оутѣши моихъ пре-
грѣшеній, Богоневѣстнаѣ.

Глагола: и нынѣ:

На одрѣ болѣзни моеѣ и нѣмоши низ-
лежащъ ми, яко благолюбиваѣ помози Бо-
городице, еди́на Приснодѣво.

Катавасіа тѣжде.

Пѣснь 5. Ірмосъ:

Проскѣти насъ повелѣніи твоими Госпо-
ди, и мѣщицею твоєю высокою, твой миръ
подаждь намъ, еди́че Человѣколюбче.

Пресвѣтѣя Госпожѣ Богородице:

Исполни Чистѣя веселіа сѣрдце моѣ, твою

нѣтлѣннѣю дающи рѣдость, весіліа рѣждшаа
винѣвнаго.

ГЛАВА : и нѣнѣ :

Исцѣли Чістаа дѣши моѣа неможініе,
посѣщеніа твоегѣ сподѣблѣшаа, и здравіе
мольбами твоими подажь ми.

Катавасіа таажде.

Пѣснь 6. Ірмосъ.

Моли́тва пролію ко Господу, и То́мъ
возвѣщѣ печали моѣа, іако злая дѣша моѣа
исполниса, и живѣтъ мой, адѣ приближиса
и молюсѣ іако Іѣна, отъ ти Бѣже возведи
мѣ.

Пресвѣтаа Госпоже Богородице :

Смерти и ти іако спасае єсть, Самъ
сѣ издѣвъ на смерть, тлѣнїемъ и смертію
моѣ естество іако бѣвшее : тако о Дѣво !
моли Господа и Сына твоегѣ, враговъ зло-
дѣйствіа мѣ избавити.

ГЛАВА : и нѣнѣ :

На одрѣ нѣнѣ нѣмощій низлежѣ, и
нѣсть исцѣленіа плѣти моѣй, нѣ Бѣга и
Спаса міра, и Избавителя недѣговъ рѣжд-
шаа, Тебѣ молюсѣ блазѣн : отъ ти болѣ-
зній возстави мѣ.

Катавасіа таажде.

Кондакъ. Гласъ 6.

Застѣпнице хрістіановъ непостыднаѧ,
Ходатанце ко Творцѣ непреложнаѧ не прѣ-
зри грѣшныхъ моленій гласы, но предвари
яко благѧ на поможіи насъ вѣрно вопію-
щихъ Ти; оускори на молитвѣ, и потщисѧ
на оумоленіе, застѣпаящи прісно Богородице
чтѣщихъ Тѧ.

Не имамы инѧ поможіи, не имамы и-
нѧ надежды, развѣ Тебѣ пречистѧ Дѣво;
Ты намъ помози, на Тебѣ надѣемсѧ, и То-
бою хвалимсѧ, твой бо есмь рабъ, да не
постыдимсѧ.

Прокіменъ. Гласъ 4.

Поманѣ имѧ твоѣ во всякомъ родѣ и
родѣ.

Стіхъ: Слыши дщи, и виждь, и при-
клони оухо твоѣ.

Іерей: Господъ помолімсѧ.

Хоръ: Господи помилуй.

Іерей; Иво святъ еси Бже нашъ, и Те-
бѣ слава возсылаемъ, Отцѣ и Сынѣ и свя-
тѣмъ Духъ, нынѣ и прісно и во вѣки вѣ-
ковъ.

Хоръ: Аминь.

 Всякое дыханіе да хвалитъ Господа.

Стіхъ: Хвалите Бога во святыхъ Его.

Іерей: О еже сподобитися намъ слышанію свѣтаго Евангеліа, міромъ Господа Бога молимъ.

Хоръ: Господи помилуй. 3.

Іерей: Миръ всѣмъ.

Хоръ: И дѣхъ твоимъ.

Евангеліе отъ Луки: Зачало 4.

Во дни они, воставши Маріамъ иде въ горнаѧ со тщаніемъ во градъ Іздовъ, и вниде въ домъ Захаріинъ и цѣлова Елісаветъ. И бысть тако оуслыша Елісаветъ цѣлованіе Маріино, възграсъ младенецъ во чревѣ еѧ, и исполнисѧ дѣха свѣта Елісаветъ. И возопи гласомъ велимъ и рече; благословена Ты въ женахъ, и благословенъ Плодъ чрева Твоего: И откъдѧ мнѣ сіе да прииде Мати Господа моего ко мнѣ? Се бо тако бысть гласъ цѣлованіа твоего ко оушю моею, възграсъ младенецъ радощами во чревѣ моемъ. И блажена въровавшая, тако бѣдетъ совершеніе глаголаннмъ ей отъ Господа. И рече Маріамъ: величитъ дѣша моя Господа, и возрадовасѧ дѣхъ мой о Божѣ Спаств моемъ. Ико призоу на смиреніе рабы своеѧ: се бо отъ нынѣ оублажатъ мѧ вси роди. Ико сотвори Мнѣ величіе Сильный и свѣто имѧ Его. Пребысть же Маріамъ съ нею тако тримѣсяци, и возвратисѧ въ домъ свой.

Слава : Гласъ 6.

Отче, Слово, и Дъше, Тройце свѣтаа
очисти множества грѣховъ нашихъ.

И нынѣ:

Моли́тва ради пречистыа Богородици.
Милостиве очисти множества согрѣшеній
нашихъ.

Стихъ: Помилуй насъ Бже по величїи
милости твоей, и по множествѣ щедротъ
твоихъ, очисти беззаконїа наша:

Стихирѣ:

Не остави насъ въ человѣческое предсто-
яніе, пресвѣтаа Владычице! но прїйми мо-
леніе рабъ твоихъ, скорби бо обдержатъ ны,
терпѣти не можемъ отъ вѣсовскаго стрѣ-
ланїа, покрова не стѣжѣхомъ, ниже гдѣ
прибѣгнѣти страстїи, всегда побѣждаеми,
и оутѣшенїа не имамы, развѣ Тебѣ Влады-
чице мїра, оупованїе и предстательнице вѣр-
ныхъ, не презри моленїа нашего, но совер-
шенно сотвори.

Пѣснь 7. Ирмосъ.

Отъ Ісдѣи дошедше отроци во Бав-
лонїю иногда, вѣроу тройческою пламень
пѣщный попраша поюще: отецъ нашихъ Б-
же благословенъ ѿсей.

Пресвѣтаа Госпоже Богородице:

Наше спасеніе, такоже восхотѣхъ вси Спасе
оустроити: во оутробѣ Дѣвы вселѣся еси,
юже миръ предстѣтельницѣ, показалъ еси,
отѣцъ нашихъ Божѣ благословенъ еси.

Слава: и нынѣ:

Тѣлеснымъ слабости, и душевнымъ недѣги
Богородительнице, любовію пристѣпающихъ
ко кровѣ твоемѣ Дѣво исцѣлѣти сподоби,
Спаса Христа намъ рождаша.

Катавасіа тамже.

Пѣснь 8. Ирмосъ.

Царѣ небеснаго, егѣже поютъ вси ангель-
скіи, хвалите и превозносите во вся вѣки.

Пресвятѣя Госпожѣ Богородице:

Помози, паже отъ Тебѣ, трѣбующіа не
прізри Дѣво, поющіа и превозносящіа Тя
во вѣки.

Слава: и нынѣ:

Напастей Ты прилоги отгонѣши, и стра-
стей нахѣды Дѣво: тѣмже Тя поѣмъ, во
вся вѣки.

Катавасіа тамже.

Пѣснь 9. Ирмосъ.

Вѣстину Богородицѣ Тя исповѣдаемъ,
спасени Тобою Дѣво чистѣя со безплотны-
ми лики Тя величающе.

Пресвятѣя Госпожѣ Богородице:

То́ка слезъ мо́ихъ не отврати́са, гаже
отъ вса́каго ли́ца вса́кѣ слезѣ́ отхѣ́мшаго,
Дѣво, Хри́ста рождша́.

Гла́ва: и ны́нѣ:

На мѣстѣ́ озлобле́нїа́ нѣмо́щи смири́в-
шагоса́, Дѣво́ исцѣ́ли, нзъ́ нездра́віа́ во
здра́віе́ претвора́ющи.

Катава́сіа.

О пресвѣ́тлыи́ облаче́ Ма́ти Бо́жіа́, насъ
повѣ́ждающіа́ повѣ́ди, держа́вною́ Ти́ и
всесильно́ю́ десни́цею, и сѣ́щимъ́ во́ скор-
бе́хъ предста́ни, оби́димыхъ́ застѣ́пи́ и грѣ́хъ
разрѣ́ши́ моли́твенникъ́ твои́хъ; е́лика́ во
хоще́ши, мо́жеши.

Іерейъ: О́ всепѣ́таа́ Ма́ти!

Хоръ: О́ всепѣ́таа́ Ма́ти: ро́ждшаа́
всѣ́хъ́ Свѣ́тлыхъ́ свѣ́тѣ́йшее́ Сло́во: ны́нѣ-
шнее́ пріѣ́мши́ приноше́ніе.

Іерейъ: О́ всепѣ́таа́ Ма́ти!

Хоръ: О́ всепѣ́таа́ Ма́ти: отъ́ вса́кіа́
изба́ви́ напáсти́ всѣ́хъ, и́ вѣ́дѣ́щїа́́ измѣ́
мѣ́ки, Тебѣ́́ вопію́щихъ́.

Іерейъ: О́ всепѣ́таа́ Ма́ти!

Хоръ: О́ всепѣ́таа́ Ма́ти: и́ вѣ́дѣ́щїа́́
измѣ́ мѣ́ки, Тебѣ́́ вопію́щихъ́: Аллилу́їа. 3.

Стіхі́ры. Гласъ 2.

За́ всѣ́хъ́ моли́шиса́́ Благáа́, прибе́ггаю-
щихъ́ съ́ вѣ́рою, въ́ держа́вныи́ Твои́ по-

кровѣ, и нѣго во не имамы грѣшніи ко Бѣгу,
вѣ бѣдахъ и скорбехъ прісно избавленіѣ,
обременѣни грѣхѣи многими, Мати Бѣга вѣ-
шнаго: тѣмже Ти припадаемъ: избави отъ
всѣакого обстояніѣ рабы твоѣ.

Стіхъ: Помѣни Имя твоѣ, во всѣакомъ
родѣ и родѣ.

Всѣхъ скорбѣщихъ радость, и обѣди-
мыхъ Застѣпница, и алчущихъ Питатель-
ница, страннѣхъ оутѣшеніе, обзрѣваемыхъ
пристѣнище, больнѣхъ посѣщеніе, немош-
ныхъ покровъ и Застѣпница, жезлъ старо-
сти, Мати Бѣга вѣшнаго, Ты еси, Пречі-
стаѣ, потѣшѣѣ, молимѣѣ, спасѣѣѣ рабѣмъ
Твоимъ.

Стіхъ: Слыши дщи, и виждь, и при-
клонѣи оухо Твоѣ.

Радѣѣѣ пречістаѣ Дѣво. Радѣѣѣ чест-
ный скиптрѣ Царѣ Хріста. Радѣѣѣ про-
зѣбшаѣ грозѣ тайный. Радѣѣѣ двѣре не-
бѣснаѣ, и неопалимаѣ кѣпинѣ. Радѣѣѣ всѣ-
мірнѣй свѣтѣ. Радѣѣѣ всѣхъ радости. Ра-
дѣѣѣ вѣрнѣхъ спасѣніе. Радѣѣѣ застѣпнице
всѣхъ хрістіанѣ, и прибѣжище Владычице.

Глава: и нынѣ:

Радѣѣѣ вселѣннѣмъ похвало. Радѣѣѣ
храмѣ Господень. Радѣѣѣ горѣ приосѣнѣ-
наѣ. Радѣѣѣ всѣхъ прибѣжище. Радѣѣѣ

свѣтѣльниче златый. Радѣйся славо право-
славныхъ честнаѧ. Радѣйся Маріе Мати
Христѧ Бога. Радѣйся раю. Радѣйся божѣ-
ственнаѧ трапѣзо. Радѣйся сѣне. Радѣйся
рѣчко всезлатаѧ. Радѣйся всѣхъ оупованіе.

Посѣмъ ектеніѧ.

Помилѣй насъ Боже, по велицѣй мѣло-
сти твоѣй, молимтисѧ, оуслыши и помилѣй.

Хоръ: Господи помилѣй. 3.

Еще молимсѧ о еже сохранилисѧ градъ
семѣ (или вѣси сей, или обители сей), и всѧ-
комѣ градѣ, вѣси и странѣ, отъ глада, гвѣ-
бительства, трѣса, потѣпа, глада, огня,
меча, нашествіѧ иноплемѣнникъ, и междоѣ-
собныхъ крапи: и о еже мѣлостивѣ бѣти,
благопрѣмѣнительнѣ, благомѣ и челоѣкколю-
бикомѣ Богъ нашѣмъ, и отѣратити всѣхъ
гнѣхъ своѣхъ на ны движащійсѧ, избѣвити
насъ належащаго прѣведнаго своего прѣщеніѧ,
и помиловати насъ.

Хоръ: Господи помилѣй. 12.

Бозгласъ:

Оуслыши ны Боже, Спѣсителю нашъ,
оупованіе всѣхъ концѣй земли, и сѣшихъ на
мѣри далѣче, и мѣлостивѣ мѣлостивыхъ бѣди
намъ о грѣсѣхъ нашихъ: и помилѣй насъ:
мѣлостивыхъ бо и челоѣкколюбець Богъ еси,
и Тебѣ слава возсылаѣмъ, Отцѣ, и Сынѣ,

и свѣтѣмъ Дѣхъ, нынѣ и присно и во вѣки
вѣковъ.

Хоръ: Аминь.

Слава Тебѣ Христѣ Божѣ, оупоканіе наше,
слава Тебѣ.

Хоръ: Слава: и нынѣ: Господи помилуй
З. благословй.

Іерей: Христосъ истинный Богъ нашъ,
молитвами пречистой своей Матере, преподобныхъ
и богоносныхъ, Отцевъ нашихъ, и
всѣхъ Святыхъ: помилуетъ и спасетъ насъ
яко благъ и человеколюбецъ.

Хоръ: Аминь.

Ч. 3962.

Д о з в о л е н о п е ч а т а т и

Отъ гр. кат. Епископскаго Ординаріята.

Перемышль 25. септя 1898.

Константинъ

Епископъ

ИЗДАНИЕ МАСЛ

Одним из главных достоинств этого издания является то, что оно содержит в себе все, что необходимо знать о масле. Оно является незаменимым пособием для всех, кто интересуется этим вопросом.

Техника приготовления масла

Важным фактором при приготовлении масла является качество сырья. Для получения качественного масла необходимо использовать только свежие и чистые продукты. Процесс приготовления должен проходить в строгом соответствии с технологическими требованиями.

Свойства масла

Масло обладает рядом полезных свойств, которые делают его незаменимым продуктом в кулинарии. Оно богато витаминами и минеральными веществами, которые необходимы для поддержания здоровья.

Свойства масла зависят от способа его приготовления. Например, холодное прессование позволяет сохранить все полезные свойства сырья, в то время как горячее прессование приводит к потере некоторых витаминов.

История масла

История масла насчитывает тысячи лет. Оно было известно еще древним людям, которые использовали его для приготовления пищи и в медицинских целях.

Виды масла

Существует несколько видов масла, различающихся по способу приготовления и вкусовым качествам. Наиболее популярными являются оливковое, подсолнечное и кукурузное масла.

Масло в кулинарии

Масло является одним из основных ингредиентов в кулинарии. Оно используется для жарки, запекания и приготовления соусов. Выбор масла зависит от конкретного блюда и вкусовых предпочтений.

Важно помнить, что масло должно храниться в прохладном месте, защищенном от света. Это поможет сохранить его полезные свойства и предотвратить окисление.

В заключение хочется отметить, что масло является не только вкусным, но и полезным продуктом. Правильное его использование поможет улучшить качество питания и поддержать здоровье.

Книжочки мисійні

виходять точно кожного мѣсяця. Цѣна 3 кр.
Сотка книжочокъ зъ минувшихъ лѣтъ 2 зл.
Оправні рѣчники 50 кр.

Театральна бібліотека „Посланника“

Нѣчь Виелеемска, ораторія 30 кр.; ноты до ней 25 кр., Св. Николай на Руси. 20 кр., Выворожила. 20 кр., Три брати 20 кр., Пекло въ хатѣ. 20 кр., Образки драматичнѣ. 20 кр., Перехитрила. 20 кр. Іосифъ въ Єгиптѣ 30 кр. Праведный Іовъ 30 кр.
Св. о. Николай въ гостинѣ 20 кр.

БИБЛІЯ старого й нового завѣта въ 50 кольоровыхъ
образкахъ 1 зл. 50 кр.

Збѣрникъ новихъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. 3 выпуски по 10 кр.

Молитвы щоденні

съ додаткомъ катехизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр.

Образини „Посланника“

по 1 кр. Сотка 80 кр. Меншій 50 кр.

МОЛЕБНІ ЧАСЫ.

Молитвы щоденні въ пѣсняхъ съ нотами
10 кр.

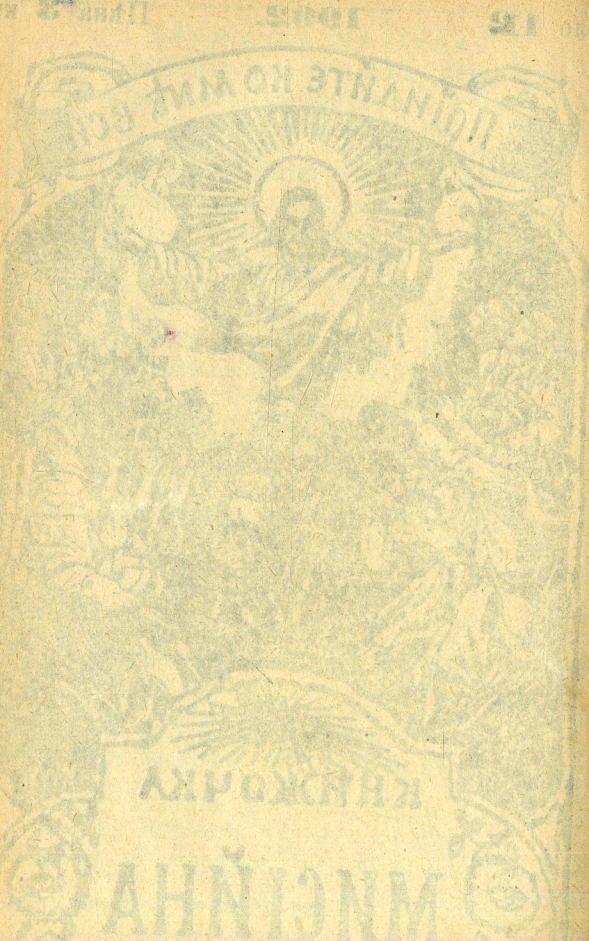
Боянъ. Збѣрникъ рускихъ квартетѣвъ
(50 пѣсень) 1 зл. 50 кр.

Всѣ книги церковні можна у насъ получить.

ПРІЙДИТЕ КО МНѢ ВСИ

КНИЖОЧКА

МИСІЙНА

ИДИНАНТЕ КО МИН ВУ

КНЮДЖА

АННІОН

РѠкъ 1902.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число дваняйцате.

Накладомъ свящ. Л. Джулынскогo

РЕДАКТОРА „ПОСЛАНИКА“.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНИ“

выходятъ каждого мѣсяця и коштуютъ рѠчно :

по 10 що мѣсяця : 3 зл. 60 кр. ;

по 5 що мѣсяця : 1 зл. 80 кр. Поодинокй числа по 3 кр.

❖ Менше якъ 5 не посылае ся. ❖

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Зъ печатнѣ І. Лазора передше Н. Джулынскогo.

1902.

Непорочное Зачатіє.

Нагорна проповѣдь.

Блаженнѣишии духомъ! Честъ
Для нихъ въ небеснѣмъ царствѣ есть.

Блаженнѣишии, що плачуть! Вразъ
Для нихъ настане вѣдѣхъ часъ.

Блаженнѣишии кроткѣи! На всѣ днѣ
Посядуть землю въ спадщинѣ.

Блаженнѣишии, що въ жаждѣ глядять
За правдою! Жажду вгасять.

Блаженнѣишии милостивѣи! Ихъ
Помилуютъ таксамо всѣхъ

Блаженнѣишии чистѣи сердцемъ! Богъ
Прѣйме ихъ всѣхъ у Свѣдѣннѣ чертогѣ.

Блаженнѣишии миротворцѣи! Они
Назвуть ся божѣи сѣны.

Блаженнѣишии прогнанѣи вѣдѣхъ всѣхъ
За правду! — Въ небѣ царство ихъ.

Блаженнѣ вы, що глумъ, позоръ
Прїймаєте за мѡй прапоръ!

Тѣштесь, радѣйте клеветамъ!
На небѣ мзда велика вамъ.

Гонили такъ по всей земли
Пророкѡвъ, що у васъ були.

Вы сѡль землѣ! Звѣтрѣежъ та, —
Такъ чимъ посолить ся їда?

И сѡль на що здала ся зла?
Хиба щобъ стоптана була!

Вы мїра свѣтъ! На гѡръ шиплѣ
Не скрити мѣста вѡдѣ землѣ.

Свѣчку не свѣтять въ темный часъ,
Щобъ свѣтъ єѣ нѡдѣ корцею гасъ.

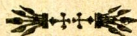
А щобъ зѡ свѣчника своимъ
Свѣтломъ свѣтила въ хатѣ всѣмъ.

Такъ и вашъ свѣтъ нехай блищить
Щобъ всѣмъ бувъ виденъ въ кождоу мить.

Щобъ видѣли всѣ люди въ васъ
Добрѣ дѣла у кождый часъ.

Щобъ славили по всѣ часы
Бога Отця на небеси.

В. Щ.

Семе: не кради.

==== (Правдивѣйшій приключеніи) =====

Написавъ Г. А. П.

(Докончѣно.)

И по правдѣ переставъ молодой господарь журитись про краденого кльоца. Но другій господарь, который кльоцка на дорожѣ звергъ, почавъ за нимъ всюды пытати. Однакъ даремно! Никто не могъ ничъ о немъ приповѣсти, только жидъ сказавъ ему: „Я знаю коли скинувъ ты кльоца на дорожѣ, и знаю, що той ночи никто за тобою въ село не ѣхавъ кромѣ Трофима Сердюка. Треба его за кльоца пытати.“ Хватившись той нитки поѣшовъ пошкодованый господарь до лѣсного, а съ лѣснымъ на подворѣ подозрѣного. Но задармо! На убійству подозрѣного не було найменьшого слѣду изъ кльоца, а кромѣ того погрозивъ подозрѣлый скаргою о напастъ на гладкой дорожѣ и за образу

„гонору,“ ба и по правдѣ поѣшовѣ до мѣста скаржити. За пять недѣль по ревизіи обѣйстя мавѣ Трофимѣ ставати на терминѣ до суду съ жидомѣ, лѣснымѣ и пошкодованымѣ господаремѣ. Передѣ самымѣ терминомѣ затягнувѣ однакъ лѣсный и пошкодованный Трофима до жида при дорозѣ, щобы его перепросити и на терминѣ не ставати. Жидѣ поставивѣ на стѣль литру горѣвки съ медомѣ и Трофимѣ дався перепросити. Тымѣ способомѣ притихла справа за крадѣжѣ кльоца совсѣмѣ. — Передѣ весною, коли стали снѣги на добре таяти, разѣ въ досить темную нѣчь, вертаючи пѣзно изѣ мѣста санями, рѣшивѣ ся Трофимѣ заѣхати за стодолау брата, щобы взяти кльоца. Що задумавѣ то и здѣлавѣ онѣ. Маючи страха въ серцю зѣбравѣ Трофимѣ всѣ свои силы, щобы безѣ шелесту кльоца на савки высадити, и тихесевѣко домѣвъ съ нимѣ притягнутись. И высадивѣ онѣ

щастливо кльоца на санки, и выѣхавъ съ нимъ изъ за стодолы на дорогу. Въ тѣмъ надбѣгъ дорогою чій-то невеличкій хлопецъ, и полетѣвъ якъ бы въ сторону до сельской корчмы. Хлопца не мѡгъ пѡзнати въ нѡчной темрявѣ Трофимъ, то вѣроятно не пѡзнавъ хлопецъ его. Спокойно заѣхавъ Трофимъ, на свою обору, а спрятавши кльоца въ возѡвню, пѡйшовъ до хаты огрѣтись, повечеряти и спати. Но хлопецъ, стрѣтившій Трофима, выговоривъ ся въ корчмѣ передъ пѣяками и передъ жидомъ, що страшно було ему бѣгчи до корчмы татови за горѣвкою въ ночи одному, и що полегчило ему на серцю при встрѣчи Трофима Сердюка, тягнувшого кльоца ѡтъ брата санями домѡвъ. На бесѣду хлопца не звертали пѣяні люди близшой уваги, но все тверезый жидъ подумавъ собѣ о Трофимѣ и о кльоцу то, що думати належало. Коли выпрятались люди

изъ корчмы, выйшовъ изъ неѣ также и жидъ. Онъ посунувъ прямо до лѣснаго и до пошкодованаго господаря. Находкою кльоца возрадовавшись, пѣйшовъ лѣсный съ пошкодованнымъ господаремъ до начальника громады, а съ нимъ разомъ на подвѣре Трофима скоро тѣлько день засвѣтивъ. И то чого штудерный Трофимъ николи не надѣявъ ся, то сталось теперь: краденого кльоца найшли у него! За то некрасное дѣло спокutowавъ онъ тяжко и покутуе еще все, бо называютъ его соромно — злодѣемъ.

III.) Одинъ инспекторъ ѡтъ полиціи ишовъ собѣ вечеромъ, по работѣ въ канцеляріи, съ женою и сыномъ, черезъ красный публичный мѣйскій огородъ стежкою на проходѣ. На однѣмъ закрутѣ побачивъ инспекторъ одного въ мѣстѣ знаного каменичнаго пана въ компаніи съ такими двома пташками, которіи довго сидѣли въ арестѣ за крадѣжъ, и которыхъ онъ доперва передъ пару днями изъ аре-

сту выпустивъ. „То дивна рѣчь, що тотъ панъ съ тыми злодѣями въ компаніи,“ подумавъ собѣ инспекторъ. „Мушу я дѣйти, що онъ съ ними має.“ Послѣ того велѣвъ инспекторъ женѣ и сынови ити на гостину до кривныхъ, а самъ оставъ ся въ огородѣ, щобы слѣдити справу панка съ двома злодѣями. По доброй хвилѣ усѣвъ собѣ панокъ съ товаришами на лавцѣ, поставленной межи густою лѣщиною. Въ тоту лѣщину захавъ ся инспекторъ, щобы надслуховати розговоръ дивной компаніи. Съ начала говорили собѣ товаришѣ мало интересное для инспектора, но по хвили сказавъ одинъ злодѣй до панка :

— Но вытолкуй намъ уже разъ якимъ ты способомъ до гонорѣвъ у людей прійшовъ, и зъ ѳтки у тебе такое богатство взялось ?

— А то цѣкава исторія. Послушайте ! — сказавъ панокъ пѣдсмѣхаючись. Одно мудрое дѣло здѣлало мене честнымъ и богатымъ чоловѣ-

комъ. Красти не оплачуясь уже никому; крадѣжь выловлять все. Но менѣ пощастилось разъ найти „пуляресъ“ съ великимъ грошемъ. Було въ немъ сто тысячъ зл. Можете собѣ представить якъ заискрились мои очи, и якъ затряслось мое сердце. Якъ бы тотѣ гроши собѣ присвоити? Скоро захочу я мѣняти сотки, заразъ будутъ мене бѣдного подозрѣвати о злодѣйство. Подумавши трохи зробивъ я такъ: Тридцать тысячъ сховавъ я въ одно безпечное мѣстце. „Пуляресъ“ кинувъ я въ ставъ, а купивши другій пуляресъ и поносивши его тыждень за пазухою, отдавъ я его разомъ съ сумою 70 тысячѣвъ на полицію. Цѣлый рѣкъ пытала полиція за властителемъ пуляреса и 70 тысячѣвъ, но такіъ властитель не найшовъ ся. По роцѣ призывали мене до полиціи, а стягнувши десять процентъ до краевой касы, отдали всѣ прочіи гроши менѣ съ великою похвалою. Теперь мѣгъ я смѣло

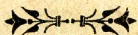
выступить съ великимъ грошемъ на свѣтъ. Вкоротцѣ купивъ я камяницу одну а пѣзнѣйше другую, и слыну теперь порядочнымъ челоуѣкомъ.

Бѣльше не надслуховавъ инспекторъ мовы панка. Онъ взявъ собѣ изъ дороги трехъ полицаивъ, напавъ несподѣвано на злодѣйскую трѣйку и арестовавъ панка съ его товарищами. Въ судѣ, на головной розправѣ осудили панка на 20 лѣтъ криминалу. Онъ не укравъ гроши, лишъ найшовъ ихъ, и такъ штудерно съ ними закрутивъ, а мимо того злое дѣло выдалось, его не загрѣло, и назадъ вернулись грошѣ до властителя.

Найлучше держатись цѣлое жите Божихъ заповѣдей, и дѣлати такъ якъ учить Великій Апостоль Павло (зач. 227): „К радый, к том у да не крадетъ, но паче да труждается, дѣлая своими руками благое, да имать подати требующему,“

Най мае чолоуѣкъ и наименьше,

а най має своє, чесно заробленое или выпрошеное (дарованое), то буде у него спокôйное сумлѣне и правди-ва честь и слава, и надгорода въ небѣ, яку надгороду дôставъ бѣдный, но праведный Лазарь, о которôмъ такъ славну исторію оповѣвъ намъ самъ Исусъ Христосъ.

О Пренепорочнôмъ Зачатію Пр. Д. Маріи.

„Вражду положу между тобою и между женою и между сѣменемъ твоимъ и между сѣменемъ тоя; той твою блюсти будетъ главу и ты блюсти будешь его пята“. [Кн. Быт. 3. 15].

Такъ сказавъ самъ Г. Богъ въ раю до діавола, за котрого намовою нашъ прародицѣ тяжко согрѣшили, а черезъ грѣхъ тяжкій гнѣвъ и страшну кару Господню стягнули на себе и на весь рôдъ людскій. Тыми словами обѣцявъ Г. Богъ прислати жену ве-

лику, зъ котрои народить ся Владыка, начельникъ міра, всемогучій Царь царей, самъ Єдинородный Сынъ Отца небесного, що сокрушить главу діавола. Но больше якъ 4000 лѣтъ минуло, нѣмъ прійшла тая Невѣста Богомъ обѣцяна, а до того часу весь рѣдь людскій стогнавъ въ тяжкомъ ярмѣ грѣховномъ, яке на него вложили прародичѣ своимъ непослухомъ въ раю.

Многѣ забули цѣлкомъ о правдивомъ Бозѣ, вѣрили въ Єго сотворѣня, вѣрили въ божковъ зробленихъ власными руками. Инші зновъ вѣддавши змысловости, жили по норахъ и ямахъ въ станѣ на цѣвъ дикомъ. „Єгда же прійде исполненіе временъ“, тогда сказавъ Господь: „Часъ вже положить конецъ тѣй недоли и выратувати погибающей рѣдь людскій“. — И въ тѣй то хвили зѣйшовъ Духъ св. и укрѣпивъ неплодну заматерѣвшу *свѣту Анну*, а та почала въ тѣй самѣй хвили найвозлюбленѣйшу Дочь Отца небесного, въ раю Нимъ обѣцану.

Стало ся велике чудо. Бо ото въ хвили зачатія Маріи — св. Анна повздержала то пятно грѣха первородного, втискаюче ся въ природу кожного чоловіка. Стало ся одже, що вѣдъ першой хвилѣ зачатія въ утробѣ Матери Анны найсвятѣйша Дѣва зѣстала свободна вѣдъ всякой змазы грѣха первородного задля премногихъ будущихъ заслугъ Христовыхъ на крестѣ

Такъ всегда вѣрила и наначала наша св. Церковь о пренепорочномъ зачатію Пр. Дѣвы Маріи, операючись на словахъ Г. Бога сказаныхъ въ раю, на тѣмъ, що Духъ св. предсказавъ устами пророкѣвъ старого завѣта, на словахъ Ангела въ хвили благовѣщенія и на тѣмъ, що Духъ св. говорить устами св. Отцѣвъ. „Вражду положу между тобою и между женою“ — выразно заповѣвъ Отець небесный, що прише жену, котрой плодъ сокрушить главу діавола, и царство его розорить и спасе поги-

баючихъ. Духъ св. устами пророка Исаи говоритъ: „Се дѣва зачнетъ и породитъ Сына и наречетъ имя Его Еммануиль еже есть: съ нами Богъ“ — выразно одже предсказуе ту Дѣву въ раю обѣцяну.

Архангелъ Гавріилъ поздравляе Пресв. Марію словами: „благодатная“ або „повна ласки“, чого не мѣгбы сказати, если бы она була хотьбы одну хвилю осквернена грѣхомъ.

И се цѣлкомъ рѣчь природна, що Пресв. Дѣва Марія безъ грѣха зачата, бо и якжежь мѣгъ бы Христось самъ найсвятѣйшій родити ся вѣдъ грѣшнои невѣсты? Само достоинство Христа вымагае, щобы Матерь Его була чистою, вымагае, щобы Матерь Божя нѣколи не була немилою Богу и щобы Цариця Ангелѣвъ нѣколи не була пѣдчинена діаволу.

Тое основно обьясняютъ и высказуютъ и о тѣмъ насъ навчають святіи Отцѣ. — Они завсѣгды молили ся до

Пречистой Дѣвы непорочно зачатой, по́дъ тымъ покровомъ ставляли церкви. Мужѣ тѣ говорячи о Маріи, анѣ гадки припустити не хотятъ, щобъ Марія въ грѣсѣ була зачата.

„Непорочна есть Она — кличе св. Ефремъ — и жадна змазане притѣмила Єй св. красоты“. А на иншомъ мѣстци каже той святой: „Господи! Ты только и Твоя Божья Матерь безъ грѣха“. — До того раю — каже св. Іоанъ Дамаскинъ — вужь приступу нѣколи не мавъ“. — И много иншихъ св. Отцѣвъ, котрыхъ годѣ тутъ всѣхъ навести — такъ говорятъ, що Пр. Дѣва безъ грѣха первородного була зачата.

Въ нашихъ книгахъ церковныхъ по́дъ дн. 8. августа въ 8-ой пѣсникана богородичного читаемо: „Порока нѣсть въ добротѣ твоей Дѣво: ты бо единая пречистая явилася отъ вѣка всечистая“. А дня 21. листопада въ сѣдални чи-

таємо: „Прежде зачатія чистая“. Дальше прославляє Церковь св. Пречисту Дѣву яко: „Честнѣйшую Херувімъ и славнѣйшую безъ сравненія Серафімъ“.

Такъ одже Церковь св. якъ нынѣ такъ всегда вѣрила и научала, що Пресв. Дѣва Марія була вѣдъ св. Анны непорочно, безъ змазы грѣха первородного зачата; сию науку ствердила св. Церковь на торжественныхъ соборахъ, а въ кѣнци наслѣдникъ Христовый святѣйшій Отець Папа Пій IX. за згодою всѣхъ епископѣвъ оголосивъ то въ р. 1854 яко догмать вѣры св. католицкой церкви.

Чорна невдячнѣсть.

Одного разу ѣхавъ Арабъ на быстрѣмъ кони черезъ широку пустыню. Въ тѣмъ долѣтають до его ушей стоны якогось чо-

ловѣка. Зворушений до глубины душѣ Арабѣ, встрѣмѣ коня, зближае ся до мѣся звѣдки доходивѣ людскій голосѣ, щобы ся довѣдати, кто есть и чого потребуе. Взы-
ваючій о помѣчь чоловѣкѣ, оповѣдае, що на него розбѣйники напали, обрабовали и тяжко побили. Просить его о наибѣльшу ласку, а то о кѣлька кропель воды зъ по-
близкого жерела, щобы вѣдѣ болю и жару мѣгъ закропити спрагненій уста. Хтожь бы мѣгъ въ такѣмъ случаю вѣдмовити неща-
сливому помочи? Арабѣ прото не намы-
сляючи ся, зсѣдае зъ коня, дае его тримати тому нещасливому, а самѣ иде до жерела по воду. Заледви однакѣ Арабѣ вѣддаливѣ ся о кѣлька крокѣвъ, незнакомый сѣвъ на коня своего дѣбродѣя и почавѣ утѣкати.

Чижь кождый зъ васѣ, братья, не зворушитѣ ся зъ обуреня надѣ такою пѣдло-
тою, що въ имя милосердїя допустивѣ ся той злочинець такѣ поганой здряды? — Чижь кождый зъ васѣ не кинувѣ бы про-
клону, и не погордивѣ людьми, вѣдѣ ко-
трыхѣ дѣзнавѣ такой невдячности?

А той Арабѣ, спытаете, що на тѣе? Вѣнѣ почавѣ кликати, щобы той негѣдный чоловѣкѣ пристанувѣ, а одно слѣвце лишь ему скаже. — Колижь той приближивѣ ся, сказавѣ до него Арабѣ, окраденый зъ то-
го, що ему найдорожше; прошу тя, не го-

вори нѣкому того, якъ ты зѡ мною пѡдло поступивъ. Не коня менѣ жаль теперь, а радше того, щомъ ся надъ тобою умило-сердивъ. Колибы другіи о тѡмъ довѣдали ся, нѣкто бы не хотѣвъ покиневому на дорожѣ кроплѣ воды подати, або пѡдвигнути умирающою нуждара.

Наведена повѣстка ставляе намъ передъ очи примѣръ чорной невдячности одного чоловѣка, взглядомъ другого; одного твору рукъ Божихъ, взглядомъ другого, и то выкликуе у каждого зъ насъ обуренє.

А теперь подумайте о нескѡнчено бѡльшѡй невдячности чоловѣка взглядомъ Бога; сотворѣня, взглядомъ Сотворителя; нужденного червака взглядомъ Того, которою престоломъ небо, а подножіємъ земля? Думай надъ тымъ чоловѣче и не переставай нѣколи думати! Той Царь неба и землѣ хоче тобѣ и тую твою чорну невдячнѡсть забути. Вѡнъ сходитъ зъ небесъ на ту землю, щобы тебе вѡднайти, взяти на свои рамена и привести въ свѣтъ невечерный, де радости и щастю кѡнця не буде. Той, передъ котрымъ Ангелы небесніи лица свои засланяють, не могучи взирати на силу Его, бере на себе тѣло людске, переходитъ мѣста и села жидѡвскои землѣ, сѣе зерно Божои правды, котру чудами

стверждае. Вънъ, яко небесный лѣкаръ, несе помѣчь не тѣлько зболѣлой душѣ, але и терпячому тѣлу; а за тое свое Боже милосердіе, дѣзнае водѣ творѣвъ рукъ своихъ черной невдячности.

Г. К.

НАШЪ ОБРЯДЪ.

Юліанъ Дзєровичъ

(Дальше.)

ГЛАВА II.

О богослуженіяхъ церковныхъ въ особенности.

І. Значеніе денного богослуженя.

1. Пыт. Коли начинаеь день церковный?

Вѣдп. День церковный начинаеь вечеромъ и продовжуеь до вечера слѣдующаго дня.

2. Пыт. Длячого начинаеь богослуженіе церковне вечеромъ?

Вѣдп. Богослуженіе церковне начинаеь вечеромъ понеже:

1) вже въ старѣмъ завѣтѣ Богъ нака-

завъ зачинати службы церковнїи зъ вечера;

2) въ книзѣ бытія сказано, що першій день свѣта начавъ ся зъ вечера: „и бысть вечеръ и бысть утро день единъ“;

3) подобно якъ мраки, залягавшїи землю въ початкахъ буди розогнанїи свѣтломъ вѣдъ Бога сотворенымъ, подобно и темноту духову, котра залягала душѣ людскїи по грѣхопадєнїю, розогнавъ Іисусъ Христосъ, котрый єсть правдивый свѣтъ міру.

3. Пыт. Якій єсть порядокъ денного богослужєня?

Вѣдп. Порядокъ денного богослужєня єсть слѣдующїи: 1) Вечерня, 2) Повечерница, 3) Полуночница, 4) Утреня зъ першимъ часомъ, 5) Третїй часъ, 6) Шестїй часъ, 7) Девятїй часъ.

4. Пыт. А чому Служба Божя не причисляєсь до семи службъ церковныхъ?

Вѣдп. Службы Божїи тому не причисляли до Службъ церковныхъ, бо:

1) Она єсть особенною, божественною и найсвятѣйшою жертвою;

2) Ю може лише священникъ совершати;

3) вычисленїи Службы можуть вѣдправлятись и безъ священника и не конче въ церквѣ.

2. Вечерня.

5. Пыт. Зъ вѣдки походить назва вечерня?

Вѣдп. Назва вечерни походить вѣдь того, що она вѣдиравляеь вечеромъ.

6. Пыт. На що естъ установлена вечерня?

Вѣдп. Вечерня естъ установлена, щобы: 1) подякувати Господу Богу за минувшій день; 2) упросити собѣ у Бога благодатій на вечеръ, щобы позволивъ его безъ грѣха провести; 3) Она пригадуе намъ старый завѣтъ и добродѣйства Божіи обьявленіи родоу людскому до прихода Спасителя; 4) щобы споминала прихѣдъ Спасителя, котрый такъ розѣгнавъ темноту ума, якъ свѣтло сонця розганяе темноту ночи; 5) щобы нагадувати намъ на конецъ житя нашего и черезъ то возбуждати въ насъ чувства покаянній.

7. Пыт. Якѣи вечернѣ розрѣжняеь?

Вѣдп. Мы розличаемо вечерню малу и велику.

8. Пыт. Коли править ся велика вечерня?

Вѣдп. Велика вечерня править ся: 1) въ субботу передъ недѣлею; 2) въ вечеръ передъ великими святыми.

9. Пыт. А що се естъ всенощне (бдѣніе)?

В ô д п. Ёсть то вечерня злучена зъ утрению, лише що межи нихъ вставляєсь ёще и Литія (т. ё. благословеніе пшениць, вина, елея и хлѣббѣвъ).

10. Пы т. Коли править ся всенощне?

В ô д п. Всенощне править ся передъ великими святыми.

11. Пы т. А коли править ся вечерня, коли лучить ся зъ утрению?

В ô д п. Тогда вечерня (всенощне) править ся звычайно дѣдня.

12. Пы т. А коли править ся мала вечерня?

В ô д п. Въ всѣ прочіи дни править ся мала вечерня.

13. Пы т. Яка ёсть найголовнѣйша рѣжница межи одною вечернею а другою?

В ô д п. Найголовнѣйша рѣжница ёсть та, що велика вечерня мае входъ, а мала не мае.

„Чти отця твоего и матеръ твою“.

I.

Дѣяло ся се въ окрестности Белза.— Не именую села, бо вжежь тое, що ту

розкажу, нѣ тому селу, нѣ тѣй невѣстѣ, котра вѣ тѣмъ селѣ проживае, а о котрої буде бесѣда, чести не приносить.

Ненадѣйно занедужала ту тяжко речена невѣста, — занѣмѣла и праву руку еѣ вѣдняло. Приѣхавъ докторъ, записавъ лѣки, лишъ се не помогло. Прикликали отця духовного, и той ничъ не удѣявъ, бо якъ сказано, не змогла тая же нѣ слова проречи.

Я ставъ слѣдити, що за причина сей такъ наглої слабости. А ту ось нѣдхожа вже кума такъ менѣ всю справу пояснила :

„Буде вже тому около трійцять лѣтъ якъ невѣста ся за мужъ вийшла. Мала она стареньку маму, зъ котрою часто свары зводила. И ось нѣ зъ сего нѣ зъ того рано, ино-що повставали, не перекрестивши и не помоливши ся, стали суперечати ся зъ собою. Мати порала ся коло печи, а коли похилила ся, щобы помело пѣднати, розлючена донька гидячи ю мерзкими словами прицала до неи и трикратно правою рукою ударила по плечахъ. Тогда мати пѣдвела ся, поклонила ся доньцѣ и сказала до неи : „Боже ти заплатъ доню, що такъ пошанувала ты мою старѣсть!“ — Такъ тяжело зъобидила дитина матеръ свою и не почувала ся до обовязку просити

матеръ о прощенє, хотяй що року до св. сповѣди приступала. Мати вже давно есть межи неживыми. — Она розпращала ся зъ симъ свѣтомъ зъ жалемъ въ сердцю до доньки и занесла той жаль передъ престолъ Всевышняго. Богъ ждавъ довго на покаяніе грѣшницѣ. Наконецъ мѣра терпеливости перебрала ся. Слѣдувала кара! И ось ся рука, що матеръ ударила, задержѣла, тѣ уста, що гидили ю погаными словами, занѣмѣли...

II.

На Подѣлю въ окрестности Збаража є колодѣй, котрый знае добре плуги и возы ладити. У него губа съ всѣмъ выкривлена. Коли спросити его, що се за причина такого калѣцтва, вѣнъ не таить ся и задля науки и остороги молодшимъ такъ ось розскаже:

„Коли бувъ еще хлопцемъ-пѣдросткомъ, пустовавъ я дуже и не слухавъ матери, що часто сварила на мене за мое ледарство. Одного разу картала мене мати за тоє, що пакѣсть творю людямъ по садахъ. Я мѣсто покорити ся и просити, щобы менѣ простила, вѣзвѣривъ ся на ню и ставъ имъ кривити ся. Мати розлютила ся и сказала: „Бодайже тобѣ сыну вязы покрутило!“ Я розсердженыи вылетѣвъ

до сѣней, коли же вернувъ до хаты, то вжежь и проклѣнь матери здѣйствивъ ся, бо губу мою съ всѣмъ выкрутило и я до смерти калѣкою ставъ“.

III.

Одень душнастьрь, що проживає въ полудневѣй Нѣмеччинѣ розказує ось що :

Бувъ я еще невеличкимъ хлопцемъ, якъ мавъ нагоду пѣзнати старого калѣку, зъ котрымъ сынъ его и вся родина якъ найгѣрше обходили ся. Всюды и всѣмъ бувъ вѣнь на завадѣ. Таку ненависть жили въ сердцю своимъ до старого батька, котрому Петро на имя було, що наколи бы се возможно було, то були бы зборонили сонцю, щобы на него не свѣтило. — Задѣляли го найпѣдлѣйшою поживою, старѣ лахи вкрывали его оструплене тѣло, робацтво всѣляке вымножило ся, що въ день и въ ночи его гризло. Въ темнѣмъ кутѣ коморы почивавъ вѣнь на затухлѣмъ соломьянѣмъ берлозѣ. До теплої комнаты не мавъ вѣнь приступу, хотѣй зима була неразъ вельми люта. Никто не прикликавъ лѣкаря, чи старый мавъ пропасницю, чи коли по причинѣ кашлю не змѣгъ вѣнь по цѣлыхъ ночахъ ока прижмурити. Еще добавкомъ потворили ся ему раны по ногахъ, котрѣ великѣй бѣль ему справляли.

Я милосердивъ ся надъ тымъ нужденнымъ лазаромъ и часто заходивъ до него. Радъ бувбымъ ратувати єго, наколибы се менѣ возможнымъ було. Чудовавъ я ся дуже що сей калѣка нѣколи не нарѣкавъ на свою долю, николи не проклинавъ дѣтей и внукѣвъ, що достогидили єго нечистивыми словами. Вѣнъ все зносивъ терпеливо, все мовчавъ и моливъ ся. — Одного разу сказавъ я до него :

— Чудую ся дуже, що вы все такі терпеливі, що не станете гнѣвнѣи и не налаєте сынову за сю поневѣрку на старі лѣта, тажъ вашъ сынъ єсть причиною всей вашей нужды.

Тяжко вѣстхнувъ старый калѣка, вознѣсь очи къ небу и вѣдказавъ :

— Се кара Божя дѣтино моя! Смотри, въ тѣмъ самѣмъ кутѣ змарнѣвъ мѣй батько, котрого приневоливъ я на старі лѣта ту вѣкъ свѣй кѣнѣчити. Ту зъ голоду и зимна передъ часомъ розставъ вѣнъ ся зъ симъ свѣтомъ безъ сповѣди, безъ св. Причастія. Не дивуй ся, що я такъ спокѣйно все зношу. На такую долю незавидную заслуживъ я собѣ. Що день прошу я Г. Бога, щобы простивъ менѣ грѣшному и дозволивъ менѣ ту спокуювати, що здоптавъ заповѣдь святую, котра велить батькѣвъ шанувати . . . Такъ, такъ, ту ось въ

тѣмъ кутѣ померъ старенкій отецъ мѣй
всѣми полишенный и не заосмотренный св.
тайнами!... День и нѣчь молю я Всевыш-
няго, щобымъ ту на семь свѣтѣ спокую-
вавъ мѣй тяжкій грѣхъ и ставъ колись
оправданный передъ лицемъ Его святымъ...
Лишь се одно мене болить и доскулюе,
бо предвиджую, що мѣй сынъ въ недовзѣ
здостогижденный, нужденный, обезсиленный
въ тѣмъ самѣмъ кутѣ вѣкъ свѣй кѣнчыти
буде. Не забудь тое, що я тобѣ сказавъ,
добавивъ вѣнъ и рѣснѣ слезы потекли по
зѣвялѣмъ лицю его. — Ты еще молодой,
ты дожѣешь до сего часу, коли се здѣй-
снить ся. Пошануй про тое хлопче своихъ
родичей, бо бачишь, якъ велика кара за
тое иде, коли батькѣвъ нашихъ старыхъ
передаемъ на поневѣрку.

Вѣдъ сего часу переминуло дваццать
лѣтъ. Я покѣнчывъ школы и ставъ свя-
щенникомъ. Выбравъ ся въ дорогу, щобы
свою родину посѣтити. Я переѣздивъ коло
той самой хаты, въ котрѣй передъ двац-
цать лѣтами нагодивъ на старого сѣрома-
ху. Велѣвъ вѣзникови пристанути, вылѣзъ
зъ воза и поступивъ у середиву. И ось
той самый старый сидить ту нужденный,
полишенный, змарнѣлый на лицю. Дивлю ся
и очамъ своимъ не хочу повѣрити, чи се
дѣйстви тоу самый чоловікъ, чи може мецѣ

привидѣло ся? — Я приступивъ до него ближе, назвавъ по имени. Вѣнъ подвѣвъ голову и глянувъ зчудованый на мене.

— А се що такого — кажу я — то вы Петре ще жієте? Вы Петре вже нехибно сто лѣтъ переступили?

На тоє вѣдказавъ вѣнъ менѣ:

— Вы отче духовный нехибно за небѣщика батька моего згадали, котрый померъ передъ двайцять лѣтами, а котрый такъ именувавъ ся, якъ его ино-що назвали. Черезъ пятнайцять лѣтъ сидѣвъ вѣнъ ту нужденный и всѣми полишенный моливъ ся за помершого батька своего, якъ я ось теперь сиджу и молю ся, щобы Г. Богъ давъ вѣчный упокой души его, а менѣ простивъ, що не зъумѣвъ пошанувати покойного!...

Такъ ось сповнило ся тоє, що старый Петро предсказавъ. На тѣмъ самѣмъ берлозѣ, въ тѣмъ самѣмъ студенѣмъ, вохкѣмъ и темнѣмъ кутѣ сидѣвъ або лежавъ сынъ его и нехибно тамъ окѣнѣчить нужденне жите свое, где его отецъ и дѣдо померли.

О. К. С.

Нашъ обрядъ; Служба б. помагае
живымъ и мертвымъ; Моя мати.

Ч. 11. I. Вечерня; II. Молебень.

Ч. 12. Нагорна проповѣдь; Семе: не кра-
ди; О пренепорочномъ Зачатію;
Чорна невдячнѣсть; Нашъ обрядъ;
Чти отца твого и матеръ твою.

Образки въ томъ рѣчнику:

Св. Павелъ пустиножитель; Давидъ и
Натанъ; Св. Северинъ; Се челоуѣкъ; Цер-
ковъ въ Загѣрю; Св. Діонизій Ареоп.;
Ангель Воскресенія; Св. Феліксъ и Регу-
ля; Найсв. Родина; Св. Бляндина; Цер-
ковъ въ Добромили; Св. Іоакимъ; Церковъ
св. Норберта; I. Христось; Кирилъ и Ме-
тодій; Преч. Д. М. неуст. помочи; Непор-
очноє Зачатіє.

И И Ж О Р Н И И С Л И Й

Одъясняет тот же предмет. Цена 3 руб.
Одъясняет тот же предмет. Цена 3 руб.
Одъясняет тот же предмет. Цена 3 руб.

Тесты для учащихся. Пособия:

Одъясняет тот же предмет. Цена 3 руб.
Одъясняет тот же предмет. Цена 3 руб.
Одъясняет тот же предмет. Цена 3 руб.
Одъясняет тот же предмет. Цена 3 руб.
Одъясняет тот же предмет. Цена 3 руб.
Одъясняет тот же предмет. Цена 3 руб.

Одъясняет тот же предмет. Цена 3 руб.
Одъясняет тот же предмет. Цена 3 руб.
Одъясняет тот же предмет. Цена 3 руб.

Одъясняет тот же предмет. Цена 3 руб.
Одъясняет тот же предмет. Цена 3 руб.

Может быть использован

Одъясняет тот же предмет. Цена 3 руб.

Одъясняет тот же предмет. Пособия:

Одъясняет тот же предмет. Цена 3 руб.

Может быть использован

Одъясняет тот же предмет. Цена 3 руб.

Одъясняет тот же предмет. Цена 3 руб.

Одъясняет тот же предмет. Цена 3 руб.

Книжочки мисійні

выходять точно кожного мѣсяця. Цѣна 3 кр.
Сотка книжочокъ зъ минувшихъ лѣтъ 2 зл.
Оправні рѣчники 50 кр.

Театральна бібліотека „Посланника“

Нѣчь Виѣлеемска, ораторія 30 кр.; ноты до ней 25 кр., Св. Николай на Руси. 20 кр., Выворожили. 20 кр., Три брати 20 кр., Пекло въ хатѣ. 20 кр., Образки драматичнїй. 20 кр., Перехитрила 20 кр. Іосифъ въ Єгиптѣ 30 кр.

БИБЛІЯ старого и нового завѣта въ 50 кольоровыхъ
образкахъ 1 зл. 50 кр.

Збѣрникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень съ нотами. 3 выпуски по 10 кр.

Молитвы щоденні

съ додаткомъ катехизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр.

Образки „Посланника“

по 1 кр. Сотка 80 кр. Меншій 50 кр.

МОЛЕБНІЙ ЧАСЫ.

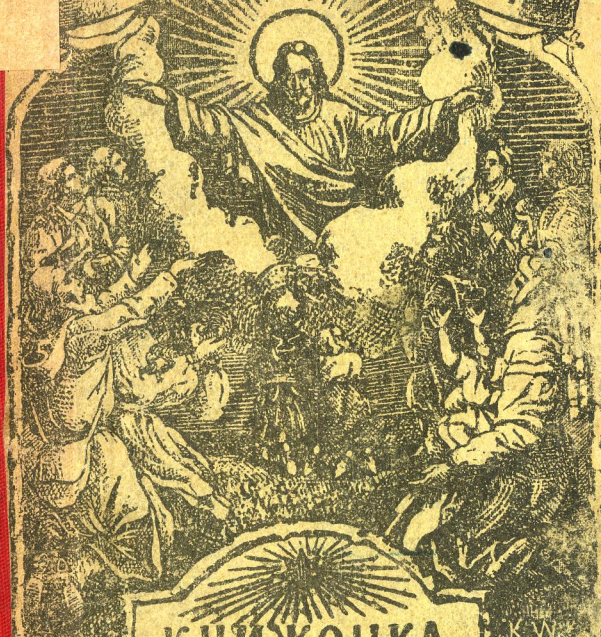
Молитвы щоденні въ пѣсняхъ съ нотами 10 кр.

Боянъ. Збѣрникъ русскихъ квартетѣвъ (5) пѣсень, 1 зл. 50 кр.

Всѣ книги церковні можна у насъ получить.

84
ПРІЙДИТЕ КО МНІ ВСІ

КНИЖОЧКА

МИСІЙНА

1902.